



சித்தி லெவ்வை மரைக்கார்

பதிப்புரை

தமிழ் இலக்கியத்தில் புதினம் மிக அண்மையில் தோன்றிய கலையாகும். ஆனால் இன்று ஆலெனப்படர்ந்து அடர்ந்துள்ளது; மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது.

முதல் தமிழ் நாவல் எனப் போற்றப்படும் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் கி. பி. 1879இல் தோன்றியது. அடுத்த ஆரூண்டுகளில் சித்திலெவை நமது அஸன்பே கதையினை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழ்ப் புதின வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது அஸன்பே சரித்திரம் இரண்டாவதாக இலங்குகிறது. ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றை நோக்குமிடத்து அஸன்பே சரித்திரமே முதல் புதினமாக விளங்குகின்றது.

தமிழ் மொழியில் தோன்றிய இரண்டாவது புதினமாகவும் ஈழத்தின் முதல் தமிழ்ப் புதினமாகவும் திகழும் ஹஸன்பே சரித்திரம் நம் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் மூன்றாம் வெளியீடாகக் கொண்டுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஒழுக்கத்தையும் சமூக சீர்கிருத்தத்தையும் மையமாக்கக் கொண்டு இன்றும் படித்து மகிழ்ந்து பயனெய்தும் வகையில் அமைந்துள்ள இந்நூலை இரண்டாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின்போது வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

இந்நூலின் இப்பதிப்பு வெளிவருதற்கு குலசேகரன் பட்டினம் ஜனாப் எஸ். எம் ஷஹாபுதீன் பேருதவி புரிந்தார்கள். மறைந்துவரும் இந்நூலின் இரு பிரதிகளை அரிதின் முயன்று தேடித்தந்ததுடன் அரியதொரு முன்னுரையும் தந்துதவியுள்ளார்கள். இலங்கை நூலக சேவை அதிகாரி ஜனாப் S. M. கமாலுதீன் குறுகிய காலத்திலும் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுத் தந்துள்ளார்கள் திருச்சி சிவாஜி பிரிண்டர்ஸ், இப்பதிப்பு வெளிவர உதவிய அனைவர்க்கும் இதயம் கனிந்த நன்றி.

திருச்சிராப்பள்ளி, } இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக்
30—5—74) } கழகம்

அறிமுகம்



ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையிலே முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளதெனினும் இவ்வுண்மை தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்குப் பரவலாக அறிவிக்கப்படாத தொன்றாகும். இந்நிலைக்குப் பிரதான காரணம் எமது இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் முஸ்லிம்களின் பணிமை முழுமையாக ஆய்ந்தறிவதற்கான வசதிகள் மிகவும் குறைவாயுள்ளதேயாகும். இதனை நான் உரை, அறிஞர் சித்திலெவ்வையின் “அஸன்பேயுடைய கதை” பற்றிய ஆய்வில் எனக்கேற்பட்ட அநுபவமேபோதுமாயிருந்தது. இருந்தபோதிலும் சித்திலெவ்வையின் இவ்வாக்கமே இலங்கையில் எழுந்த முதலாவது புனைகதையென்று நிறுவ முடிந்தபோது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சி கூறுந்தரமன்று.

இனி “அஸன்பேயுடைய கதை” தமிழ்ப்புனைகதைத் துறையில் வகிக்கும் இடத்தை இங்கு சுருக்கமாக விளக்க விரும்புகின்றேன்.

தமிழ் மொழியிலே முதன் முதலாகத் தோன்றிய “உரை நடை நவீனம்” ச. வேதநாயகம் பிள்ளை 1879ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட பிரதாப முதலியார் சரித்திரமர்கும்.

1896ம் ஆண்டில் இராஜம் ஐயர் வெளியிட்ட “கமலாம்பாள் சரித்திரம்” “நாவல்” வரலாற்றில் முதன்மையானது என்றதொரு கருத்தினை திரு எஸ். தோதாத்திரி தெரிவித்துள்ளார் (ஆராய்ச்சி, இதழ் 1-மலர் 3 1972 பக்கம் 30)

“கமலாம்பாள் சரித்திரம் இரண்டாவது தமிழ் நாவலென்றாலும் உண்மையிலேயே இதைத்தான் முதல் நாவல் என்று கூறுதல் தரும். வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவலுக்குரிய சூழலை உருவாக்கவில்லை, ஓர் அற்புத நவீன வகையைச் சேர்ந்தது அது. ஆனால் ராஜம் ஐயர் நடப்பியல்பிற்கு ஏற்பக் கதையை அமைக்கிறார். அவர் சமூக மக்களைக் குறைகளுடனும் நல்லவை கெட்டவையுடனும் காண்கிறார்”.

திரு. தோதாத்திரியின் மேற்கண்ட கூற்று விவாதத்திற்குரியதாகும். அவர் கூற்றுப்படி கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை நாம் முதலாவது நாவலெனக் கொள்வதாயின் 1985ம் ஆண்டில் சித்திலெல்வை வெளியிட்ட “அஸன்பேயுடைய கதை” யே தமிழ்ப் புனைகதைத் துறையிலே முதலாவது இடத்தைப் பெறுகிறது. அஸன்பேயுடைய கதையும் திரு தோதாத்திரி கூறும் நாவலுக்கான நடப்பியல்பிற்குப் பொருந்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

ஈழத்தில் எழுந்த முதலாவது நாவல் த. சரவண முத்துப் பிள்ளை எழுதிய “மோகனாங்கி” (1895) என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கருத்தாகும். எனினும் சோ. சிவபாத சுந்தரம் தமது கட்டுரையொன்றில் இக்கருத்தை மறுத்துள்ளார். இதுபற்றி அவர் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“தமிழ் நாவல் சரித்திரத்திலேயே முன்னோடியாக வேத நாயகம் பிள்ளையையும், ராஜம் ஐயரையும் தான் பெரும்பான்மையான இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும் குறிப்பிட்டெழுதி வருகிறார்கள். ஆனால் 1895ல் வெளிவந்த த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் மோகனாங்கி என்ற அற்புதமான நாவலைப்பற்றி இவர்கள் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. 1962ம் வருடம் சில்லையூர் செல்வராஜன் ‘புதுமை இலக்கியம்’ என்ற மலரில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரையில் மோகனாங்கியைப் பற்றியும் ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் ஈழத் தமிழ் நாவல் வரிசையில் மோகனாங்கியைச் சேர்த்திருந்தாலும் உண்மையில் அதனை அப்படி வரையறுக்க முடியாது. ‘சரவண முத்துப் பிள்ளை ஈழத்தில் பிறந்தவர் என்ற ஒரே தொடர்புதான் உண்டல்லாமல் வேறு தொடர்பு இல்லை. நாவல் வெளியிடப்பட்டது சென்னையில், ஆசிரியர் வாழ்ந்தது சென்னையில் நாவலின் கதையும் திருச்சியையும் தஞ்சாவூரையும், நாயக்கமன்னர் வரலாற்றையும் சொல்வது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத்தைச் சேர்ந்த சரவண முத்துப்பிள்ளையின் மோகனாங்கி ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது என்று சொல்வதில் உண்மையுண்டு. (தினகரன் 12-11-1972)

மோகனாங்கியின் தோற்றத்துக்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சித்திலெவ்வையின் “அஸன் பேயுடைய கதை வெளிவந்துவிட்டதனால், இலங்கையில் வெளிவந்த நாவல்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது ‘அஸன் பேயுடைய கதை’யாகும். இவ்வுண்மை தற்போது பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சித்திலெவ்வையின் நாவலே இலங்கையில் முதன்மையான ஆக்கமென்பதை கலாநிதி கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இலங்கையில் எழுந்த முதலாவது நாவல் எதுவென்பது விவாதத்திற்குரியதாயினும் இதுவரை நாம் அறிந்துள்ளவற்றிலிருந்து எம். எஸ். சித்திலெவ்வையின் அஸன் பேயுடைய சரித்திரமே முதலாவதாக வெளியிடப்பட்டதாகும். இந்நாவல் 1885ஆம் ஆண்டில் வேதநாயகம் பிள்ளையினுடைய முன்னோடியாக்கத்திற்கு ஆறே ஆண்டுகளின் பின் தோன்றியது. சித்திலெவ்வையின் நூலைப் படிக்குமொருவர் இதற்கு “அஸன் பேயின் திகைப்பூட்டும் நூதன சாகசங்கள் என்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று எண்ணக் கூடியதாயுள்ளது. கதையின் கருவும் போக்கும் அவ்விதம் எண்ணத்தக்கதாகவே அமைந்துள்ளன. கதாநாயகன் மத்திய கிழக்கு, இந்தியா, ஐரோப்பா ஆகிய நாடுகளுக்கெல்லாம் செல்கின்றான். தமிழ்க் கதைக்குப் புதிதான பாத்திரங்களும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப்படுகின்றனர். அதே சமயத்தில் சித்திலெவ்வை ஒழுக்கம், சமூக சீர்திருத்தம் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தினார். இவை அவரது நூலில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. (வானொலி மஞ்சரி 25-2-74)

மற்றும் ஆ. சிவநேசச் செல்வன் அவர்களும் ‘ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்ற கட்டுரையில் “தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது நாவலாக 1879ஆம் ஆண்டில் வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதின பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தோன்றியது. இதனைத் தொடர்ந்து எஸ். எம். கமாலுதீனல் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ள அஸன் பே சரித்திரம் 1885இல் வெளிவந்துள்ளது. இதனை எழுதிய அறிஞர் சித்திலெவ்வை ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ் நாவலாசிரியராவர். இதுவரை

காலமும் 1891 இல் உசோன் பாலந்தை கதையை எழுதிய திருகோணமலை இன்னாசித் தம்பியே முதலாவது நாவலாசிரிய ராகக் கருதப்பட்டார்.” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(கலைக்கண் 23-4-73)

சில்லையூர் செல்வராஜன் தமது ஈழத்தின் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி என்னும் நூலில் இலங்கையில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் நாவல் திருகோண மலையைச் சேர்ந்த இன்னாசித்தம்பி எழுதிய ‘உசோன் பாலந்தைக் கதை’ எனும் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் 1891ம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டதாகும். இதுவும் சித்திலெவ்வையின் நூலுக்குப் பிந்தியதேயாகும்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” இலங்கையிலெழுந்த முதலாவது தமிழ் நாவலென்ற சிறப்பினைப் பெறுவதோடு, சிங்கள இலக்கியத் தோற்றத்திற்குப் பல ஆண்டுகள் முற்பட்ட தென்ற பெருமைக்குரியதாகின்றது. இதனைத் திரு. ஆரிய ராஜ கருணா தமது சிங்கள நாவலின் தோற்றம்” எனும் நூலில் தரும் பின்வரும் விளக்கத்திலிருந்து தெளியக் கூடியதாக உள்ளது.

“தற்கால சிங்கள இலக்கியத் துறையில் நாவல்தான் பரவலாக விரும்பப்படும் இலக்கிய வடிவமாகும். அதன் வரலாறு நூறு ஆண்டுகளுக்கும் குறைவானதேயாகும், முதன் முதலாக சிங்கள நாவல் தோன்றியது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் சகாப்தத்தில் தான். ஏ. சைமன் டி சில்வாவுடைய முதலாவது நாவலான ‘மீனா’ 1905 ஆண்டிலும்; பியதாஸ சிரிசேனாவுடைய முதலாவது நாவலான ‘வாசனா வந்த விவாஹய’ (அதிர்ஷ்ட விவாகம்) அல்லது ஜயதீஸ்ஸவும் ரெஸலினும் 1906ம் ஆண்டிலும் எம். வி. வி. எஃப். பெரேராவுடைய ‘மகே கருமமே’ (எனது விதி) 1906ம் ஆண்டிலும் டபிள்யூ. ஏ சில்வாவுடைய ‘சிரியலதா அல்லது அனாத தருணிய’ அனாதைப் பெண் 1909ம் ஆண்டிலும், மார்ட்டின் விக்கிரம சிங்கவின் ‘லீலா’ 1914ம் ஆண்டிலும் வெளியிடப்பட்டன.

இதற்கு முன்பதாக, அதாவது 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அற்புதக் கதைகள் படைத்த எழுத்தாளர்கள் சிலர் இருந்தனர். இவர்களுள் எல். ஐஸாக் டி சில்வாவும் பெந்தொட்ட அல்பர்ட் டி. சில்வாவும் சிறப்பிடம் வகிக்கிறார்கள். ஐஸாக் டி சில்வா ‘வாசனாவந்த உறா காலகண்ணி பவுள்’ அதிர்ஷ்டசாலிக் குடும்பமும் தரித்திரக் குடும்பமும்) 1888ம் ஆண்டில் ஒரு தனி நூலாக வெளிவந்தது. அல்பர்ட் டி

சில்வாவுடைய “விமலா உறா ஆதர உறஸ்ன” விமலாவும் காதற்கடிதமும்) “சிறிபறி உறா வெசக் தூ தயா (சிறிபறியும் வெசக் தூதரும் ஆகியன முறையே 1892ம் ஆண்டிலும் 1894ம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன. இவ்விரு ஆசிரியர்களும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நாவல் இலக்கியம் தோற்றுதற்கு வழியமைத்தனர் சில ஆரம்பகால நாவல்களில் இவர்களுடைய ஆக்கங்களின் தாக்கத்தை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது”.

சித்திலெவ்வை தமது புனைகதையை “அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற தலைப்பிலேயே 1885ம் ஆண்டில் கொழும்பில் முஸ்லிம் நேசன் அச்சகத்தில் பதிப்பித்துள்ளார். இந்நூல், பின்னர் இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்ட போது “அஸன்பே சரித்திரம்” என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. தமிழகத்தில் தமிழ் நாவல் துறையின் ஆரம்ப காலத்தில் “சரித்திரம்” என்ற சொற் பிரயோகம் நாவலோடு இணைந்திருந்தமையும் இப்பெயர் மாற்றத்திற்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கக்கூடும். பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் முதலிய நாவல்களைப் பின்பற்றி வெளியீட்டாளரும் “அஸன்பேயுடைய சரித்திரத்தை” அறிமுகப்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

மேல்நாட்டுக் கலாச்சாரத் தொடர்பே தமிழில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றக் காரணமாயிருந்ததென்பது நாவல் இலக்கிய வரலாற்றிலிருந்து பெறப்படும் உண்மையாகும் சித்திலெவ்வை ஆங்கில மூலம் கல்வி பயின்றவர், தமிழ் அரபு ஆகிய மொழிகளையும் கற்றவர் அவர் காலத்தே ஆங்கிலக் கல்வியில் ஈடுபட்ட ஏனையோரைப் போல் அவரும் மத்தியதர வகுப்பையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். எனவே அவரது “அஸன்பே சரித்திரத்தில்” அக்காலத்தே ஆங்கிலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஜி. எம். நேனோல்ட் ஹென்றி ஃபீல்ட்டிங், டானியல் டிஃபோ போன்ற நாவலாசிரியர்களின் ஆக்கங்களின் சாயல் காணப்படுவதில் வியப்பில்லை.

அறிஞர் சித்திலெவ்வையின் காலம் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே விழிப்புணர்ச்சி அரும்பிய காலமாகும். அக்காலத்தே இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமய கலாச்சார இயக்கங்களுக்கு மிஸர் (எகிப்து) துருக்கி, அரேபியா போன்ற நாடுகளை வழிகோலின. எனவே இந்நாடுகள் இலங்கை முஸ்லிம்களின் சிந்தனைகளின் பெரும் அளவில் இடம் பெற்றதில் வியப்பில்லை இதனையொட்டியே இக்கால இலக்கிய ஆக்கங்களில் மத்திய கிழக்கு நாடுகள் நிழலாடலாயின. சித்தி

லெவ்வை, ஐ. எல். எம். அப்துல் அஸீஸ் போன்றோரின் ஆக்கங்களில் மாத்திரமன்றி இலங்கையின் சிங்கள இலக்கியத்துறையிலும் கூட இத்தாக்கத்தை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

இதுபற்றிக் கலாநிதி ஈ ஆர். சரச்சந்திரர் தமது "சிங்கள நாவல்" என்ற நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "சிங்கள நாவலுக்கான அத்திவாரத்தைப் பெரும்பாலும் "அருபி திசொல்லாசய" எனும் நூலே அமைத்துக் கொடுத்தது. அதனுடைய தாக்கம் புரட்சிகரமானதும், ஆழமானதுமாகும். எம். சி. எஃப் பெரேரா, சிரிசேன போன்ற ஆரம்பகால நாவல் ஆசிரியர்களின் அற்புதக் கதைகள் இதன் வழி தோன்றியனவே யாகும்.

அரேபிய (ஆயிரத்தொரு இரவுகள்) அல்பர்ட் டி சில்வாவினால் சிங்களமொழியில் ஆக்கப்பட்டு முழுமையாக 1894ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. சித்தி லெவ்வையின் நாவலின் பதிப்பு விபரத்தை நானறிந்த அளவு கீழே தருகின்றேன். :-

(1) முதன் முதலில் சித்திலெவ்வை. கொழும்பு முஸ்லிம் நேசன் அச்சகத்தில் 1885ம் ஆண்டில் "அஸன்பேயுடைய கதை" என்ற தலைப்பில் தமது நாவலை வெளியிட்டார்.

(2) அடுத்தபடியாக இந்நூல் சென்னைவில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் விபரத்தை சென்னை தமிழ் நூற்பட்டியல் (1857 — 1900) பின்வருமாறு தருகிறது :-

சித்திலெவ்வை மரைக்கார் முஹம்மது காசிம் மரைக்கார்.

அஸன்பேயுடைய சரித்திரம்: பா முஹம்மது அப்துல்லா சாகிப். அர்ச்சுநாசயப்பர் அச்சககூடம், சென்னை, மார்ச், 1890.

மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு பதிப்புக்களுக்கும் இடையே வேறு பதிப்புக்கள் வெளிவந்தனவா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் இந்நூலை சென்னையிலுள்ள உறாஜி எம். ஏ ஷாகுல் உறமீது அன் சன்ஸ் நிறுவனத்தார் பிற்காலத்தில் பலமுறை வெளியிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்வெளியீடுகளில் பெயரோ அல்லது நூலின் இலங்கைத் தொடர்போ குறிப்பிடப்பட்டிருக்குமா என்பது சந்தேகமே. ஏனெனில் 1936ம் ஆண்டில் அந்நிறுவனத்தார் வெளியிட்டுள்ள நூற்பட்டியலில் இந்நூல் பற்றிப் பின்வரும் விபரம் மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளது.

“அஸன்பே சரித்திரம். இது ஓர் அற்புதமான நாவல். மிஸ்டர் தேசத்து அரச குமாரனான அஸன்பே என்னும் சிறுவனின் சரிதை. இது சிலேசமும், சாமர்த்தியமும், பேரானந்தமும் நிறைந்ததோர் நாவல்”.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றில்; தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் முன்னோடிகளாயமைந்த நாவல்கள் பற்றிய ஆய்வில் இது காறும் அறிஞர் சித்திலெவ்வையின் “அஸன்பேயுடைய கதை” இடம்பெறவில்லை. தமிழ் நாவல் வரலாற்றை நிறைவாக்க வருங்காலத் தமிழ்இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் சித்திலெவ்வையின் ஆக்கத்திற்கு அதற்குரிய இடத்தை வழங்குவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

இப்போது வாசகர்களுக்கு நாம் வழங்கும் இப்பதிப்பு பல தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இனம் காணாத ஒரு பதிப்பில் இருந்தே உருவாகின்றது. இன்ஷா அல்லாஉர் வெகு சீக்கிரத்தில் மூல நூலின் மறுபதிப்பொன்றை வெளியிட முடியுமென்று நம்புகிறோம்.

அஸன்பேயுடைய கதை பற்றிய தேட்டத்தில் எனக்கு உதவிய அறிஞர் மர்உறூம் ஏ எம் ஏ. அஸீஸ், கலாநிதி. க. கைலாசபதி, வழக்கறிஞர். முஉறமது றஃபக், ஜனாப்கள். என். எஸ் எம். அப்துல்காதர், எஃப். எம். இப்ரூகிம், கண்டியைச் சேர்ந்த திருமதி உறபீபுலெவ்வை தற்க்கை எம். எஸ். பஷீர் ஆகியோருக்கும், இலங்கை வாணாஜி முஸ்லிம் பகுதியிலிருக்கும், சென்னை ஆவண நிலைய நெறியாளருக்கும், தினகரன் வாரபஞ்சரி, “மணிவிளக்கு” சஞ்சிகை ஆகியவற்றிற்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

இரண்டாவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு மாநாட்டின் போது இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு முன்வந்துதவிய மாநாட்டுக்குழுவினருக்கும், சிறப்பாகப் பேராசிரியர் சி. நெய்ஞர் முஹம்மது அவர்களுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எஸ். எம். கமாலுதீன்

உதவி நெறியாளர்,

இலங்கைத் தேசிய நூலகசேவைகள் சபை,

72, பொளதாலோக மாவத்தை,

கொழும்பு 4.

14—2—1974.

பிஸ்மில்லா ஹிர்ஹுமா னிர்ஹகீம்

அசன்பே சரித்திரம்

கல்வி செல்வங்களினாலே மிகச் சிறந்து விளங்கா நின்ற மிசுறு தேசத்தின் இராஜதானியாகிய காயிரென்னும் பட்டணத்திலே செய்யிது பாஷா என்பவர் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யுங்காலத்தில், அந்த பாஷாவினுடைய மாளிகைக்குச் சமீபமான ஓர் அலங்காரமுள்ள மாளிகையில் யூசுபு பாஷா வென்பவரொருவரிருந்தார். அவர் இராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்; மஹாபாக்கியவந்தர்; கதீவுடைய மந்திரிமார்களிலொருவர், மதம் பிடித்த யானையை நடத்தும் பாகன் அதை நயபயத்தினால் நல்வழி நடத்துவதுபோல அரசன் கோபித்தாலும் அவனை விட்டகலாது அப்போது வேண்டும் யுக்தி புத்திகளை யிடித்திடித்துப் புகட்டும் தொழிலை விடாமலிருப்பவர். நேரான காரியங்களிற் சேராத துணிவுள்ளவர், பின்னேவரும் கருமங்களை முன்னேயறிந்து தெரிவிக்கும் முதறிவுடையவர்; காலமும் இடமும் ஏற்ற கருவியும் தெரிந்தவர்; பிரஜைகளுக்கெல்லாந் தமது திறமை முதலிய நற்குணங்களைப் புகழப் பெற்றவர்; ஆங்கிலேயர்கள் பிரான்ஸியர்கள் முதலிய ஐரோப்பியர்களெல்லாந் தமது விவேக நுட்பத்தை வியந்து பாராட்டும்படி யதிகாரஞ் செலுத்துபவர். இவ்விதம் அவருக்குச் சகல சம்பத்துகளும் பரிபூரணமாயிருந்தும் புத்திர சம்பத்தொன்று மாத்திரம் குறைவாயிருந்தது; ஆகையினால் குல்னாப்நூ வென்கிற பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டார். இப்பெண்ணரசி, கற்பு ஒழுக்கம் முதலிய நற்குணங்களுள்ளவள். கல்வி அறிவுகளில் மிக வல்லவள். ஏழைகள் மீதில் எக் காலமும் மிரக்கமுள்ளவள். சகல சம்பத்துமுடைய அரசியா யினும் தன் பத்தாவின் பணிவிடைகளைத் தானேசெய்து புருஷனுந்தானும் கரும்பும் ரசமும் போலவும், ஈருடல் ஒருயிர் போலவும் வாழ்ந்து, இவ்வுத்தமகுண சத்தியவதி, பத்தினிப் பெண்கள் இரத்தினமென விளங்கினார். இப்படி பத்து வருட

காலஞ் சென்றும் புத்திர பாக்கியமில்லாமையால் மிகவுந் துயரடைந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, 1852-ம்வரு பிப்ரவரி-மீ 24-ந்தேதியில் அந்த பஷாவுக்கு அவருடைய பத்தினியின் வயிற்றிலே பூரணச் சந்திரனைப்போன்ற ஓர் குமாரன் பிறத்தான். அந்த நாளிற்றினே காயிர் பட்டணம் மிகவுஞ் சிறப்பினையடைந்தது. தந்தையுந் தாயும் அளவில் லாத இன்பக் கடலிலே அமிழ்ந்தினார்கள். நூற்றுக் கணக் கான உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்து இந்தப்பாக்கி யத்தைப் பெற்ற அப்பிதாவைச் சந்தித்து வாழ்த்தினார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளும் அகதிகளுந்தான தருமங் களிஞலே உபசரிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறே அந்த மாளிகையில் சந்தோஷமென் னுஞ் சூரியன் பிரகாசித்தது.

இப்படி யாவருக்குஞ் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிய இரத்தினத்தைப் போன்ற பாலகளைத் தாதிப் பெண்கள் மிகவுமன்போடு சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தார்கள். இப்படிப் பதினைந்து நாட் சென்றன; பதினாரும் நாள், அந்தப் பெண்கள் பிள்ளையை வெளிச்சாலையிற் காற்றோட்டமாக ஓர் தொட்டிலில் வைத்துவிட்டு அச்சாலைக்குச் சமீபமாயிருந்த பூந்தோட்டத்திற் சிறிதுநேரம் பந்துவிளையாடிக் கொண்டிருந் தார்கள். இப்படிச் சிறிது நேரமிருந்து பின்பு அவ்விடத்தில் வந்து தொட்டிலிற் பார்க்கப் பிள்ளையைக் காணாமையாற் றிகைத்து யாராவது வீட்டிற்குள்ளே கொண்டுபோயிருப்பார்க ளென்றெண்ணி ஓடிப்போயுள்ளே தேடி விசாரிக்கும்போது அங்கே யொருவருங் கொண்டு வரவில்லையென்று சொன்னார்கள. அதைத் தாதிமார் கேட்டவுடன் ஏங்கி மனங்கலங்கி பாஷா அவர்களுக்கும் எங்கள் நாயகிக்கும் என்ன சொல்வோம் இனி யாது செய்வோமென்று பதறினார்கள்; கீழ்வீழ்ந்தழுது கதறினார்கள். பாஷாவும் இதனைக் கேள்விப்பட்டு ஓடிவந்து வெறி கொண்டவரைப் போல நான்கு திக்கும் ஓடியோடித் தேடித்திரிந்தார். அவருடைய மனைவியும் பெருங் கூச்சலிட்டுத் தரையில் விழுந்தழுதாள். இப்படியே மற்றவர்களுந் துக்கமென்னும் கடலிலே அழிந்தினார்கள். சில தினங்களுக்கு முன் பிரகாசித்த சந்தோஷமென்னும் சூரியன் மறைய, துக்கமென்னுமிருள் அம்மாளிகையை மூடிக் கொண்

டது. போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் நான்கு திக்குகளினு மோடித் தேடத் தொடங்கினார்கள். தூரத்துள்ள பட்டணங்கள், நாடுகளெல்லாவற்றிற்குத் தந்திகளுங் காகிதங்களும் அனுப்பப்பட்டன இதைக் கேட்டுத் துக்கப்படாதவர்கள் ஒருவரும் அந்த ஊரிலில்லை; அவ்வூர் முழுவதிலும் இதுவே பேச்சாயிருந்தது. மறுநாள் அந்நகரிற் பிரசுரஞ் செய்யப்படும் புதினப்பத்திரிகைகளில் இந்தப் பிள்ளை காணாமற்போன செய்தியும் அதைக் குறித்து யாராவது யாதேனும் ஒரு சங்கதியை யறிவித்தால் அவர்களுக்கு விசேஷ வெகுமதி கொடுக்கப்படுமென்பதும் விளம்பரஞ் செய்யப்பட்டன. இப்படிப் பத்துநாட் சென்றும் யாதேனுமே ர் செய்தியும் வந்து சேரவில்லை. பாஷாவும் மனைவியும் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமற் போய்விட்டதே பிள்ளையை யிழந்துவிட்டோமே யென்கிற ஏக்கத்தினாலே தூக்கமும் ஊக்கமுமின்றியிருந்தார்கள்.

பின்பு பதினாறு நாட்காலையில் மாளிகைக் காவற்காரன் வாயிலைத் திறக்கும்போது ஒரு பிள்ளையைச் சீலையிற் சுற்றி வெளியே வைத்திருக்கக் கண்டு பத்தியுடன் விரைந்தெடுத்துச் சத்தமிட்டுக் காணையைப்போல் மாளிகைக்குள்ளே யோடினான். உடனே மாளிகையிலிருந்த வர்களெல்லோரும் யாளையைப் போல ஓடிவந்து கூடினார்கள், காணாமற்போன பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்ட சந்தோஷத்தாற் சிலர் பாணம் போற் பாய்ந்துவீழ்ந்து உச்சிமோந்து பரவசமானார்கள். சிலர் சர்வவல்லபத்தையுடைய நாயகனைத் துதித்தார்கள். சிலர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். சிலர் மகிழ்ச்சியினாலே ஆரவாரித்தார்கள். தந்தைந் தாயுஞ்சிந்தை மகிழ்ந்து முந்தி எல்லாப் புகழ்ச்சிக்குரிய அல்லாகுத் த ஆலாவைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பிள்ளையைத் தங்கள் கண்ணீராற் குளிப்பாட்டி எங்கும் பொங்கும் மங்களகரமாயிருக்கும்படி யூரெங்குங் கட்டளையிட்டுப் பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கினார்கள்.

இப்படிச் சிறிது நேரஞ் சென்றபின்பு தாயானவள் பிள்ளையுடைய பிடரியில் இருந்த ஓர் சிறு மறுவிருக்கின்றதா வென்று பார்த்தாள்; அதைக் காணவில்லை, அதனால் அவள்

இது தன் பிள்ளைதானோடென உள்ளத்திற் சந்தேகமுடைய வளாய்க் கள்ளமறக் கண், மூக்கு, நெற்றி, புருவம், முகம், நிறம், வடிவம் முதலிய யாவற்றையுந் தேட்டமாய் நாட்ட மிட்டும் பார்த்து அவைகளுள்ளாம் முன்போலவே யிருக்கக் கண்டு தனக்குண்டான சந்தேகத்தை நிந்தித்து நீக்கிக் கொண்டாள். அந்த நாண்முதற் பிள்ளையைக் கிள்ளையைப் போல் அருமை பெருமையுடன் வளர்த்துவந்தாள்.

இது இப்படி யிருக்க, முன்னவர் பிள்ளை காணாமற்போன மூன்றுநாளிரவில் ஒரு அபஷியும் ஒரு அபஷிப் பெண்ணும் அழகு பொருந்திய ஒரு குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு மிசுறு தேசத்தின் முக்கிய கரை துறைப்பட்டணமாகிய அலக்ஸான்றிரியாக் குடாவினிருந்த புகைக் கப்பலில் வந்தேறினார்கள். அவர்கள் வந்தேறிச் சற்று நேரத்திற்குள்ளாக கப்பல் பயணப்பட்டு எட்டா நாளிலே பொம்பாய்க் குடா விலே நங்கூரம் போடப்பட்டது. உடனே அந்தக் கப்பலிலுள்ள ஜனங்களெல்லோருமிறங்கினார்கள். அதுபோலவே அந்த அபஷியும் அபஷிப்பெண்ணுமிறங்கிப் பட்டணத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றிரவு நான்காஞ் சாமத்திலே அந்த அபஷி அப்பிள்ளையைக் கையிலெடுத்து ஒப்புடன் நெஞ்சோடணைத்து அஞ்சியஞ்சிப் பம்பிப்பம்பி பொம்பாய்த் தெருக்கடோறுந் திரிந்தான். இப்படித் திரியும்போது ஓர் அறபி தன் வீட்டின் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தார். இந்த அபஷி, அவருடைய முகத்தையுற்றுப் பார்த்துச் சலாஞ் சொல்லி யாஷெய்கு, ஷெய்கே இந்தப் பாலகனையும்மிடத்திலொப்புவித்தால் நீர் உவப்புடன் வளர்ப்பீரோவென்று கேட்டான். அந்த அறபி அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் தடுமாறிப் பேச்சு குழறி ஆச்சரியமுடையராகி அந்தப் பிள்ளையை யுற்றுப் பார்த்தார். அந்த நேரத்திற் சந்திரன் தெளிவாய் ஒளிபிரகாசிக்க அப்பிள்ளையானது அன்று மலர்ந்த ரோஜா புஷ்பச் செண்டு போலிருந்தது. அந்த அபஷியோ, பார்த்தவர்கள் வேர்த்து நீர்த்து வார்த்தை யாடாமல் மனங்கலங்கி நினைவு மயங்கப் பனைமரப் பருமையுங் கருநிறவுருவமும், அகன்ற முகமும் வெகுண்ட பார்வையும்,

மடித்த நுதலும், தடித்த உதடும், கடுகடுத்த பல்லும், வெடு வெடுத்த சொல்லும், கொடுமை நடையுமுடையவனாகவிருந்தான். அவன் முகத்தைப் பார்த்து அப்பாலகளைப் பார்க்கும் போது பூணாச் சந்திரனை இராகு தீண்டச் சமீபித்தது போலிருந்தது.

அந்த அறபி மதீனத்திலுள்ளவர். அவர் பத்து வருஷத்துக்குமுன் தமது மனைவியுடனே மதீனம்விட்டு பொம்பாய்க்கு வந்து வியாபாரஞ் செய்து வந்தார். அந்த வியாபாரத்தில் அவர் நஷ்டமடைந்து கஷ்டமுடைய ஏழையாய்ப் போனார். அவர் கலியாணஞ் செய்து பதினைந்து வருஷமாகியும் பிள்ளைப் பேறின்றித் துக்கமுற்றிருந்தார். அன்றிரவு அவரும் அவர் மனைவியுந் தங்களுக்குப் புந்திர சம்பத்தில்லாதிருத்தலையும் வறுமையினுபத்திரத்தையும் நினைத்து நினைத்துத் தூங்காமல் ஏங்கி வியசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்து விடிந்து போயிற்றென்றெண்ணி சுபகு * தொழுகிறதற்காக வெளியே வந்தபோதுதான், அந்த அபஷியை அவர் கண்டார். அபஷி இப்படிச் சொன்னவுடனே முன்னர் அந்த அறபி பயந்து பின்னர் வியந்து மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு, நீர் பிள்ளையைத் தந்தீரானால் என் சொந்த மைந்தனினும் சுந்தரமாய்க் கண்ணைப்போல இவ்வண்ணலை வறுமையுமல் அருமையாய் தளர்வடையாது வளர்த்து வருவேனென்று சொல்ல, அந்த அபஷி, உமது பெயரென்ன, உமது தொழிலென்ன, நீருரிக்கிற தெருவின் பெயரென்ன இவைகளைல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அறபி என் பெயர் ஜகுபருல்மதனி; எனது தொழில் வியாபாரம், நானிருக்கிற தெருவின் பெயர் பிந்தி பஜார் என்று சொன்னார். அப்போது அபஷி ஜகுபறுடைய வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்து ஒரு கடிதத்தில் அவைகளைல்லாவற்றையு மெழுதிக்கொண்டு பிள்ளையை அறபி கையிற் கொடுத்து விட்டு, ஜகபறே இம்மகவை உம்முயிரினும் அருமையாய்க் கிருபையுடன் உமது பிள்ளையைப் போல வெறுப்பின்றிப்

பொறுப்புடன் வளர்த்துவர வேண்டும்; நீர் எவரிடத்திலும் உம்முடைய பிள்ளையென்றே சொல்லவேண்டும். இந்தப் பிள்ளையிடத்திலுங்கூட நீங்கள் தாய் தந்தையல்லவென்பதையறிவிக்கவுங் கூடாது. இந்தப் பிள்ளையின் தாய் தந்தையாரென்று விளங்க முயலவுங் கூடாது. நீர் வருஷத்துக் கொருமுறை இப்பிள்ளையின் சுகத்தைக் குறித்தோர் கடித மெழுதிக் காயிருவிற் பெரிய தபாற்சாலையில் சீன் என்பவர் வந்து கேட்டாற் கொடுக்க வேண்டுமென்று மேல்விலாச மெழுதியனுப்ப வேண்டும், அப்படி நீர் அனுப்பினால் வருஷத்துக்கோர் தடவை இருநூறு தங்கப்பவுன் உமக்குப் பேங்கு உண்டியல் பண்ணி யனுப்பப்படுமென்றும் சொல்லி இருநூறு தங்கப்பவுளை ஜகுபறுக்குக் கொடுத்துவிட்டு உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டுபோய்விட்டான்.

அந்தப் பிள்ளையை ஜகுபர் வெகு பத்திரமாய்க் கையிலேந்திக் கொண்டு தமது மனைவியிடத்திலே யோடிப்போய் மற் றபா! மற்றபா! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! நேற்று நாம் நாடிய பாக்கியத்தைத் தேடித் திரியாமல் சர்வதயாபரன் வலிய நமக்குத் தந்துவிட்டான், நமது சஞ்சலங்கள் பஞ்சாயப் பறந்து விட்டன. நமது வறுமைகள் வெறுமையாய் விட்டன, இந்தப் பாகிக்யத்தை யாக்கமாய்க் கொடுத்த தயாபரனை, சந்தோஷம் பொங்கி முந்தானை யேந்தித்துதி செய்து தமக்கும் அபஷிக்குமிடையே நடந்தவைகள் எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி இருவரும் ஆனந்தக் களிப்புக் கொண்டார்கள்.

அப்போது ஆயிஷா என்கிற ஜகுபருடைய மனைவி தன் நாயகனை நோக்கி யாசெய்யிதீ! (என்னாயகமே) நாம் இவ்வூரிலிருப்பதால் இந்தப் பிள்ளையை நமது பிள்ளையல்லவென்று அயலார்களறிந்து அதைக்குறித்து விளங்க முயலுவார்கள். ஆகையால் விடிதற்கு முன்னர் இவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு நொடிக்குள் வேறொருருக்குப் போய்க் குடியிருப்பது நல்ல தென்று சொல்ல, ஜகுபர் இது திருத்தமான கருத்தென்று பொருந்தி, உடனே வண்டிகளைப் பிடித்துச் சாமான்களையேற்

றிக் கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்து தாமும் மனைவியும் பிள்ளையு
மாகச் சூரத்து என்கிற ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஐகுபர் முப்பத்தாறு வயதையுடையவர். உயர்ந்த நேர்
மையான சரீரத்தையுடையவர், சாந்த குணமும் சன்மார்க்க
மான நடத்தையையுமுடையவர், ஏழைகள் அகதிகள் பேரில்
மிகவும் அன்புடையவர், அவருடைய மனைவியோ பெண்கள்
சிகாமணியென்றவராலும் பாராட்டத் தகுந்தவர், சிறந்த
முகமும், நயந்த குணமும் இனிய வார்த்தையுமுடையவர்.
தொழுகை நோன்பு முதலிய வேதகற்பனைகள் சகலமுந் தவரு
மற் செய்து வருபவர் அவளும் அவள் நாயகனும், விவாகஞ்
செய்த காலமுதல் ஒருவரையொருவர் உயிரைப் போலன்பு
வைத்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவள் சீவிய காலம் முழுவ
தும் புருஷனுடைய மனதைப் பிரீதியடையச் செய்வதே
அவள் நாட்டம்; அவர் வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்த்
திரும்பி எப்போது வருவாரென்று தேட்டமாயிருந்து அவர்
வந்தவுடனே யவருக்கென்ன வின்பமான போஜனங்களைச்
செய்துவைப்போம் அவர் மனதைச் சந்தோஷப்படுத்த
என்ன நல்ல செய்திகளைச் சொல்வோம் என்று பகல் முழுவ
தும் யோசித்திருப்பாள். அவர் வீட்டுக்கு வழக்கப்படி வர
நேரமாயின் அவள் முகம் பூவாடினதுபோல் வாடிப்போகும்.
அவரைக் கண்டவுடனே வாடின பயிர்க்கு மழை பொழிந்தாற்
போல் முகமலர்ந்துவிடும். அவள் வாயினுற் சொரியும் சொற்
கள் தேனிலும் மதுரமாயும், அவள் குரலினேசை குளிர்ந்த
குயிலோசையாயும் அவருக்கிருக்கும். அவர் தமது மனைவி
யின் மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தாரென்றால் வேத
புஸ்தகங்களில் சொற்களோகத்துப் பெண்களுடைய வர்ணிப்
புக்களைக் கேட்கும்போது, அவர்கள் தனது மனைவிக்குச்
சமானமல்லவென்று நினைத்துக் கொள்ளும்படி யவ்வளவு
அன்பு வைத்திருந்தார்.

இவ்விருவருக்கும், இந்தப் பிள்ளையும் அந்த அபஷி
கொடுத்த பணமும், நிறைந்த செல்வத்தையுங் குறைவிலா
வாழ்வையுமுண்டாக்கிவிட்டன. அந்தத்தனத்தில் கனத்த

ஷாப்புகளும் நினைத்த கிடங்குகளுந் திறந்து வியாபாரஞ் செய்ய, சில காலத்துக்குள்ளே பலமான ஐசுவரிய முண்டாகி விட்டது. அந்தப் பிள்ளைக்கு அஸன் (சுந்தரம்) என்கிற பெயருங்கொடுத்து மிகவும் அருமையாக வளர்த்து அறபு, பாரிஸ், இந்தி, இங்கிலீஸ் ஆகிய பாஷைகளைக் கற்பித்து வந்தார்கள்.

அபஷி, பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் பட்டணம் போன சொற்பநாளைக்குப் பின் அவன் கற்பித்தபடி ஜகுபர் ஒரு கடிதத்தில் பிள்ளையுடைய சுகத்தையுந் தாம் இப்பொழுது வந்திருக்கிற ஊரினுடைய பெயரையும் எழுதி அபஷி சொல்லியபடி விலாசமிட்டு அனுப்பி வைத்தார், அந்த ஹாண்டிக் சொன்னபடியே தவறாமற் பணம் வந்துகொண்டிருந்தது.

அஸன் ஆறு வயதாயிருக்கும்போது ஒரு நாட் பகல் நேரத்தில் ஜகுபர் வீட்டிலில்லாத வேளையில் ஓர் காரியம் நடந்தது. அதாவது: தாய் மகனுடனே கொஞ்சிச் சந்தோஷமாயிருக்கும்போது ஓர் அறபி வாசலில் வந்து நின்றான்; அவன் தலையையுயர்த்தியவன் முகத்தைப் பார்த்தவுடனே சரீரம் நடுங்கி ஒடுங்கி அகம் வெயர்த்து முகம் பெயர்த்துப் பதறிவிட்டான், இவள் அவனை நெருங்கினவுடனே இரண்டு மூன்று சொற்களைப் பேசிவிட்டு அவன் போய்விட்டான். சொற்ப நேரத்தின் பின் ஆயிஷா எழுந்து உடுத்தி முக்காடிட்டுக்கொண்டு வெளியே போய்ச் சில நேரத்தின் பின் வீட்டுக்கு வந்தாள்; என்பதே.

இவைகளெல்லாவற்றையும் அஸன் பார்த்திருந்த போதிலும் அவன் சிறு பிராயமானபடியால் அவைகளை யவன் கவனிக்கவில்லை.

அஸனுக்குப் பதினாலு வயதானபோது சம்பவித்த விஷயம் பின்வருகிற விதமாயிருக்கும்:— ஒரு நாட் பகல் நேரத்தில் ஆயிஷா குர்ஆன்ஷரீபை கையில் வைத்து (அஸன் அருகே நிற்க) ஒதிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரத்தில் ஓர் மனிதன் வந்து சத்தமிட்டு அழைக்க இவர்

களிருவரும் எழுந்து வந்து பார்க்க முன்சொன்ன அறபி வாசலில் நிற்கக் கண்டார்கள். அவன் எப்படிப்பட்டவனெனில் தடித்தவன், குட்டையன், செம்பினிறமுஞ், செம்பட்டை மயிரும், ஆழ்ந்த சிறு கண்களும், சடைத்துக் கண்களை மூடிய புருவமும், நீண்டு வெளிவந்த பற்களும், கடுகடுத்த முகமும் உடையவன். இவனைக் கண்டவுடனே ஆயிஷாவுடைய கை கால் சோர்ந்து நிற்க பேதித்து ஆ! என்று பெரு மூச்செறிந்தாள்; உடனே அவள் கால் தடுமாறித் தடுமாறி நடந்து அந்த மனிதனைச் சமீபித்தபோது, அந்த மனிதன் அஸனுக்குக்கேளாமற் சில பேச்சுக்களைச் சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான். அஸன் இவைகளையெல்லாவற்றையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு இதுவென்ன காரணம் இவன் சிலகாலத்துக்கு முன்பு வந்தபோதும் என் தாய்பயந்து பதறக்கண்டேனே, இப்போதும் அதுபோலவே நடந்திருக்கின்றதே! என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, தாய் வெளியேபோய் சற்று நேரத்தின்பின் வந்தாள். வந்தபோது அஸன் அவள் முகத்தைப் பார்க்க முகம் வாடி வியாகூலமடைந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். சில நேரத்துக்குப் பின் அவள் அஸனைக் கிட்டவழைத்து முத்தமிட்டு மகனே இப்போதந்த மனிதன் வந்ததையும் நடந்த சங்கதிகளையும் உன் தகப்பனாடிக்ஞ் சொல்லவேண்டாமெனக் கண்ணாற் கண்ணீரொழுகக் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டாள். பின்பு அஸன் அப்படியே தகப்பனிடம் ஒரு சங்கதியையுஞ் சொல்லாமலிருந்துவிட்டான்.

மறுநாட் பகல் அஸன் வீட்டிலிருக்கும்போது ஒரு பையன் வந்து வீட்டின் கதவைத் தட்டினான்; உடனே அஸன் போய்ப் பார்க்க அந்தப் பையன் கையில் ஓர் கடிதமிருந்தது. அஸன் அந்தக் கடிதத்தைத் தரும்படி கேட்டும் அப்பையன் பிடிவாதமாய்க் கொடுக்காமல் நான் உன்னிடந்தரமாட்டேன், உன் தாயின் கையிலேதான் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் தாய் வந்து அந்தக் கடிதத்தைக் கையில் வாங்கிப் பிரித்து வாசித்

தாள். அப்படி வாசிக்கும்போது அவளுக்கு ஒரு மயக்க முண்டாகி நிலத்தில் விழுந்தாள். தலை நிலத்திற் பட்டு டைந்து இரத்தம் வெளியே பிரிட்டது. அஸன் கூச்ச லிட்டுத் தாயைக் கட்டிக்கொண்டழுதான் வேலைக்காரர் வந்து அவனைத் தூக்கிக் கட்டிலின்மீது கிடத்தி முகத்தில் பன்னீர் தெளித்துச் சுகந்தங்களை முகரச் செய்தும் அறிவு வராமல் இருக்கும்போது ஷாப்பிலிருந்த ஜகுபர் இதைக் கேள்விபட்டு ஓடிவந்து தன் மனைவியின்மேல் விழுந்து ஆ! பெண்ணே என்னுயிரே கண்ணைத் திறந்தென்னைப்பார் என்ற முது கையைக் கண்ணில் வைக்கிறதும் முகத்தை முத்தமிடு கிறதும், தன் நெஞ்சில் அறைந்து கொள்ளுவதுமாயிருக்கும் போது, வைத்தியர்கள் வந்து கைபார்த்து நாடியிருக்கிறது சுகப்படுத்தலாமென்று சொல்லி மருந்துகளை வாயில் வார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வைத்தியர்கள் சொன்ன தைரிய வார்த்தையை ஜகுபர் கேட்டு மனந்தேறி அஸனைப் பார்த்து இவ்விதமாக வந்த காரணமென்னவென்று கேட்க, அஸன் யோசிக்கலானான். நடந்த சங்கதியை நாம் சொன்னால் தாயுடைய சொல்லுக்கு மாற்றமாகும், சொல்லாதிருந்தலோ தகப்பனுக்கு உண்மையை மறைத்த பொய்யனாகவேண்டு மென்று ஆலோசிக்கும்போது, ஜகுபர் மகனே நடந்ததைச் சொல் என்று படபடத்துக் கேட்க, அஸன் அந்த அறபி நேற்றுவந்ததையும், தாய் அவனைக் கண்டு பயந்ததையும். அந்த அறபியைச் சில காலத்துக்கு முன் ஒருமுறை கண்டிருந்ததையும், அன்று பையன் கடிதங் கொண்டுவந்ததையும் சொல்லிவரும்போது அவ்வொவ்வொரு வார்த்தையும் ஈயத்தைக் காய்ச்சியிருக்கித் தன் காதிலூற்றுவது போலிருந்தது.

பின்பு ஜகுபர் அக்கடிதத்தைக் கண்டு முனிந்து குனிந்தெடுத்துச் சிலவரிசை வாசித்தார். வாசிக்கும்போது வெடி மருந்துக் குவியலில் நெருப்பு விழுந்து பற்றிக் கிளம்பினாற் போல விசாரமென்னுமக்கினி, அவரிருதயத்திலிருந்து கிளம்பி மூளையைச் சுருக்கிவிட்டது. சரீரம் படபடவென்று துடித்தது, கைகளை நெஞ்சில் வைத்திருத்தினார். கைகளை நெற்றியில் வைத்தழுத்தினார். சற்று நேரந் தன் மனைவியை யுற்றுப் பார்த்து ஆ! கொஞ்சமும் அஞ்சாத பஞ்சமா பாதகியே யென்

ரேர் சத்தமிட்டு நெஞ்சிலறைந்து கொண்டார், கண்களைப் புரட்டியருட்டி அங்குமிங்கும் பார்த்தார்; பின்பு வீட்டைவிட்டு யாதொன்றும் பேசாமல் ஓட்டம் பிடித்தார். அவ்விடத்திலுள்ளோர் அவர் அறிவு பேதலித்து மெய் மறந்தோடுகிற ரென்று தெரிந்து அவர்களிருவர் அவரைப் பின்னொடர்ந்தோடினார்கள். ஆகிலும் அவரை எட்டிப் பிடித்துக் கொள்ளக் கூடாமையாய் ஓர் நதி குறுக்கிட்டது. எப்படியெனில் அவர்கள் ஆற்றுக்குச் சமீபமாக வந்தபோது ஜகுபரைக் காணாததினால் அவர் ஆற்றில் பாய்ந்துவிட்டாரென்று அல்லது வேறு வழியாகப் போய்விட்டாரென்று அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடாமையாயிருந்தது, ஆகிலும் ஜகுபர் ஆற்றருகே வந்து மறைந்தமையால் அவர் ஆற்றில் விழுந் திறந்தாரென அவ்விருவரும் நிச்சயித்துத் திரும்பி விட்டார்கள்.

ஜகுபருடைய மனைவியோ சற்றுநேரம் முற்றும் நினைவற்று மயக்கமுற்றுப் பின்னர் தன்னறிவு நிலைத்துக் தலையையுயர்த்தித் தாவி வெகு ஆவலாய்த் தனது புருஷனைப் பார்த்தாள். அவரைக் காணாமையால் ஆவெனப் பதறிக் கோவெனக் கதறி அவ்விடத்திருந்தவர்களைக் கேட்க, முன்னரவர் துக்கத்தினால் யோசித்ததையும் பின்னர் அக்கடிதத்தை வாசித்ததையும் அவர் அறிவற்றவர் போல் குறியற்று மயங்கித் தயங்கி நின்றதையும், பின்பு வீட்டைவிட்டு வேட்டைமான் போல ஓடின செய்தியையுஞ் சொல்ல, அவள் கேட்டு அல்லாகூ அல்லாகூ!! என் கர்த்தாவே!!! என் பத்தாவெங்கெனச் சத்தமிட்டுத் தலையணையின்மீது பொத்தென விழுந்தாள். சுற்றியிருந்தவர்கள் போய்ப் பார்க்கப் பொட்டென அவள் உயிர் போயிருக்கக் கண்டார்கள்.

இந்தப் பரிதாபமான காரியஞ் சம்பவிக்கக் காரணமென்னவென்று இதை வாசிப்பவர்களறிய ஆவலாயிருப்பார்களாகையால் அதையுமிங்குச் சொல்லுகின்றோம்.

ஆயிஷா மதினத்திற் பிறந்தவள், அவள் பத்து வயதுள்ள வளாயிருக்கும்போது இபுரூகீம் என்கிற பெயரையுடைய ஒரு அறபிக்கு நிகாகு (கந்தர்வ விவாகம்) செய்யப்பட்டாள் ஆனால் அவள் சிறு பிராயமானபடியால் புருஷனும் மனைவியும்

போல் ஒரு வீட்டிலிருந்ததில்லை, இதுவின் றிச் சொற்ப காலத்துக்குப்பின் அவன் சில குதிரைகளை வாங்கிக் கொண்டு தூனிஸ் என்கிற ஊருக்கு வியாபாரஞ் செய்யப் போயிருந்தான். அவன் போய்ச் சில காலத்துக்குப் பின் தூனிஸில் இருந்து வந்தவர்கள் இபுருகீம் பேதி நோயால் இறந்து போனானென்று சொன்னார்கள். இபுருகீமுடைய உறவினர்களும், ஆயிஷாவைச் சேர்ந்தவர்களுந் துக்கங் கொண்டாடி அதற்குரிய சடங்குகளெல்லாஞ் செய்தார்கள். பின்பு ஆயிஷா பிராயமானபோது ஜகுபருக்குக் கவியாணஞ் செய்யப்பட்டுச் சிலகாலம் அவ்வூரிலேயே யிருந்து பின்பு இருவரும் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு பொம்பாய்க்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கு ஜகுபரும் ஆயிஷாவும் வாழ்ந்திருந்ததையும் அஸன் அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்த விதத்தையும் முன் சொல்லியிருக்கின்றோம்.

ஆனால் அந்த இபுருகீம் என்பவன் தூனிசுக்குப் போயிருந்தபோது அவனுக்குப் பேதிவியாதி கண்டிருந்ததுமெய்; ஆனால் அங்கு அவனிறந்து போனானென்ற வதந்தி பொய். பின்பு அவன் சவுக்கியமடைந்து மஃரிபு தேசத்துக்குப் போய் அங்கேயொரு பெண்ணைக் கல்யாணமுடித்து அங்கு குடியிருந்துவிட்டான். அவன் முற்றும் இரக்கமற்றவன், வீண் செருக்குற்றவன், வன்னெஞ்சையுடைய மாபாதகன், ஆகையால் தன் மனைவிக்குங் கடுங்கொடுமைகள் செய்து துன்பப்படுத்தி வம்பித்து வந்தான். அவள் சில காலத்திற்குள் இறந்து போனபடியாலும், அவன் வியாபாரத்திலும் நஷ்டமடைந்தபடியாலும் தன் ஜனன தேசமாகிய மதீனத்திற்காவது போய்விடுவோமென்று நினைத்து வரும் வழியில் ஒரு மதீனத்து அறபி அவனைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து மதீனத்திலுள்ளவர்களெல்லோரும் அவன் இறந்து போனானென்று நம்பியிருப்பதையும் அவன் நிகா செய்த பெண்ணை ஜகுபர் என்பவர் கல்யாண முடித்துக்கொண்டு பொம்பாயிற் போய்ச் சில காலமிருந்து இப்போது சூரத்துக்குப் போய்ச் செல்வமுடையவராயிருப்பதையுஞ் சொன்னபோது, இந்தப் பாதகனாகிய இபுருகீம் தனக்குப் பணம் பறிக்கச் சாதகமாயிருக்கிற

தென்று நினைத்துச் சூரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தான். அங்கு ஜகுபருடைய வீட்டை விசாரித்து வாயிலருகில் நின்று ஆயிஷாவைக் கண்டு நான் இபுருகீம், நீ என்னுடைய மனைவி, ஜகுபர் உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்திருப்பது பொய்க் கட்டையொழிய மெய்யல்ல நானில்லூர் நியாயாதிபதிகளிடத்தில் முறையிட்டு உன்னையழைத்துக் கொண்டு போய்ப் படாதபாடும் படுத்திக் கெடாத கேடும் கெடுத்தும் நடுத்தெருவில் விடுவேன்; நீ இரகசியமாய் ஆயிரம் ரூபாயெனக்குத் தந்தால் நானில்லூரை விட்டுப் போய்விடுவேன், நீயும் ஜகுபரும் சுகமே வாழ்ந்திருக்கலாம். நான் அடுத்த தெருவின் கடைசியில் இருக்கிற குளத்தருகே நிற்பேன்; நீ நான் சொன்ன தொகையையெடுத்துக்கொண்டு அங்கு வந்து ஒருமணி நேரத்திற்குள்ளாக கொடாமற் போனால், நான் உன் புருஷனுடைய ஷாப்புக்கு நேரே போய்ச் சகலத்தையுஞ் சொல்லிவிட்டு காஜிமாரிடத்தே போவேனென்று சொன்னபோது ஆயிஷா பயந்து நல்லது நீ ஒருவரிடமும் சொல்லாதே; நீ கேட்ட தொகையைத் தருகிறேன், நீ சொன்னவிடத்திற் போய் நில்லென்று சொல்லியவனையனுப்பிவிட்டு, வீட்டினுள்ளே போய்த் தன் வசமிருந்த பணத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் தங்க நாணயமாகவும் நோட்டுகளாகவும் எடுத்துக்கொண்டு முக்காடிட்டு வெளிப்பட்டு குறித்தவிடத்துக்குப்போய் அந்தத் தொகையைக் கொடுத்து இனிமேலென்னை வருத்தப்படுத்தாதே என்று வாக்குப் பெற்றுக் கொண்டு வந்துவிட்டாள். அஸன் ஆறு வயதாயிருக்குட்போது நடந்த சங்கதியிதுவே.

இபுருகீம் இவ்விதமனியாய்ப் பறித்த அந்தப் பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டு இந்தியாவிற் பலவூர்களிலுந் திரிந்து வியாபாரஞ் செய்தான். ஆகிலும் அந்தப் பணமுழுவதும் போய் அவனும் வறுமையடைந்து யாதொரு வழியுமில்லாமல் இன்னுமொருமுறை ஆயிஷாவிடத்தே வந்து பணம் பறிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துச் சூரத்துக்கு வந்தான். அவன் ஆயிஷாவைக் கண்டதையும் அவள் நடுங்கினதையும் பின்பு வெளியே போய்ச் சற்றுத் தாமதித்துத் திரும்பி வந்து மிக விசாரமடைந்திருந்ததையும் வாசிப்பவர்களறிந்திருக்கிறார்

கள். ஆயிஷா வெளியே போய் ஓர் குளத்தருகே இபுருகீம் நிற்கக்கண்டு நீ முன்னொரு முறை வந்து என்னிடம் ஆயிரம் ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு போகும்போது இனிமேல் என்னை வருத்தப்படுத்துகிறதில்லை யென்று வாக்குக் கொடுத்திருக்க மறுபடியும் என்னிடமேன் வந்தாயென்று கோபமாய்க் கேட்க, அவன் ஆயிஷாவே நான் சொல்வதைக் கேள், நான் உன்னிடம் அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்போது இனிமேல் உன்னிடம் வருகிறதில்லையென்று உறுதிசொன்னது நிசம். ஆகிலும் என்னுடைய கஷ்டகாலம் அந்தப் பணம் முழுவதும் வியாபாரத்தில் நஷ்டமாகிப் போய்விட்டது; நானினிமேல் இந்தத் தேசத்திலிராமல் மதீனத்திலேயே என்னுடைய சீவிய காலத்தைப் போக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன், நீ எனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் தந்தால் நான் இறந்து போனேனென்று நினைத்துக் கொள். நான் இந்தியா வின் எல்லையிலுங்கூட இனியிருக்கிறதில்லையென்று சத்தியம் பண்ணித் தருகிறேன் என்று சொன்னான். அதற்கு ஆயிஷா என்னிடம் பணமில்லையே; என்னுடைய புருஷனிடங் கேட்க கூடாதே, நீ அல்லாவுக்காக மனமிரங்கி என் மனதை வேதனைப்படுத்தாமல் இங்கு நில்லாமல் போய்விடென்று கெஞ்சினான். அதற்கு அவன் ஆயிஷாவே நீ புத்திகெட்டவளாயிருக்கிறாய், நானிப்போதென் வறுமையினாற் களவு கொலை முதலிய பாதகங்கையுஞ் செய்து என் சீவனங் கழிக்கத்தக்க நிலையிலிருக்கிறேன்; நீயும் உன் புருஷனுஞ் சகல சம்பத்து களுமுடையவர்களாயிருக்கிறீர்கள். இச்சிறு தொகைப்பணத்தை யெனக்கு நீ தருகிறது உனக்கு வருத்தமல்ல. நீ அப்படித் தராதவரையில் இந்த சூரத்தென்கிற பட்டண முழுவதிலுஞ் சற்று நேரத்தில் உன் அந்தரங்கத்தை வெளியாக்கியுன்னை நிந்தனைக்குள்ளாக்கிவிடுவேன். யாவரும் பழிக்கச் செய்வேன். நாளை மத்தியானத்திற்கு முன் இரண்டாயிரம் ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு நீ வராமற் போனால் என் பிரியப்படி செய்வேனென்று சொல்ல, ஆயிஷா என் வசம்பணமில்லை ஆகிலும் நான் கூடியவரையிலும் பிரயத்தனப்பட்டுப் பார்க்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள். வீட்டுக்குப்

யோய்த் தன் வசம் பணமில்லாததால் இதற்கென்ன செய்வேன் புருஷனிடம் இச்சங்கதிகளைச் சொல்லிக்கேட்கவுங்கூடியதாயில்லையென்று மயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அன்றிரவு முழுவதும் உறங்காமல் இந்த விசாரத்திலேயே போக்கப் பட்டது. மறுநாள் மத்தியானம் வரையிலும் யாதொரு வழியுந் தனக்குத் தோன்றாமல் விசாரமாயிருக்கும்போது இபுருகீம் ஓர் கடிதத்தை முன் சொன்னபடி ஒரு சிறுவன் கையிற்கொடுத்தனுப்பி வைத்தான். அக்கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் அவள் அறிவற்றுத் தரையில் விழுந்தாள். அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததாவது:— ஆயிஷாவே நீ சொன்னபடி வருவாயென்று உறுதியாய் வழிபார்த்திருக்கிறேன்; நீ இன்னுமொரு மணி நேரத்துக்குள்ளாக வந்து என்னைக் கண்டு கொள்ளாதிருந்தால் உன் அந்தரங்கமெல்லாவற்றையும் வெளியாக்கிவிடுவேன், அப்போது உன் புருஷன் உனைவிட்டு நீங்கிவிடுவான், ஒரு மணி நேரம்! ஒரு மணிநேரம்!! ஒரு மணி நேரம்!!!

இந்தக் கதையை வாசிக்கின்ற பெண்களுக்கு நாம் சொல்லுகிற உபதேசமாவது:— பெண்களே, புருஷனுடைய பாதத்தைச் சிரமேற்கொண்டு வணங்கி நடந்துவந்த இந்தச்சற்குணமுடைய பெண்ணுக்கு நேரிட்ட பரிதாபமான முடிவைச் சிந்தியுங்கள்; அவள் மாசற்ற பத்தினியாயிருந்தும் அவள் ஒரு இரகசியத்தைத் தன் புருஷனுக்கு மறைத்தகாரணமே அவளை உயிரிழக்கச் செய்தது, நீங்கள் இகபரங்களிற் செல்வமும் இன்பமுட்பூரணமாய்ப் பெற்றுச் சுகித்திருக்கவேண்டுமாயின், உங்கள் சரீரமும் உங்கள் நாயகர் சரீரமும் இரண்டாயிருந்த போதிலும், உங்கள் மனம், கருத்து, சந்தோஷம், துக்கம் ஆகிய சகலத்தையும் உங்களுடைய நாயகர் மனம், கருத்து சந்தோஷம் துக்கமாகியவைகளிலமைத்து, இருவருக்கும் ஒரே உயிர் ஒரே நினைவு ஒரே மனம் ஒரே சந்தோஷம் ஒரே துக்கமென்று பொருந்தச் செய்து நடந்துகொள்ளுங்கள். பேரின்ப வாழ்வானது, தம்முடைய நாயகனேயல்லாது வேறில்லையென்று தியானித்துத் தானென்னும் செருக்கை மறப்பதேயாம். இவ்வுலக இன்பமாவது பெண்களும் புருஷ

ரும் வேறென்பதை மறந்து இருவருமொரு வழிப்பட்டிருப்பதாம். ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்களின்றிச் சந்தோஷம், துக்கம் விருப்பம், இரகசிய முதலியவைகளொன்றுமில்லை, ஏனெனில் எவ்வளவு ஆஸ்திகளைப் புருஷன் தேடிக் குவித்தபோதிலும் எவ்வளவு ஆபரணங்களை ஸ்திரீ பூண்டிருந்தபோதிலும், அவைகள் இன்பத்தைக் கொடா. ஆகையால் இருவரும் ஒரே மனதாய்ப் போவதே குறையாச் செல்வமும் நிறைந்த இன்பமுமா மென்பதே.

ஆயிஷா ஏங்கித் தன்னுயிரை விட்டவுடனே அஸன் தாய் தகப்பனற்றவனாய் ஆதரவில்லாத பரிதாபத்தை இவ் விதமென்று சொல்லமுடியாது. தேம்பித் தேம்பியழுது, பாம்பின் வாய்த் தேரையைப் போலானான். தாமரையிலைத் தண்ணீரைப் போலத் ததும்பினான்; அனலிலிட்ட புழுவைப் போலுமானான். இவ்விதம் அப்பிள்ளையின் பரிதாபத்தைப் பார்த்தவர்களெல்லோருந் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள்.

இங்கு இப்படி இருக்கும்போது இபுரூகீம் குளக்கரையிற் சற்றுநேரம் காத்துப் பார்த்துவிட்டு ஆயிஷாவைக் காணாமையால் அவள் வீட்டை நோக்கி வந்தபொழுது, அந்த வீட்டில் அழுகையும் விழுக்கையுமாயிருக்கக்கண்டு அயலார்களிடம் நடந்த காரியங்களெல்லாவற்றையு மறிந்துகொண்டு யோசிக்கத் தொடங்கினான். எப்படியானால் —

நான் கோரிவந்த காரியந் தவறிப்போய்விட்டது. ஆகிலும் புத்திசாலிக்கும் தைரியசாலிக்கும் ஒரு குறைவுமில்லை; புத்தி முற்றினவர்களுக்குச் சித்தியாகாததொன்றுமில்லை. ஜகுபருடைய திரண்ட ஆஸ்திகளுக்கு அச்சிறுவனன்றி வேறு சுதந்திரர்களொருவரையும் காணோம். ஆகிலும் அந்த ஆஸ்திகள் யாவற்றையும் தன்வசப்படுத்த உபாயந் தேடவேண்டும் ஆனால் இரண்டுமுறை அஸன் என்னைக் கண்டிருக்கிறான், அதனால் நானே முன்னேறிப் போவது புத்தியல்ல, என் கருத்துக்கிசைந்த தோழர்களைத் தேடி அவர்களின் உதவியைக் கொண்டு இக்காரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அன்று பகலைக் கழித்து இரவானபோது அடுத்த

ஒரு மஸ்ஜீதிற்குப் போய்ப் படுத்திருந்தான். அவனுக்கருகே ஒரு தருவேஷும் (துறவியும்) வந்து படுத்திருந்தான். இப்புருகீமோ அவ்விராமுழுவதும் ஐகுபருடைய பொருள்களை அபகரிக்க என்ன உபாயஞ் செய்வோமென்ற கவனத்தால் உறக்கமின்றிக்கலக்கமாய் விழித்துக்கொண்டிருந்தான். நடுச்சாமத்தில் அருகே படுத்திருந்த தருவேஷ பக்குவமாயெழும் மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து இப்புருகீமையடுத்துக் கவிழ்ந்து படுத்து அவன் உறங்குகிறானே அல்லவோவென்று உற்றுப் பார்த்தான். அப்போது இப்புருகீம் கண்ணையிறுக்கி மூடிச் சுவாசஞ் சீறிச்சீறிப் பாய் குறட்டைவிட்டு அயர்ந்த நித்திரையாயிருப்பவனைப் போற் பாவனை செய்தான். அந்த தருவேஷ இவன் உறங்குகிறானென்று நிச்சயித்து, தான் பூண்டிருந்த துறவியாடைகளைக் களைந்து ஓர் மூளையில் வைத்துவிட்டு, கள்ளர்களணியும் கருநிறத்தையுடைய வஸ்திரங்களை யணிந்து வான் முதலிய பல ஆயுதங்களையுந் தரித்துக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டுப் போனான். பின்பு விடியற் சாமத்தில் அவன் திரும்பிவந்து தான் உடுத்தியிருந்த உடைகளை நீக்கி முன் அணிந்திருந்த கம்பளியையெடுத்து உடுத்துக் கொண்டு படுக்கப் போனபோது, இப்புருகீம் ஓ தோழனே உம் முடைய இரகசியமெல்லாம் நான் அறிந்தவனாயிருக்கிறேன். உம்மைப்போல் ஒரு சினேகிதன் எனக்கு அகத்தியம் வேண்டிய தாயிருக்கின்றது, நானும் உம்மைப் போலொருவன்தான். ஆகிலும் நீரெனக்கு விசுவாசகராகவும் எனது நோக்கங்களுக்கிணங்குபவராகவுமிருந்தால் நீர் அதிர்ஷ்டவானாகி விடுவீரென்று சொல்ல, அந்தக் கள்ளத்துறவி உள்ளம் பொங்கி அங்கம் பூரித்து வெகுநேரம் இந்தக் குள்ள அறபியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். காஸையில் இப்புருகீம் தருவேஷுடைய உடைகளைக் கேட்டு வாங்கியுடுத்துத் தொழுதுமுடித்துக் கொண்டு, மஸ்ஜீதிலிருந்து போகிறவர்களொவ்வொருவரையும் குறியாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கும் போது ஒரு அறபி ஜெபமாலையைக் கையிற் பிடித்துருட்டியுருட்டி முணுமுணுவென உதடுகள் தடதடவெனத் தெருவீதியிலே யோதிக்கொண்டு போகக் கண்டான். இப்புருகீம்

இவன் உலகத்தை மருட்டுந் திருட்டுச் சிந்தையுடையவனாயிருக்கவேண்டும். இல்லாமற்போனால் இப்படிப் பலருங்காண ஜெபமாயையுருட்ட அவசியமில்லையென்று உத்தேசித்துக் கொண்டு அவரைச் சமீபித்துத் தாழ்மையாய்ச் சலாஞ் சொன்னான். அதற்கு அறபி அகிலக்குமுள் ஸலாம் வறகும துல்லாகிவ பறகாத்துஹு என்று கபுறடியிலிருந்து தல்கீன் ஒதுகிற நேரத்தில் லெவ்வையுடைய முகம் வாடிக் குருவியிருக்குந் தன்மையான முகத்தோடு தொண்டையினின்று உற்சாகமாய்த் தொனி கிளப்பி வெகு பயத்தியாய் விடை கொடுத்தான். இடருகீம் உடனே, இவன் எனக்குத் தகுந்தவன்; எப்படியெனில் ஒருவன் தன் சபாவ நடை, பேச்சு குணம் முதலியவைகளை மாற்றி இயல்பல்லாத இலக்ஷணங்களைப் பூண்டுகொள்பவன் பிறறை வஞ்சனை செய்யும் நோக்கமுடையவனையென்று மனதில் நீர்மானித்துக்கொண்டு சொல்கிறான். ஓ ஷெய்கே! நீங்கள் பாக்கியவந்தராவதற்கு ஒரு இலேசான வழியுண்டாயிருக்கிறது. ஆகிலும் அதற்குச் சில உபாய தந்திரங்களைச் செய்து பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நீங்கள் என்னிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவராயிருப்பீர்களேயானால் நான் உங்களுக்கு அதைத் தெரிவிக்கிறேன் என்று சொல்ல, உடனே சட்டென்று அறபி (தஸ்பீகை) ஜெபமாயைய, ஜேபிலிட்டு, அதுவரையிலும் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் கண்விழிமுழுவதும் வெளியே தெரிய, வாயை ஆவென்று திறந்துகொண்டு அதன்னவென்று கேட்டான். இடருகீம் இந்தப் பட்டணத்தில் ஜகுபறென்றொரு பாக்கியவானிருந்தான். அவன் நேற்றுப் பைத்தியங்கொண்டு ஆற்றில் விழுந்துதிறந்துபோனான். அவன் மனைவியும் இறந்து போனான். அவர்களுக்குப் பதினாலு வயதையுடைய ஒரு மகனேயன்றி வேறொரு சுதந்திரவாளியுமில்லை. நீர்ந்த ஜகுபறையுடைய சகோதரனென்று சொல்லிக்கொண்டு ரோய் அவருடைய ஆஸ்திகளுக்கெல்லாங் கோட்டாரால் தத்துவம் பெற்றுக்கொள்ள வழியுண்டாயிருக்கின்றது. உங்களிடம் அந்தப் பையன் தானே வந்து தன்னை வளர்த்தாதரிக்கும்படிக் கேட்கச் செய்கிறேனென்று சொன்னான்.

அந்த மனிதன் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு மிகச் சந்தோஷங் கொண்டு நீர் சொல்லுகிறபடியே நடக்கிறேனென்று இபுருகீமை யழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப்போய் வெகுநேரஞ் சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தான். பின்பு இபுருகீம் அந்த மனிதனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டான். அந்த மனிதனுடைய பெயர் அலீ, அவன் மிகவும் வணக்கமுள்ளவனென்றும் சன்மார்க்கனென்றும் யாவரும் சொல்லும்படியாக வணக்கத்தை ஓர் வலையாகப் பிரயோகித்து மனிதர்களை யதிர் சிக்கிக் கொள்ளச் செய்பவன். மற்றும் மனமிரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சன். எந்தப் பாதகமுஞ் செய்யத்தக்க சண்டாளன். இபுருகீம் இவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தத் துறவியுடையுடனே அஸனுடைய வீட்டுக்கு நேரே போய் அஸனைக் கண்டு குளிர்ந்த வார்த்தையாக மகனே அல்லாகுத்தாலாவுடைய கட்டளைக்குத் தலைசாய்த்துக் கொள், அவன் யாவற்றையும் அறிந்தவன், பரிபூரணத்தயாளன் அவனுடைய நியமப்படியே சகலமும் நடக்கும், மகனே நேற்றிரவு நான் மஸ்ஜீதில் முஷாகிதா (யோக)த்திலிருக்கும்போது எனக்கு மயக்கமாகி உறங்கிவிட்டேன். அப்போதோர் சொப்பனங் கண்டேன். உன்னுடைய தந்தையாகிய ஜகுபறும் உன் தாயும் சொர்க்கலோகத்தில் நவரத்தினங்களாற் செய்த ஓர் சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கவும், மாணிக்கங்களைப் போலும் முத்துக்களைப் போலும் நிறங்களை யுடைய தேவகன்னிகைப் பெண்கள் சூழ்ந்திருந்து ஊழியஞ் செய்யவுங்கண்டேன்; அப்பொழுது உம்முடைய தந்தையாகிய ஜகுபர்என்னை நோக்கி ஓ துறவியே! என் பிள்ளையாகிய அஸன் யாரும்ற்ற அகதியாகிவிட்டபடியால் அடுத்த தெருவிலிருக்கும் எனதன்பிற்குரிய தம்பியாகிய அலீ யென்பவரிடத்தில் நேரே நீர் போய் தாம் உம்மை அன்புடன் வளர்த்து ஆதரித்தது போல் ஆதரிக்கும்படி உம்மைக் கேட்கச் சொல்லுமென்று என்னிடஞ்சொல்ல, நான் விழித்துவிட்டேன். இவ்வுலகத்தில் பொய் வஞ்சனை யதிகம் உனக்குச் சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்தத் திரண்ட ஆஸ்திகளை அபகரிக்க பலரும் பற்பல தந்திரோரோபாயங்கள் செய்வார்கள். நீ ஜாக்கீறதையாயிருந்துகொள் அந்த சத்தியவாதியாகிய அலி அவர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்று அல்லாகுத்தாலாவுடைய கற்பனைகளைத் தவறாமல்

நன்னடக்கையுடையவனாயிருந்து உன் தகப்பன் பெற்ற பேறும் பெற்று அவர்களோடு சொர்க்கலோகத்தில் வாழ்ந்திருப்பாயாக வென்று பத்தியுள்ள மகா உத்தமனைப் போல புத்திமதிகளைச் சொல்லி ஆசீர்வதித்தான் இவ்விதம் அவன் அடி நாவில் நஞ்சும் நுனிநாவில் அமிர்தமுமாய்ச் சொல்ல, அஸன் மிக நல்லதென அவனுக்கு அதிகத்துதி செலுத்திப் போஜனமருந்தும்படி மன்றூட, அவன் மகனே! நான் நோன்பாயிருக்கிறேன் உனக்குக் கஷ்டங்களுண்டான சமயத்தில் என்னை நினை, அத்தருணத்தில் அல்லாகுத்தாலாவுடைய உதவியால் உனக்குப் காரியாக வந்து நிற்பேனென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். இவன் சொன்னவைகளெல்லாவற்றையும் நம்பி அஸன் அலீ இருக்கிற வீட்டை நாடி விசாரித்துத் தேடிப் போனான். அந்நேரத்தில் அலீ வீட்டிலிருந்து தொழுது கொண்டிருக்கிறான். அஸன் தொழுது முடியும் வரைப் பேசாமற் காத்துப் பார்த்திருந்தான். அவன் தொழுகிறதும் ஆண்டவனிடத்தில் மன்றூடி அழுகிறதும் வெகு நேரம் போக்கி விட்டுக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பி அஸனைப் பார்த்து மிகவும் மெதுவாக மகனே! உனக்கென்ன வேண்டுமென்று கேட்டான். அஸன் தான் ஜகுபருடைய மகனென்றும், ஜகுபர் பைத்தியங்கொண்டு ஆற்றில் விழுந்திருந்து போனாரென்றுஞ் சொன்னபோது (இன்னாலிலாஹிவ இன்னாயிலைஹி ராஜிஹன்) என்று சொல்லித் துணியை முகத்திலிட்டுக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுபவனைப்போற் சற்று நேரம் பாசாங்கு செய்து ஜகுபருடைய மனைவியும் இறந்த செய்தியையும் கேட்டு மிகவுர் விசனமுடையவனாகக் காட்டிய பின் எழுந்து மகனே! என்னுயிரையொத்த சகோதரனுடைய பிரேதத்தை நான் ஆற்றிலே தேடியெடுப்பதற்குப் போகிறேன் நீ வீட்டிற்குப்போய் உன் தாயை யடக்கஞ் செய்வதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யென்றனுப்பிவிட்டு, மாலைநேரம் வரையிலும் அலீ தன் வீட்டிலிருந்துவிட்டு அஸனுடைய வீட்டுக்குப் போய் நான் இவ்வளவு நேரம் பிரயாசையாகத் தேடியும் உன் தகப்பனுடைய தேகத்தைக் கண்டெடுக்கக் கூடாமற் போய்விட்டது. நாம் அல்லாவுடைய நியமனத்துக்குச் சம்மதித்திருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி ஆயிஷாவைக் குளிப்

பாட்டிக் கபன் செய்து அடக்கஞ் செய்தார்கள். பின்பு அஸன் அலையைப் பார்த்து என் சிறிய தகப்பனே நீங்களே யன்றி எனக்காருமில்லை என் தகப்பன் என்னையாதரித்தது போல் நீங்களுமென்னை யாதரிக்க வேண்டும், என் ஆஸ்திகளை ஒப்புக்கொண்டு பாதுகாத்துவரவேண்டுமென்று சொன்னான். அதற்கு வஞ்சகமுள்ள அலீ. (ஹஜ்ஜிற்குபோய் வந்த பூனையைப் போல்) கொஞ்சமுமஞ்சாது, மகனே சிலகாலமாக நான் செய்யும் வியாபாரங்களை யொடுக்கி வருகிறேன். உலக சம்பத்தின் ஆசையை விட்டொழிந்திருக்கிறேன். உன் ஆஸ்திகளை யொப்புக்கொள்ளும் பாரத்தைச் சுமக்க என்னாலாகாதென்று சொல்ல, அஸன் நீங்களன்றி எனக்கு வேறொருவருமில்லையென்க, சற்றுநேரம் முற்றுந் துறந்தவனைப் போல மவுனமாயிருந்து நல்லது என்ன செய்யலாம்; நாளைக்கு இந்த வீட்டிலுள்ள பொருள்களையெல்லாமென் வீட்டிற்குக் கொண்டு போவோம், நீயும் என் வீட்டில் வந்து என் பிள்ளைகளுடனே யிருப்பாயாக, மேலும் நாளைக்கே கோர்ட்டுக்குப்போய் உன் ஆஸ்திகளெல்லாவற்றையும் நான் ஒப்புக்கொண்டு பராமரிப்பதற்காக உத்திரவு கேட்க வேண்டும். அங்கு நீயும் வந்து அதற்குச் சம்மதஞ் சொல்லவேண்டுமென்று மறுநாள் வேட்டை நாயைப் போல அஸன் வீட்டிலிலுள்ள பொருள்களையெல்லாந்தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு அஸனைக் கோர்ட்டுக்கழைத்துக்கொண்டு போய், இவர் எனக்கு சிறிய தகப்பன், அன்னையைப் போல என்னைக் காக்கவும், என் பூஸ்திதிகள் முதலிய ஆஸ்திகள் நாஸ்தியடையாது பாதுகாக்கவும், இவரை நியமிக்க விரும்புகிறேனென்று தப்பில்லாக் கையொப்பம் வைக்கச் செய்து மிக்க அக்கறையுள்ளவன் போல வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

பின்பு நடந்த வரலாற்றைச் சொல்வதற்குமுன்பு அலீ யென்பவனைக் குறித்துச் சில விவரங்களை விரித்துச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது.

இந்த அலியினுடைய சொந்த ஊர் அறபுதேசமென்றும் அவனவ்வூர் ஓர் பிரபுவின் மகனென்றுஞ் சொல்லிக்கொண்டு சொற்பநாளைக்குமுன் சூரத்துக்கு வந்து அலங்காரமான

உடைகளை யுடுத்திக்கொண்டு மாருட்டமாய் நற்குணங்களைப் பாராட்டிவந்தான். பின்பீவ் வஞ்சகன் கொஞ்சம் பொருளுள்ள ஒரு சற்குணமுள்ள வாலிபக் கைம்பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். அப்பொழுது அந்தக் கைம்பெண்ணிற்கு முந்தின புருஷனுக்கும் பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளிருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்த பெண்ணின் பெயர் மரியம்; இப்பொழுது தன் மனைவியுடைய ஆஸ்திகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டு, ஷாப்பு வைத்து வர்த்தகஞ் செய்வதாய் எத்திவந்தானேயன்றி அவனுடைய பூர்வீகம் ஒருவருக்கும் தெரியாது. பாக்கியவந்தனென்ற அவன் தகப்பனிடமிருந்து அவனுக்குப் பணமாவது ஓர் கடிதமாவது வந்ததில்லை. இவன் விவாகஞ் செய்த சொற்பகாலத்தினுள்ளே, தன் அற்பகுணத்தைக் கபடமாய் கற்பிக்க ஆரம்பித்தான். எப்படியெனில் மிகுதியாகச் செலவு பண்ணுதல் விலக்கப்பட்டதென்னும் வேதவாக்கியத்தை மிகவும் ஊன்றுதலாகச் சான்றோனைப் போலப் பயபத்தியுடன் மிகு நயமாய்ச் சொல்லி நல்ல வஸ்திரம் சாப்பாடு ஆகியவைகள் கூடாதென்பான் செல்வமுள்ளவளே யாயினும் நல்ல மனையாட்டியின் குணம் செலவைச் சிக்கனமாய்ச் செய்வதென்று நலவைப் போலப் போதித்து வீட்டு வேலையைத் தானே செய்யக் கட்டளையிடுவான். இவையன்றி, கச்சவடஞ்செய்து இச்சகமாய்ச் சம்பாதிக்கும் பொருளில் கொச்சையான பொருள் இராதென்பதரிதாகையால் மனைவி மக்கள் அனைவரும் கைத்தொழில் செய்து சீவனஞ் செய்தல் உத்தமமான காரியமென்று போதித்துவந்தான். இப்படியே அப்பாதகன் தன் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு நல்ல சாப்பாடு கொடாமல் அக்கெடுமதியன் அதிகக் கொடுமைகள் செய்துவந்தான்; அவன் தன் மனைவிக்குச் செய்துவந்த கஸ்தியினால் அவள் மெலிந்து இளைத்து அஸ்தியாகி யெவ்வேளையும் விசாரங்கொண்டவளாய் வாடியிருப்பாள் ஒரு நிமிஷ நேரமாகிலுஞ் சிரித்திருக்கமாட்டாள். தன் பிள்ளைகளுக்கு அவன் செய்யுங் கொடுமைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பெருமூச்சு விடுவாள். அந்தப் பிள்ளைகளும் அவன் குரலைக் கேட்டவுடனே பாம்பைக் கண்ட மயினைப் போலவும், பூனையைக் கண்ட கிளியைப் போலவும் பயந்து நடுங்கி ஓர் மூலையில்

ஒதுங்கிவிடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட உலுத்தனும் பாதகனுமாகிய அலியிடத்தே அஸனை அவன் விதி கொண்டு வந்து விட்டது.

அஸன் இந்த வீட்டுக்கு வரும்போது மரியம் பன்னிரண்டு வயதுடையவளாக விருந்தாள். அவள் மிகவும் மேன்மையான தேகத்தையுடையவள். அவளுடைய குளிர்ந்த நீல நிறத்தையுடைய பெரிய கண்களால் ஒருவரையுற்றுப் பார்த்தால் எவர்கள் மனமும் மெழுகைப்போல உருகிவிடும். முத்துகளுக்கொப்பான பற்களும் பவள நிறத்தையுடைய உதடுமுடையவள். ஆகிலும் அவள் முகத்தில் சந்தோஷமும் இரத்த புஷ்டியும் இல்லாததால் வெண் கல்லாற் செய்த ஓர் புதுமையான பதுமையைப் போலிருந்தாள்.

அஸன் அலியுடைய வீட்டுக்கு வந்த நாள் முதல் நாலுமாத காலம் வரையிலும், பூரண சவுக்கியம் பெற்றிருந்தான். சாப்பாடு முதலியவைகள் சவுக்கியமாய் சாப்பாடு குறைவுமில்லாமல் அவனுக்கு நடத்தப்பட்டன, அஸனை அலீ மிகவும் அன்பு பாராட்டித் துன்பப்படுத்தாமல் சீராட்டி வந்தான், அஸன் மரியமிடத்திற் பிரியமுள்ளவனாய் மிகவும் பட்சமாய், சகோதரியைப் போலக் கொண்டாடிவந்தான், அவனுக்கு வைக்கும் உணவில் அலீக்குத் தெரியாமல் அந்தப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தனுப்பி வைப்பான். அஸனுடைய அன்பாதரவினால் மரியம் மலர்ந்த முகமும் சந்தோஷமாகிய மனமும் உடையவளானாள்.

இப்படி நாலுமாதஞ் சென்றபின் ஒரு நாளிரவு, இபுருகீழும் அவனுடைய தோழனாகிய கள்ள ஞானியும் அலீயும் ஒரு மரத்தடியிலிருந்து இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொண்டதாவது:—அலீ மற்றிருவர்களைப் பார்த்து சினேகிதர்களே! நாம் செய்த தந்திரத்தினால் நாம் நினைத்த காரியத்தைச் செய்து முடித்துக் கொண்டோம். ஆகிலும் நம்முடைய தந்திரம் எந்த நேரத்தில் வெளியாகிவிடுமோ அதைச் சொல்லக் கூடாது அது வெளியாகிவிட்டாலோ நாம் கடுரமான தண்டனைக்குட்பட்டு விடுவோம். அஸன் இருக்கும் வரையிலும் நாம் அச்சத்துடனேயிருக்கவேண்டியதாக விருக்கின்றது; ஆகையால்

நீங்களிருவரும் நானாயிரவு நடுச்சாமத்தில் வந்து அஸனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கொண்டு போடுங்கள், உங்களிருவருக்கும் நான் முந்தித் தந்திருக்கிற பணம் தவிர உங்கள் தேசங்களுக்குப் போய்ச் சவுக்கியமாய்க் காலம் போக்குவதற்குப் போதுமான பணம் இஷைணமே தருகிறேனென்று சொல்ல இபுரூகீம் அதற்கு மறுமொழியாக நல்லது நாங்களிருவரும் நடுச்சாமத்தில் உம்முடைய வீட்டுக்கு வருகிறோம்; நீர் நானைப் பகல் நேரத்தில் அஸனுடைய அறையின் திறவுகோலை எடுத்து ஒளித்துவைத்தால் அஸன் கதவைப் பூட்டாமற் சாத்திவைத்துவிட்டு உறங்குவான். நாங்களுள்ளே போய்வனைத் தூக்கி ஒரு துலையானவிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கொண்டுவிடுகிறோம். ஆனால் அவன் உம்முடைய வீட்டில் இல்லாததை அயலார்களறிந்தால் அவனை மோசஞ்செய்தீரென்று நியாயஸ்தலங்களுக்கு அறிவிக்கக் கூடியதாயிருக்குமே என்று சொன்னபோது, அலீ நீங்கள் அதைக் குறித்து யோசிக்கவேண்டாம். நான் அதற்குத் தேவையான தந்திரங்களைச் செய்துகொள்வேனென்று சொல்லியபின் அவர்கள் மூவரும் பிரிந்துவிட்டார்கள் என்பதாம்.

மறுநாட்காலமே அலீயானவன் அஸன் இருக்கும் அறைக்குள் வந்து மிகவும் அன்பாகப் பேசிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் அஸனை நோக்கி யென் மனசுக்குகந்த மகனே உன்னுடைய எழுத்தை நான் இதுவரையிலும் பார்த்ததில்லை, அதைத் தெரிசிக்கப் பிரியமாகவிருக்கிறேன். கடிதமும் பேனாவெழுத்து ஏதாவது எழுதென்று சொல்ல, அஸன் உடனே பேனாவைக் கையிலெடுத்து என்ன வெழுதவென்று கேட்டான். அதற்கு அலீ உனக்குத் தோன்றினதையெழுது, வேண்டுமானால் நான் ஒரு வாசகஞ் சொல்கிறேன், அதையெழுது என்று அஸன் தனக்கு ஒரு கடிதமெழுது கிறதுபோல் “என்னுடைய சிறிய தகப்பனாரவர்களுக்கு அல்லாகுத்தாலா மேலான பதவிகளைத் தந்தருள்வானாக; என்னுடைய தகப்பனுந்தாயும் இறந்து போன விசாரங்களை யெல்லாம் ஆற்றி, அவர்களிலும் அதிக அருமையாய் என்னைப் பரிபாலித்துவருகிறீர்கள். உங்களை விட்டுச் சொற்ப

நேரமாவது பிரிந்திருக்க எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆகிலும் என்னுடைய தகப்பனார் உயிரோடிருக்கும்போது மதினத்திலுள்ள எங்கள் இனத்தார்களைப் போய்ப் பார்ப்பதற்கு என்னை அனுப்ப நினைத்திருந்தார், நாளைக்கு இந்த ஊரிலிருந்து சிலர் போவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள், ஆகையால் என்பேரிற் கோபங்கொள்ளாமல் என்னை அனுப்பி வைக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

அஸன் இழுனு ஜகுபர்.

என்பதே.

இந்த வாசகத்தைச் சொல்லியெழுதி முடித்தவுடன் அலீ அந்தக் காகிதத்தை வாங்கிப்பார்த்து மர்ஹபா! சந்தோஷம்! மிகவும் நல்ல எழுத்து, என்னுடைய மனைவியிடம் இதைக் காண்பிக்கப்போகிறேனென்று எழுந்திருந்து மனைவியிடம் போய்க் காட்டிவிட்டு, பின்பு அதைத் தன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டான். ஏனெனில், நாளை அஸன் இந்தக் காகிதத்தையெழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கின்றனென்று, பலரிடமுஞ் சொல்லிவிட்டு அவனைத் தேடிப்போகிறதைப்போற் சில நாளைக்குத்தான் அங்கும் இங்குந் திரிந்து விட்டு வந்தால் ஒருவருஞ் சந்தேகிக்கமாட்டார்களென்று திட்டஞ் செய்துகொண்டு, அஸன் காணாமல் அவன் அறையின் திறவுகோலையெடுத்துத் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டான்.

அஸன் அன்றிரவு படுக்கப்போகும்போது கதவைப் பூட்டத் திறவுகோலைப் பார்த்தான். காணாமையால் சில நேரந் தேடிவிட்டுக் கதவை சாத்தி ஓர் நாற்காலியை நெருக்கி பொறுக்க வைத்துவிட்டுச் சற்று நேரம் ஓர் புத்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு உறக்கம் அதிகப்பட்டதாற் புத்தகத்தை ஒரு புறம் வைத்துத் தீபத்தை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டான்.

அஸன் உறங்கிச் சில நேரஞ்சென்றபின் ஒரு பயங்கரமான சொர்ப்பனங்கண்டு திடுக்கிட்டு விழித்தான். சரீரமெல்லாம் வெயர்த்து குளிர்ந்து நெஞ்சு படபடவென்று துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அறையிருட்டாயிருந்ததினாற்பயந்து தலையையுணர்த்தி மூச்சையடக்கிக் கள்ளர்கள் அறைக்குள் வந்திருக்கிறார்களோ, கதவைப் பூட்டாமற் சாத்திவைத்துவிட்டுப்படுத்தோமேயென்று சிலநேம் நாட்டமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, கதவுக்கு வெளியே குசுகுசென்று மெதுவாய் மனிதர்கள் பேசுகிறது கேட்க, அவன் சரீரமெல்லாவற்றிலும் இரசத்தைப் பாச்சினாற்போல திமிர்கொண்டுவிட்டது; உரோமஞ் சிலுசிலிர்த்து விட்டது; சத்தம் போட வாயைத் திறக்கும்போது கதவை மெல்ல மெல்லத் தள்ளிக்கொண்டு இருவர் வந்து அஸன் மேல் விழுந்து யானையை யழுங்கு பிடித்ததுபோலும், மாணப் புலியடித்ததுபோலும் அவனைப் பிடித்து ஒருவன் அஸன் சத்தம் போடாமல் வாயிற் கையைவைத்தமர்த்தி, மற்றொருவன் சரீரத்தைப் பிடித்துயர்த்தி, இருவருந்தூக்கிக்கொண்டு வெளியே போனார்கள். அந்நேரத்தில் அஸன் அறிவற்றுப் போனான். இந்த இருவரும் யாரென்று அஸனுக்கு அப்போது தெரியாது, ஆனால் வாசிப்பவர்களுக்கு அந்த பாதகனாகிய இபுருகீழும், துறவிவேடம் பூண்டிருந்த திருடனாகிய பார்ஸியும் என்பது விளங்கும். இந்தத் துறவி வேடம் பூண்டவன் நெருப்பை வணங்குகிற பார்ஸி ஜாதியான் இந்தியா தேசத்திலுள்ள முஸ்லீம்கள் மனிதர்களுடைய உடையைப் பார்த்து மருண்டு விடுவது இயல்பாகையால் இதையறிந்த இவன் துறவி வேடம் பூண்டு பலரை எத்திவத்தான்.

இப்படியே எத்தனையோ ருபுஜிகளும், எகூதிகளும் வஞ்சனைக் காரர்களும் சையிதுமார்களைப்போலும் ஷேகுமார்களைப்போலும், மஸ்தான்களைப்போலும், கோலமெடுத்து இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லீம்களை ஏற்றித்திரிவதை யின்றுங்காணலாம்.

அப்படியே இந்தப் பாதகன் சமயத்திற்குத் தக்கபடி பற்பல உடைகளைப் பூண்டு கொள்வான்; சில நேரஞ் சையிதுமார்களைப் போல மிகவும் அலங்காரமாயுடுத்திக் கொண்டுபோக, இஸ்லாமானவர்கள் அவன் உடையும் நடையும் பார்த்தவுடன் அவன் கையை முத்தமிட்டு மிகவும் மேன்மை பாராட்டுவார்கள்.

இவ்வகை வன்னெஞ்சனாகிய கன்னெஞ்சனும் இப்புற ஹிழும் அஸனைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது சில நேரஞ்சென்று அஸனுக்கு நினைவுண்டாகி இரண்டுபேர் இரும்புக்கொப்பான தங்கள் கைகளாற் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு விரைவாய்ப் போவதையறிந்து சத்தம்போட எத்தனிக்கையில் அவர்களிலொருவன், அடா, நீ வாயைத் திறந்தால் உன் தலையைக் கல்லில் மோதி உன் மூளையைச் சிதறச் செய்வேனென்று உருட்ட, அஸன் நானுங்களுக்கென்ன செய்தேன். நானென்றுஞ் செய்யவில்லையே. ஏனென்னைக் கொல்லப்போகிறீர்களென்று சொன்னான். அதற்கு அக்கள்ளரிலொருவன் இப்போதந்தப் பேச்சுத் தேவையில்லை, உனக்கு நடக்கக் கூடுமானால் உன்னை விடுகிறோம், ஆனால் இங்கு பார் இருபுறமும் பெரும் பாதாளம்; நீ ஓடத் தொடங்கினால் இந்தப் பாதாளத்தில் விழுந்திறந்து போவாயென்று சொன்னான். அந்நேரத்தில் சந்திரனை மூடியிருந்த மழைமேகஞ் சற்று நீங்கி மங்கின. நிலா பிரகாசிக்க அஸன் இரண்டு புறமும் பார்த்தான்; தரையானது கண்ணுக்குத் தெரியாப் பெரிய கெபியாபிருந்தது; அஸனுக்குத் அவைகளெல்லாமோர் பயங்கரமான சொர்ப்பனங் காண்பது போலிருந்தது. அக்கள்ளரிலொருவன் அஸனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்தான். இப்படிச் சற்று நேரம் நடந்து போகும்போது கடலருகேயிருக்கிற ஓர் மலையுச் சத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்; கடலின் அலை புரண்டுகல்லில் மோதும் பெருஞ்சத்தமாயிருந்தது. அந்த மலையின் உச்சத்திற்கு வந்ததின் பின்னால், அந்த பாதகர்கள் அஸனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். உன்னை நாங்கள் கொல்லப்போகிறோம், நீ எவ்வளவு சத்தம் போட்டாலும் ஒருவரும் இங்கே வரமாட்டார்கள், உன்னுடைய உடை

களைக் களையென்று சொன்னார்கள், அஸன் அல்லாவே நானென்ன குற்றஞ் செய்தேன், நீங்களேன் என்னைக் கொல்லப்போகிறீர்கள், தாய் தகப்பனில்லாத அகதியாயிருக்கிறேன். நீங்களென்னை மனமிரங்கிவிடுங்களென்று சொல்லிச் சொல்லித் துணிகளைக் களைந்தான். களைந்து முடிந்தவுடனே அக்கள்ளரிலொருவன் அஸனைப் பிடித்து உச்சத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டான். அஸன் மலையிலிருந்து உருண்டு புரண்டுகொண்டு வரும்போது ஓர் மரத்தின் வேரில் வந்து தட்டுப்பட்டு, அதைப் பிடித்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் அந்தக் கள்ளர்கள் போகும்வரையில் நின்று பின்பு தெண்டித்து மலையுச்சிக்கேறிவந்தான். சரீரம் நொந்து மிகவும் வேதனையாயிருந்தது. தான் நிருவாணியாயிருப்பதால் விடிந்தால் வீதியிற் போகக்கூடாதென்றுடனே எழுந்து தன் வீட்டை நோக்கி வந்து வெளிக்கதவு பூட்டியிருக்கக் கண்டு பலமாகத் தட்டினான். உடனே அலீவந்து கதவைத் திறந்து அஸன் நிருவாணியாக நிற்பதைக் கண்டு மகனே உனக்கென்ன சம்பவித்தது நீ எப்படி வெளியே போயாய், ஏன் துணியொன்று மில்லாமலிருக்கிறாயென்று கேட்க, அஸன் ஓடிவந்து அலீயைக் கட்டிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி வெகுநேரம் பேசக்கூடாத வரையழுது பின்பு நடந்த காரியங்களெல்லாவற்றையுஞ் சொன்னான். அலீ அச்செய்தியைக் கேட்கும்போது மெத்த விசாரங்கொண்டவனைப் போல் பாவனை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அஸனுக்கு கடுர சுரமுண்டாகி அறிவு மயங்கித் திடுக்கிடுகிறதும், கள்ளர்கள் வருகிறார்கள். என்னைப் பிடிக்கிறார்கள், பாதாளத்திற் றள்ளப்போகிறார்களென்று புலம்பி அலறுகிறதுமாக ஏழுநாள் வரையில் சீக்காயிருந்தான், மரியம் இரவு முழுதும் விழித்திருந்து மருந்துகளைக் கொடுப்பாள் அவன் திடுக்கீட்டுப் பயந்து கண்ணைத் திறக்கும்போதெல்லாம் மரியமுடைய முகத்தைப் பார்த்துப் பயந்தெளிந்து மறுபடியும் கண்ணை மூடிக்கொள்வான். ஏழு நாளைக்குப் பின் சுரங் குறைந்து புத்தி தெளிந்திருக்கையில்; இப்புறகீம் துறவியின் உடையை யணிந்துகொண்டு அஸனுடைய அறைக்குள்ளே வந்து அஸனைப் பார்த்து மகனே நான் ஏழு நாளைக்கு முன் பம்பாய் பள்ளியில் படுத்திருந்தேன். அப்போது நான்

ஒரு சொப்பனங்கண்டேன், இரண்டு மந்திரவாதிகள் சூரத் துக்கு இரண்டு மைலுக்கப்பால் ஒரு மலையுச்சத்திலிருக்கிற புதையலை யெடுப்பதற்கு அழகான தலைப்பிள்ளையை பலியாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று தேடித்திரிந்து, பின்பு உன்னை இரவு நேரத்தில் வீட்டுக்குட்புகுந்து பிடித்துக் கொண்டு போகக் கண்டு விழித்தேன் உடனே நான் இரண்டு ரக் ஆத்துத் தொழுது உன் உயிரை காப்பாற்றும்படிக்கு அல்லா குத்தாலாவிடங் கெஞ்சிக் கேட்டேன். அந்த மனு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமென்று எனக்குத் தெரியும். இன்னம் நீ அந்த பாதாளத்தில் விழுந்து இறந்துவிட்டால் அந்தக் கள்ளர்கள் புதையலை யெடுக்க நினைத்து மறுநாள் போவார்களென்று மெனக்குத் தெரியும். நான் உடனே பொம்பாயை விட்டு அன்று காலமே இந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்து உன் சிறிய தகப்பனரைக் கண்டு பேசினேன். அவர் நடந்த வரலாற்றை யெல்லாஞ் சொன்னார், நீ சுகவீனமாயிருப்பதையும் அறிவித்தார். அந்தக் கள்ளர்கள் புதையலை யெடுக்க வருவார்கள், அவர்களைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று உன் சிறிய தகப்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு அன்றிரவு போய் ஓர் கற்பாறைக்குப் பின் மறைந்து ஒளிந்திருந்தோம், அப்படி நிற்கும்போது அந்தக் கள்ளர்கள் கடப்பாரை, மண்வெட்டி ஆகியவைகளுடன் மலையருகில் வந்து கடப்பாரையினால் ஓர் கல்லைப் புரட்டும் போது, நான் திடீரென, நீண்ட தடியோடு பிடிபிட்யென்று பெருஞ்சத்தம் போட்டுக்கொண்டு முன்னே பாய்ந்தேன். அவர்களிருவருந் திடுக்கிட்டுத் தடுமாறி ஒருரோடொருவர் தட்டுக்கெட்டு முட்டுப்பட்டு இருவரும் மலைப்பள்ளத்திலே யுருண்டு வீழ்ந்திறந்துபோனார்கள் இப்படி நடந்திருப்பதால் அன்றிரவு சம்பவித்த சங்கதியை யொருவரிடமுஞ் சொல்லலாகா; இச்செய்தி கச்சேரிக்குத் தெரியவந்தால் நானும் உன் சிறிய தகப்பனும் அந்த மனிதர்களைக்கொண்டு போட்டோம் மென்றெங்களைத் திண்டாட்டத்திற்குள்ளாக்குவார்கள். இதுவுமின்றி அந்தப் புதையல் உனக்கே கிடைக்கும்; உனக்குப் பதினாறு வயதானபிறகு அந்தப் புதையலிருக்கிற விடத்துக்கு நீ போனவுடனே அதன் மேலிருக்கிற கல்லானது தானே வெடித்துப் புதையல் வெளியாகிவிடும். அதை யெடுக்கும்

விதத்தையும் அந்தத் தினத்தையும் பின்னால் உனக்கறி விப்பேன். ஆகையால் நடந்த காரியங்களை யொருவரிடமுஞ் சொல்லாதேயென்று பொல்லாப்பாவியாகிய இபுரூகீம் நல்லவனைப்போல மெல்லப்போய்விட்டான்.

இந்த இபுரூகீம் ஓர் வொலி (மகாத்மா) வென்றும் அவன் சொன்னவைகளெல்லாம் உண்மையென்றும், அஸன் விசுவா சங்கொண்டு தனக்கு நேரிட்ட காரியங்களொன்றையும் பிற ரொருவருக்குஞ் சொல்லாமலிருந்துவிட்டான். அஸனுக்குத் தேகசவுக்கியமுண்டாக ஒரு மாதஞ் சென்றது.

அஸனுடைய நல்லொழுக்கமுஞ் சற்குணமுந் தரும் சிந்தையும் அப்பட்டணத்திற் பிரஸ்தாபமாகிவிட்டன. ஏழைகள் அகதிகள் வீட்டுக்கு நேரேதான் சென்று அவர்களோடு மிகவுமன்பாய்ப் பேசி அவர்களுக்கு வேண்டியவை கொடுத்துவான். நோயாளிகளைப் போய்ச் சந்தித்து வைத்தியர்களையழைத்துக்கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு வேண்டிய பரி காரஞ் செய்விப்பான். அவனை யறிந்தவர்களெல்லோரும் அவன் பேரில் மிகவுமன்பு வைத்து வந்தார்கள்.

அஸனிருக்கிற வீட்டுக்குச் சமீபமாக காசிம் என்றொரு வாஸிபனும் அவனுடைய சகோதரியாகிய மைமுன் என்கிற ஓர் பெண்ணும் இவனோடு மிகவுஞ் சினேகிதமாயிருந்தார்கள். அஸன் ஒரு நாளாவது அவர்களைச் சந்திக்காமலிருக்க மாட்டான். அந்த மைமுன் என்பவளுடைய சவுந்திரியத்துக்கு ஒப்பு சொல்ல அப்பட்டணத்தில் வேறுபெண்களில்லை. அவள் மிகவுஞ் சன்மார்க்க நடக்கையுடையவள்; தன் சகோதரன் மீன் பிடித்துச் சம்பாதிப்பதைக் கொண்டும், அவள் தையல் வேலைகளைச் செய்து கிடைப்பவைகளைக் கொண்டும் சீவனஞ் செய்துவந்தாள். அலீ அவளைக் கண்டு ஆசைகொண்டு அவளைத் தன் வைப்பாட்டியாக வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு மிகவும் இஷ்டப்பட்டான்; பின்பு கலியாணம் பேசியும் அனுப்பினான்; அவளும் அவள் சகோதரனும் ஒன்றிற்குமிணங்காத தால் பிணங்கிக் குரோதங்கொண்டு காசிமுக்கு விரோதமாகப் பொய்யான வழக்குகளைக் கோர்ட்டுகளிறொருடர்ச்சி செய்து அவளை மிகவுந் தொந்தரவு செய்துவந்தான். இப்படியிருக்க

அஸன் அவர்களோடு சினேகமாகி யெந்த வேளையும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகிறது அலிக்குப் பொருத்தமில்லாத காரியமாகவிருந்தது; ஆகிலும் அஸனுக்கு மனவருத்தமுண்டாகுமென்று ஒன்றும் பேசாமலிருந்து விடுவான்.

இப்படிச் சில மாதங்கள் சென்றபின் ஒருநாளிரவு இபுரகீம், அலீ, பார்சீ ஆகிய இம்மூவரும் அலீயினுடைய படுக்கையறையில் திடும் பிரவேசமாய் யாருமறியால் இரகசியமாய்ப் பிரவேசித்தார்கள். அப்பொழுது அங்கிருந்த மரியம் துரிதமாய் அக்கொடியோர் வரவை நோக்கி, 'ஆடவர்களாதலின் நாணமிகுத்தவளாய், அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் கட்டிலின் கீழ் மறைவாகப் பதுங்கினள். பின்பு அம்மூவறிற் கொடியறிற் கொடியோனாகிய அலீ யென்பவன் மற்றிரு பாவி களையும் நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

நண்பர்களே! இவ்வுலகத்தில் யானறிந்தவரையில், நீங்கள் மிகவும் வல்லமைசாலிகளாயும், தந்திரம் யுத்தியுத்திகளிற் றேர்ந்தவர்களாயுமிருக்கின்றீர்கள். என்னாலும் நீங்கள் சென்ற முறை செய்த தந்திரத்திற் சற்று பிசகு நேரிட்டது. ஆயினுமென்ன! யானைக்கும் அடி சறுக்குமல்லவா! போனது போகட்டும்; நானையிரவு, நம்மாலியன்ற அளவு சாக்கிரதையாய்த் தக்க தக்க உபாயங்களைச் செய்து அஸனின் உயிரை மாய்த்தல் வேண்டும்; ஏனெனில், கீரியுள்ள வரையில் பாம்பிற்கு விசேஷமில்லை யாகையால் அவனுயிரோடிருக்குமளவும் நம் முடைய தந்திரங்கள் வெளியிடப்படுமோவென்ற அச்சம், நம் மனதை விட்டகலாது. அல்லாமலும் நமது தந்திரம் வெளிப்படிலோ நமதுயிர் இமைப்பொழுது மிராதென்பது திண்ணமே! ஆகையால் யானோருபாயம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; அஸனாகிய அச்சிறுவன்; நித்திரை செய்யும் அறையில் என்னுடைய வேலையாட்களிலொருவனையும் அவனுடன் பத்திரமாய் நித்திரை செய்யும்படி உத்தரவு செய்கிறேன். நீங்களிருவரும் நாளை நடு இரவில் கள்ளர்கள் களைப்போலச் சுவரைத் துளைத்து உட்பிரவேசித்து, அங்கு நித்திரை செய்யும் அவ்விருவரின் அங்கங்களைப் பங்கப்படுத்தி மாய்த்துவிடுங்கள்; திருடர்களோடு அவர்கள் எதிர்த்து

நிற்கும்போது. குற்றுண்டவர்களைப்போல் அவ்வறையின் கதவண்டையி லவர்களைக்கிடத்திவிட்டு, நான் கொடுக்கிற திறவுகோலால் கதவைத் திறந்துகொண்டு வடதிசையாய் ஓடிவிடுவேன். நீங்கள் இவ்வாறு வெளிப்பட்ட சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், கள்ளர்! கள்ளர்! என்றலறிக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள தென்திசையை நோக்கிச்செல்லுகிறே னென்றான்; இதைக்கேட்ட இபுரூகீழும், பார்ஸியும், ஐயா அலீபிரபுவே, நீங்கள் சொன்ன யோசனை நூற்றிலொன்று, நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டோம். உம்மாலன்றே நாங்களிடேற வேண்டுமென்று, அந்த அலீயைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி நாங்கள் அப்படியே செய்கிறோமென்று அவன் யோசனைக் கியைந்துபோய்விட்டார்கள்.

கட்டிலின் கீழிருந்த மரியமாகிய அரிவையின் செவிகளில் இக்கொடிய பாதகர்களின் சம்பாஷணை. இடியைப்போல் விழவும், உள் நடுங்கி, ஐயோ, இப்பாவிக்கள், நம் சகோதர னாகிய அவனைக் கொல்லத் துணிந்தனர்களே! இஃதென்ன கொடுமை; ஒப்பற்ற அச்சிறுவன் இப்பாதகர்களுக்கு யாதொரு தீங்குஞ்செய்யவில்லையே “அகதிக்கு அல்லாவே துணை” என்ற பழமொழிப்படி தயாபரனாகிலும் என் சகோதரனுக்குத் துணைச் செய்யானாவென பவவாருக வியாகூலித்து, இதற் கென்ன செய்யலாமென்று மெய்விதிர்ப்புற்றிருந்தனர். அவர்கள் போனபின்பு அவள் வெளியேவந்து அன்றிரா முழுதும் நித்திரையின்றிப் புண்பட்ட நெஞ்சினளாய் மனக் கலக்க முற்றிருந்தாள்; மறுநாள் விடிந்தவுடன், தன் சகோதர னாகிய அவனைக் கண்டு பேசவேண்டுமென்று அன்று பகலெல்லாம் சமையம் பார்த்திருந்தும் இமைப்பொழுதுங் கிட்டவில்லை ஐயோ சமையம் வாய்க்கவில்லையென்று அமைதியற்றவளாய்ப் புலம்பித் தவித்துக்கொண்டிருக்கையி ல், அன்று மாலைப்போதில் பிறவிக் குருடனுக்குக் கண் திறந்ததுபோல், ஒரு நல்ல சமையம் வாய்த்தது. உடனே யினித் தாமதித்தால் மோசம் நேரிடும் என்று நினைத்து அஸனிருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்து அவனைக் கட்டித் தழுவி, கண்ணீராருகப் பெருகி ஓட மிகுந்த துயரத்தால்

வளாய் பேசக் கூடாதவளாய்க் கதறியழுதாள். இவளிப்படியழக அஸன் அவளை நோக்கி, என் பிரியமுள்ள சகோதரியாயாகிய மரியமே! நீ யேன் இப்படித் துக்கிக்கின்றாய், உனக்கு யாது குறை நேரிட்டது, என் அன்ணையே! உன்னை யாராகிலுஞ்சின்னமாய் ஏதாகிலும் சொன்னார்களா? அவர்களின்னாரென எனக்குத் தெரிவி; நான் அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை யிக்கணமே செய்விக்கிறேன்; என் அன்பான அக்கையே துக்கப்படாதேயென்று பலவாறாக அவளைத் தேற்றிக் கேட்டான். அதற்கு அவள் ஐயோ என்னருமையான சகோதரனே எனக்கு யாரும் ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லை; உனக்கு நேரிட்டிருக்கிற அபாயத்தைக் குறித்தல்லவோ நான் ஆறுத் துயருற்றேன்; ஆகையால் நீயிவ்வூரை விட்டோடி யுயிர் பிழைத்துப் போவென்றாள்; அஸன் இதைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் ஆ! ஆ!! இதுவென்ன புதுமையாயிருக்கிறது, நமக்கு ஏதோ ஆபத்து நேரிட்டிருக்கிறதாமே நல்லது இதை விளங்க விசாரிப்போமென்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டு அம்மா, மரியமென்னும் மங்கையே என்னாசைத் தங்கையே எனக்கு நேரிட்ட தீங்கு யாது, நான் ஊரைவிட்டு ஓடிப் போவானேன்; அதை விளங்கச் சொல்லென்று மீண்டும் கேட்டான். அவன் கேட்ட மாத்திரத்தில், நடந்த காரியத்தையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய் அவனறியச் சொல்லிவிட்டு ஐயோ என் அன்பான சகோதரனே, அருமைத்துரை மகனே நாங்கள் பட்ட துயர்தீர்த்த பண்புள்ளவென் தம்பியே, வாடிச் சுருண்ட என் முகம் மலரவைத்த ஆதவனே. நாங்கள் சலித்து மனம் வருந்துகையில் தாங்கியவென் கண்மணியே, உன்னைவிட்டுப் பிரிய மனம் ஒவ்வவில்லையே, நீ இல்லாத விடம் எங்களுக்கு நிலவில்லா இரவும் சூரியனில்லாப் பகலும் போலாயிருக்குமே இதுவும் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்குச் சம்மதி தானேவென்று பலவாறாகப் புலம்பி, அவன் மார்பிற் தன் தலையைச் சாய்த்துக் கண்ணீர் பெருகக் கதறியழுதாள், அவனும் துக்கசாகரத்தி லாழ்ந்தினவனாய்ப் பலவாறாக புலம்பியழுதான். இவ்வாறு நெடுநேரம் ஒருவருக்கொருவர் பிரிவாற்ற

மையால் துக்கித்தபின்பு அலீ வந்து தங்களைக் கண்டு கொள்
வானென்றஞ்சி, உடலை விட்டுயிர் நீங்கியது போற் பிரிந்து
போனார்கள். பின்பு அஸன், தன்னிடமிருந்த பன்னிரண்டு
பவுணையும் தனக்கு வழிநடைச் செவவுக்காமென்றெடுத்துக்
கொண்டு புறப்பட எத்தனிக்கையில் தன் தந்தையாகிய ஜகு
பரின் ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவன் ஓகோ நமது தந்தை
இறந்துவிட்டாரே, நாமும் தேசாந்திரம் புறப்பட்டுவிட்டோமே
ஆகையால் அவருடைய ஞாபகம் நமக்கிரும்படி அவருடைய
கையாலெழுதப்பட்ட சில நிருபங்களையாகிலும் எடுத்துச்
கொண்டு போவோமென்று தனக்குள்ளே யாலோசித்து, தன்
வீட்டிலிருந்த ஒரு மேசையைத் திறந்துபார்த்தான். அதிற்
சில காகிதங்களை ஒரு கட்டாகக் கட்டி வைத்திருக்கக் கண்
டான். அந்தக் கட்டை அவிழ்த்துப் பார்க்கையில் அக் கடி
தங்கள் தன் தந்தையாகிய ஜகுபருக்கு மிசுறு சேசத்திலிருந்து
ஒப்பமிடாமல் எழுதப்பட்டவைகளென்றறிந்தான். அக் காகி
தங்களிலொன்றையவனெடுத்து வாசித்தபொழுது, திடுக்
கிட்டு, அல்லாகூ, இதென்ன புதுமையாயிருக்கிறது, ஜகுப
ரும் ஆய்ஷாவும் என்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களென்றே
நினைத்திருந்தேன் இக்காகிதங்களைப் பார்க்கும்பொழுதோ
அவர்கள் என்னை வளர்த்தவர்களேயல்லாமல் பெற்றோர்
களல்லவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி டோற்றெளிவாய்
விளங்குகின்றதே. என்னைப் பெற்றோர்கள் ஏனிப்படி என்
னைக் கைவிட்டு எட்டிவிட்டார்கள் கடல் புடைசூழிவ்வுலகில்
எனக்கு உற்றார் பெற்றார்உறவின் முறை யாரொருவரு
மில்லையோவென்றேங்கிக் கண்கலங்கிக் கண்ணீர் ததும்ப,
சற்று துக்கித்து நித்திரை செய்கிற நேரம் சமீபித்ததால்
தானும் வேலைக்காரனும் கதவைப்பூட்டிக்கொண்டு படுத்துக்
கொண்டார்கள், சற்றுநேரம் சென்றபின்பு, அஸன் தன் படுக்
கையினின்றொழுந்து தன்னிடமிருந்த பணத்தையும், மேற்
சொல்லிய காகிதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் அயலில்
படுததிருந்த வேலைக்காரன் மெய்மறந்து நித்திரை செய்யும்
சமயம் பார்த்துக் கதவை மெல்லத்திறந்து வெளியே போய்
விட்டான். அவன் அப்படித் தன் உயிர் தப்பும்படி போகும்
பொழுது தனக்குண்மை நண்பனாகிய காசீமென்பவன் மீன்

பிடித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்டு என் உயிர்த் துணை வனே நான் என் உயிர் தப்பிப் பிழைக்க ஓடுகிறேன்; என் சங்கதிகளையெய்யலாம். உன்னிடத்திற் சொல்ல இப்பொழுது நேரமில்லை; உம்முடைய ஆடையைக் களைந்து எனக்குத் தாரும்; என்னுடைய உடுப்பை உமக்குத் தருகிறேனென்று சொல்ல. அதற்கு அவன் சம்மதித்துத் தன்னுடைய ஆடையைவிழ்த்துக் கொடுக்கத் தடையில்லாமல் இருவரும் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு பிரிந்துபோய்விட்டார்கள்.

அது அப்படியிருக்க அன்று நடுராத்திரியில், அந்த இப்புறகீம், பார்சி, ஆகிய இரண்டு கள்வர்களும் வீட்டுமதிலைத் துளைத்து உள்ளே நுழைந்து அஸனுடைய அறைக்குட் சென்று அங்கு பணிவிடைக்காரர்களில் ஒருவன் நித்திரை செய்கிறதைக்கண்டு, தங்கள் கையிலிருந்த கத்தியால் அவன் மார்பிலும் தேகத்தின் பலவிடங்களிலும் குத்திக் கொன்று, கத்தியை கையில்பிடித்து ஒங்கிகொண்டே அஸன் நித்திரை செய்த கட்டிலுக்குச் சமீபமாகச் சென்றார்கள், ஆனால் அஸன் போகும்போது அக்கட்டிலில் தலையணைகளைத் தான்படுத்தி இருக்கிறபாவனையாகக் கிடத்தி, ஓர் வஸ்திரத்தினால் மூடிவிட்டுப்போயிருத்தான். இவர்கள் அவன்தான். நித்திரைசெய்கிறுனென்று நினைத்து யானையின்மேல் தாவிய சிங்கத்தைப்போல் தாவிப்பிடிக்கத் தலையணைகள் அவர்கள் கையில் அகப்பட்டன. உடனே வஞ்சக நெஞ்சையுடைய அந்தச் சண்டாளர்கள் ஓகோ! மோசம் போனோமே, அந்தப்பையன் நம்மினும் மகா சமர்த்தனாயிருக்கிறானே நமது சூதையறிந்து நம்மை ஏமாற்றி, உயிர் தப்பிப் பிழைத்து ஓடிவிட்டானே இது வெளிப்படிந் நமக்கென்ன கதி நேருமோவென்று திடுக்கிட்டு நடுங்கி யாதொன்றுந் தெரியாமல்! சரபத்தால் துரத்துண்ட சிங்கத்தைப் போலவும், சிங்கத்தால் துரத்துண்ட யானையைப் போலவும், யானையாற்றுரத்துண்டபுவியைப்போலவும், புவியால் துரத்துண்ட மாண்ப்போலவும் அச்சத்தால் துரத்துண்டு, வடதிசையைநோக்கி ஓடினார்கள் அவர்கள் இவ்வாறு வடதிசையை நோக்கி ஓடி சற்றுநேரம் சென்றபின்பு அலீ வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிவந்து கள்ளர்

கள்ளரென்று, பெருங் கூச்சலிட்டான்; அவ்வூரிலுள்ள ஜனங்களும் துரைத்தனக்காவற் சேவகர்களும் நான்கு குதிரையிலுமிருந்து வந்து மேற்படி கள்ளர்கள் எங்கேயென்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க அலீ ஐயா இரண்டு கள்ளர்கள் என் வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியில் ஓடக்கண்டேன், அவர்களில் ஒருவனை மாத்திரம் நான் அறிந்துகொண்டேன்; அயல் நீசனான காசீம் பயலெனத் தெரிந்துகொண்டேனென்க உடனே போலீஸ் சேவர்க்கள் இவன் சொல்லுகிற வார்த்தையை நம்பி, ஒன்றுமறியாத காசிமின் வீட்டுற்குள் சென்றார்கள். அப்பொழுது காசீம் தன் வீட்டுக்குவந்து குளித்துவிட்டு நித்திரை செய்வதற்கு எத்தனித்துக்கொண்டிருந்தானாலால், போலீஸ் சேவகர்கள் அவன் நித்திரைசெய்யாமலிருந்ததையும் அவன் அவன் குளித்து தேகம் ஈரமாய் இருந்ததையும் கண்டு அலீயினுடைய வார்த்தைகள் உண்மைதானென்று அவன் வீட்டை பரிசோதிக்கும்போது, அஸன் தரித்திருந்த உடைகள் அங்கேயிருக்கக்கண்டு ஆ! ஆ!! அஸனைக்கொன்றவன் இவனே இதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் இல்லையென்று தீர்மானித்தார்கள். காசீம் ஐயோ என்ன பேரிடியாயிருக்கிறதே கிணற்றைவெட்ட பூதம் புறப்பட்டதுபோல் நமக்கு இத்தீங்கு நேரிட்டதேயென்று மனங்கலங்கிப் பேசத் திடனற்றதைப் பார்த்த மற்ற ஜனங்களும் அஸனைக்கொல்லவந்த கள்வர்களில் இவனும் ஒருவன்தான் என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் இல்லையென்று தெளிந்தார்கள். உடனே துரைத்தனக்காவற் சேவகர்கள் காசீமைக் கைத்தளையிட்டுக்கொண்டு போய்ச் சிறைச்சாலையில் அடைத்துவிட்டார்கள்.

மறுநாட் காலமே அவ்வூர் நியாயாதிபதி முன்பாக காசீம் கொண்டுவரப்பட்டான்: பின்பு அந்த நியாயாதிபதி காசீமையும் அலீயையும் மற்றவர்களையும் நடந்த காரியங்களைப்பற்றி மூர்க்கமின்றித் தீர்க்கமாய் விசாரித்து காசீம் ஸெஷஷன் கோர்ட்டு நியாயாதிபதியும் அவர்களால் விசாரணை செய்யப்படும்படி நேமித்தார்; அப்படியே அந்த நியாயாதிபதியும் காசீமைப் பார்த்து நீ

அஸனையும் அவனுக்கருகில் நித்திரை செய்த வேலைக்காரன் ஒருவனையும் கொலைசெய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நமது முன்பாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறாய்; நீ இந்தக் குற்றத்தைச் செய்ததுண்டா என்று வினவ, அதற்கு அவன் ஐயோ கனம் பொருந்திய நியாயாதிபதிகளே நியாயாபதிபதிகளுக்கேல்லாம் வல்லோனாகிய அல்லாகுத்தஆலா அறிய, நான்யாதொரு பாவத்தையும் அறியேன். இக்கொலை யான் புரிந்திலன் என்று இரண்டு கண்களிலும் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிய அழுதுகொண்டு சொன்னான் இதை அந்த நியாயாபதிபதி தன்னுடைய புத்தகத்தில் எழுதிக்கொண்டு கைவிடல்கு இட்டபடியே அவனைக் கடினகாவலில் வைப்புகள்; இந்த வழக்கை நாளது 1867 ன் ஆகஸ்டுமீ 23 உ விசாரணை செய்வோம் என்று சொல்லி ஆக்ரூபித்தார்.

இது இப்படி நிற்க, உயிர் தப்பி ஓடின அஸன், அஸியின் வீட்டைவீட்டு அந்த இரவெல்லாம் ஓடி, பொம்பாய்க்குப் போகிற மார்க்கததிலிருக்கிற ஓர் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்துசேர்ந்தான். பின்பு சூரத்துக்குக் சமீபமான ஊர்களிலிருந்தால் அந்தக் கொலை பாதகர்களான சண்டாளர்களால் தீங்குநேரின்மென்று நினைத்துக் கல்கத்தாவுக்கு டிக்கெட்டு வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து மூன்று நாளைக்குள் கல்கத்தா நகரம் வந்து சேர்ந்தான். இந்த நகரம் இந்தியா முழுதுவதுக்கும் பிரதானமானது.

இது இந்தியாவின் இராசப்பிரதிநிதிக்கு உறையிடம்; இதில் அனேக சிங்காரமான மாடமாளிகைகள் இருப்பதினாலே இதிற்கு அரண்மனைகள் நிறைந்த நகரம் என்றும் பெயர் வழங்கும்; இந்தச் சிறப்பான பட்டணத்திலே யிலட்சக்கணக்கான ஜனங்களிருந்தும் அஸனுக்கு அறிமுகமானவர்கள் ஒருவருமில்லை. இந்த நகரத்தில் அவன் ஐயோ நான் எங்கே போயிருப்பேன், நான்யாரிடம் தஞ்சம்புகுவேன் என்று நெஞ்சம்புண்பட மிகவஞ்சித் திக்கற்றவனாய்த் துக்கித்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் அங்கு மிங்கும் திரிந்தும். பசியெழுந்தகாலையிற் போஜனச் சாலையிற்போய்ப் பசியாற்

றிக்கொண்டும் இராக்காலங்களிலே மஸ்ஜீதுகளிற் போய் நித்திரை செய்தும் இவ்வாறு மூன்று நாட்கழித்தான்.

அந்த கல்கத்தா பட்டணத்தின் நடுவில் விஸ்தாரமான ஓர் வெளியிருக்கின்றது; அதின் கோடியில் சிரேஷ்ட தேசாதிபதியாகிய இராஜப் பிரதிநிதியின் அரண்மனை மிகச்சிறப்பாயும், காண்போர் கண்ணைக் கவரத் தக்கதாயும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது; அதைச் சுற்றிலும் சரீர சவுக்கியத்துக்கு ஏற்ப பற்பலவகையான பூஞ்செடிகளால் நிறைந்த தோட்டங்களும் அனேக நந்தவனங்களும் இருக்கின்றன அவைகளில் பூங்கொடிகள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்து காற்றில் அசைவது நாட்டியமாதர்கள் ஆபரணங்களைப் பூண்டு நடனமாடுவது போலும்; வண்டுகள் பாடுவது குழல் ஊதுவது போலவும், குயில்கள் கூவுவது சங்கீதக்காரர்கள் போலவும் விளங்கி அம்மாளிகையிலுள்ள ராஜப்பிரதிநிதிக்கு ஆனந்தஞ் சனிக்கு மாறு இயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட நாடகசாலையை யொத்திருக்கின்றது. அந்த இடத்துக்குச் சமீபத்தில் மனிதர்கள் தங்கியினைப்பாருகிறதற்குரிய ஓர் பீடம் இருக்கக் கண்டு அதினருகே அஸன் நின்றுகொண்டு தனது தற்கால நிலைமையைக் குறித்து எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஓர் உயர்ந்த ஆங்கிலேயத் துரைமகன், அமர்ந்த நடையாக நடந்துவந்து அந்தப் பீடத்தின்மேல் உட்கார்ந்தார். அவர் அங்கே சற்று நேரம் இருந்து இளைப்பாறின பின்பு எழுந்து போகும்போது தன் கையிலிருந்த ஒரு சிறு குறிப்புப் புஸ்தகத்தை அப்பீடத்தின் மேல் வைத்துவிட்டு எடுக்க மறந்து போய்விட்டார், கொஞ்சநேரத்துக்குப் பின் அஸன் அப்பீடத்தின் மேலிருந்த புஸ்தகத்தைக் கண்ணூற்று ஓடிப்போய் அதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்தத் துரைமகன் போன திசையை நோக்கி ஓடினான்; அதற்குள் அவர் வெகுதூரம் போய்விட்டார்; ஆயினும், அவர் போகிறது இவன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது; உடனே இவன் வெகுவிரைவாக ஓடியும் அவரைக் கிட்டக் கூடவில்லை, ஏனெனில் அவர் ஓர் சந்திற்றிரும்பி மறைந்து விட்டார்; அஸனும் அந்தச் சந்திற் போய்ப் பார்க்க அந்தத்

துரையையுங் காணவில்லை, அவர் போன வழியுந் தெரிய வில்லை; ஆனாலும் இவன் இன்னும் சற்றுதூரம் ஓடிப்போய்ப் பார்க்கும்பொழுது அந்தத் துரையைப் போல் வேறொருவன் போவதைக்கண்டு, சமீபத்திற்சென்று, ஐயாதாங்கள் ஏதேனும் புத்தகத்தைக் கைதவற விட்டதுண்டோவென்று வினவ, அவன் அச்சிறுவனையுற்றுப் பார்த்து அவன் அயலூரானெனத் திட்டமாய் முற்றுமுணர்ந்து, ஆமப்பா நான் ஓர் சிறு புத்தகத் தைக் கைதவற விட்டதுண்டு; அதோ உன் கையிலிருக்கிற புத் தகமென்றே யுத்தேசிக்கிறேன்; அதைத் தாவென வெகு ஆவ லாய்த் தன் கையை நீட்டினான். அஸன் அவனுடைய முகக் குறியை நோக்கி, அந்தப் பீடத்திலிருந்த துரை இவர்தானே அல்லது யாரோவென்று சந்தேகங்கொண்டு அவரைப் பரி சோதிக்கும் பொருட்டு, நல்லது இந்தப் புத்தகத்தை நீரெங்கே கைதவற விட்டீர் சொல்லும்; நீர் சொல்வது சரியாயிருந்தால் இந்தப் புத்தகத்தை யும்மிடம் தருகிறேனென்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட அந்தத் துரைமனுக்கு மிகவும் கோபம் மூண்டு இந்தப் பையனைச் சீறிச் சினந்து, அடா அற்பப் பையலே அதைப் பற்றிக் கேட்க நீ யார்? உன் கேள்விக்கு விடைபகர எனக்கு யாதொரு நிமித்தமுமில்லை. ஆகையால் அந்தப் புத்தகத்தைத் தாவென அவன் கையினின்றும் பறிக்க யத்தனித்தான். அஸன், ஐயா இது உம்முடைய புத்தக மன்று; நீர் என்னை ஏமாற்றுகிறீர் என்று மறுக்க அத்துரை மகனுக்கு முன்னிலும் கோபமிஞ்சி அஸனைக் கீழே வீழ்த்தி அவன் கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் பிடித்துப் பலமாயிழுத் தான். அப்போது சமீபத்தில் வேறோர் துரை எதிரில் வந்து கொண்டிருந்தார். அஸனைக் கீழே வீழ்த்திய துரைமகன் அவரைக் கண்டவுடன் விசுவாய் அஸனுடைய கையை விட்டுவிட்டு ஓட்டம் பிடிக்க யத்தனித்தான் அப்போது எதிரில் வந்த கனவான் அவனை ஓடவிடாது தடுத்துக்கொண் டார்; அஸன் மெதுவாய் எழுந்து அங்கு வந்த துரைமகனை நோக்கி, ஐயா நீங்கள் அந்த மைதான வெளியிலிருந்த பீடத் தின் மேல் இந்தப் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு எடுக்க மறந்து, எழுந்து நடந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் நெடுந்தூரம் போன

பின்பு நான் அந்தப் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அதைத் தங்களிடத்திற் கொடுக்க வேண்டுமென்று கருதி, தங்களைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவந்தேன். ஆயினும் அந்தச் சந்தில் தாங்கள் திரும்பினபின் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்துவிட்டீர்கள்; நான் உங்களைக் காணாமல் ஏங்கித் தேங்கி நிற்கையில் இவர் வரக்கண்டு ஒருவேளை யிவராயிருக்கலாமென்று யோசித்து இது உம்முடையதாவென்றேன். அதன்பின் அம்மனிதனுக்கும் தனக்கும் நடந்த காரியங்களையும் சவிஸ்தாரமாக அவருக்குச் சொன்னேன்.

இதைக் கேட்ட அந்தத் துரையானவர் அம்மோசக்காரனைப் போலீஸ் சேவகர்கள் வசம் ஒப்பிவித்துவிட்டு, அஸனைத் தன்னோடு வரும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கவன் சம்மதித்தான். ஆகையால் தாமதிக்காமல் அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோனார். போகும்போது வழியிலிவர்களிருவரும் ஒன்றும் பேசாமற் சென்றார்கள். அந்தத் துரையானவர் அஸனை அந்த மைதான வழியாகக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஓர் உன்னதமான மாளிகைக்குட்பிரவேசித்தார். அந்த மாளிகையானது சந்திரகாந்திக் கல்லாற் றளம் போடப்பட்டிருந்ததால் மிகுந்த குளிர்ச்சியாயிருந்தது அதினுள் அணியணியாக நிறுத்தப்பட்ட தூண்களில் பலவகைச் சித்திரங்களெழுதப்பட்டிருந்தன. அவை மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம் முதலிய நவரத்தினங்களும் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்ததுபோல விளங்கின; நிலைக்கண்ணாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவர்கள் கண்ணாடியினுலமைக்கப்பட்ட சுவர்களென்றே நம்பும்படியாயிருந்தன இவ்வலங்காரங்களையெல்லாம் கண்ணுற்ற அஸன் மிகவும் பிரமித்து, அம்மம்மா, இதுவென்ன விநோதமான மாளிகையாயிருக்கின்றது. இவ்வளவு சிறந்த மஹாலை நாம் இதுவரையிலும் கண்டதில்லையே; இதற்குச் சுதந்தரவான், ஓர் தங்க கனவானாகத் தானிருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு அந்தத் துரையானவர், இவனை யோரலங்காரமான அறைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய், அங்கு தாமோர் ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு, அஸனையும் ஓர் ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து

அஸனை நோக்கி, ஆங்கிலேய பாஷையிலேயே பேசத் தொடங்கினார்; ஓ! வாலிபனே, உன் பெயர் யாது; நீ யெவ்வூர் உன்னைப் பெற்றோர்கள் யாவர், சொல்லென்று கேட்டார். அதற்கு அவன், என் பெயர் அஸன் நான் இருக்குமிடம் சூரத்து; என்னைப் பெற்றோர்கள் இந்த அநித்தியவுலகை விட்டு முத்தியான சொற்கத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆகையால், நான் எங்கேயாகினும் போய்ப் பிழைக்கலாமென்று இவ்வூரை நாடி நான்கு நாளைக்கு முன் வந்து சேர்ந்தேன் என்றான் அந்தத் துரையானவர் இவனைப் பார்த்து சிறுவனே நீ பயப்பட வேண்டாம்; நான் இந்தியா தேச முழுவதிற்கும் சிரேஷ்ட தேசாதிபதி (Governor General).

நீயெனக்கின்று செய்த உபகாரத்தின் பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன், அந்தச் சிறு புத்தகத்திலனேக இராச்சிய சம்பந்தமான பத்திரங்களின் குறிப்புகளடங்கியிருக்கின்றன; காபூல் தேசத்தை யரசாளும் அமீருக்கும், நம் முடைய இராஜாங்கத்திற்கும் நடந்த அனேக இரகசியமான இராச்சிய தந்திரங்கள் அந்தப் பத்திரங்களிலுண்டு. இவைகளை வேறொருவரறிந்தால், வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளின் மூலமாய் வெளிப்படுத்தி விடுவார்கள். அப்படி வெளிப்பட்டால், தமது இராஜாங்க விஷயத்தைப் பற்றிப் பிற தேசத்து அரசர்கள் அறிந்து நமது இராஜாங்கத்தை யிகழ்ந்து கூறுவார்கள். ஆகையால் உன் பேருதவியை ஒரு காலத்திலும் மறவாதிருப்பேன். இனியுனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லையென்று அவனுக்குத் திடஞ்சொல்லி, இன்று முதல், இவ்வூரிலிருக்கிற கல்விச்சாலைக்கு உன்னையனுப்புகிறதாக உத்தேசித்திருக்கின்றேன்; நீ அதில் மூன்று வருஷ காலம் வாசித்துக் கல்வியிற்றேர்ந்த பின்பு உனக்கு, நம் முடைய இராஜாங்கத்தில் தகுந்த உத்தியோகமும் திட்டஞ்செய்கிறேன்; இந்த மூன்று வருஷ காலத்திற்கும் உன் செலவுக்காக, மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் முந்நூறு வீதம் தருகிறேன், இன்னும் மகம்மதிய பணிவிடைக்காரர்களை வைத்துக்கொண்டு, நீ அந்தக் கல்விச்சாலையிற்றானே குடி

யிருந்து கொள்ளலாம்; இவையன்றி நீ நல்லொழுக்கமும் நாகரீக நடக்கையு மடைவதற்காக, வாரந்தோறும், நமது மாளிகைக்கு வந்து, நமது மனைவி, மக்களுடனே வினாயாடி சம்பாஷித்தும், இங்கு வருகிற கனவான்களோடு சிநேகமாய் நடந்தும் கொள்ளல் வேண்டுமென்று சொன்னார். இவ்வார்த்தைகளைச் செவியுற்ற அஸன், கடலில் விழுந்து தத்தளிக்கிற ஒருவனுக்கு, மரக்கலம் கண்ணுக்குத் தோன்றிச் சமீபித்தது போலும், பாலைவனத்தில் தாகத்தால் நா வறண்டு தத்தளிக்கிற ஒருவன், நன்னீர்த் தடாகத்தைக் கண்ணுற்றது போலவும், மிகவும் ஆனந்தப் பரவசனாகி, தன்னாசனத்தின் நெழுந்து, அந்தக் கனவானுடைய இரண்டு கரங்களையும் தன் கைகளாற்பற்றித் தன்னிரு கண்களிலும் வைத்து, முத்தமிட்டு, ஆ, ஹா! இந்தக் கைகளின் பெருமையை நானென்னென் நெடுத்துரைப்பேன் இந்தக் கைகளானவை, இவ்விந்து தேசத்தில், துலாக்கோலைப் போலின்று நடுநிலைமையாகச் செங்கோல் செலுத்துகின்றன; என் போன்ற அகதிகளுக்கு அபயங்கொடுக்கின்றன; ஓ பெருங் கருணைவள்ளலே, உம்முடைய கிருபா சமுத்திரத்தின் எல்லையைக் காண்பதரிதாயிருக்கின்றதே; ஆதரவற்ற இவ்வேழைக்குதவியாகும்படித் தங்களருமையான ஹிருதயத்தில் பெருங்கிருபையை நிலைப்பித்த அந்தக் கிருபாகரனைப் புகழ்ந்து அவனிடம் தங்கள் மங்களகரத்தைப்பற்றி யெக்காலமும் பிரார்த்திப்பேன் எனப் பலவாறாகப் பிரலாபித்து எல்லையிலா வானந்தம் பொங்க, கண்ணீருகுத்து. ஐயா! தங்கள் நியமனப்படியே நடந்து கொள்ளுகிறேனென்று பணிவாகச் சொன்னான். பின்பு அந்தத் துரையின் உத்தரவின்படியே அஸன் மறுநாள் கல்விச் சாலையில் சேர்ந்தான். அந்தக் கனவான் அஸனைத் தன் குமாரசைப்போல் பாவித்து அவனுக்கு வேண்டிய காரியங்களில் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ஏற்படுத்தி வைத்ததினால் அவன் வாசிப்பதற்கு நல்ல ஏதுவாயிருந்தது,

இன்னும் அவர் உத்தரவின்படியே அவன் வாரந்தோறும் தேசாதிபதியின் அரண்மனைக்கு வந்து, அவருடைய

மனைவி மக்களோடு மிகப் பிரியமாய் வினாயாடிக் காலங் கழித்து வருவான், அவர்களும் அவனை நேசித்து, மிகவும் சந்தோஷமாய் அவனோடு வினாயாடுவதுமன்றி, தாங்கள் கீத வாத்தியம் வாசிக்கும் பொழுதும், ஆனந்தித்துப் பாடும் பொழுதும் அஸனையும் கூட இருக்கச் செய்து, அன்பு; பாராட்டி அவனைத் தங்கள் குடும்பத்திற் பிறந்த ஓர் பிள்ளையைப் போலவே பாவித்து ஆதரித்து வந்தார்கள். இவ்வளவு அன்பு, சுயாதீனம், வேண்டிய பொருள் ஆகியவைகளை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் மிதமிஞ்சி எந்தக் காரியமும் கிஞ்சித்தும் செய்கிறதில்லை. அந்த மாளிகையிலவர் களோடு வினாயாடிக் கொண்டுக்கும் பொழுது கனிகளின்றி வேறொன்று மருந்துகிறமில்லை. “ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தின்மேற் கண்” என்பது போல இவ்வளவு சம்பத்து வாய்த்ததேயன்று தன்னை மறந்து தட்டழிந்து போகாமல், தனக்கு அந்த சம்பத்துகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றிய, சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாகுத்தாலாவைச் சதா காலமும் வாக்கு மனமுமொத்துப் புகழ்ந்து, ஐந்து வேளையும் தவறாது தொழுகைகளை நிறைவேற்றுவதுமன்றி ஈமான் இசலாத்திற் குரிய, எல்லாக் கிரியைகளையும் ஒழுங்கு தவறாது நடத்திக் கொள்வான் தனக்கு மாதாந்தரங் கிடைத்து வருகிற பணத்தில் தன் ஊண், உடை முதலியவைகளுக்குச் செலவானது போகப் பாக்கியுள்ளதை, கண்கெட்டார், கால், கையற்றார், புண்பட்டார். போற்றுவாரில்லாதவர்கள் முதலிய ஏழைகள், அகதிகள் முதலிய அனாதிகளுக்குக் கொடுத்துத் தவ்வான். இன்னும்வன் மிகக் கூர்மையுள்ள புத்திசாலி யாதலினால், பாடசாலைக்குக் குறித்த நேரத்திற் சென்று, ஆசிரியருக்கு வழிபாடு செய்தலில் வெறுப்பில்லாதவனாகி அவர் குணத்திற்குத் தக்கபடி அவரோடு பயின்று அவர் குறிப்பின் வழியே சார்ந்து, இருவென்று சொன்ன பின்னிருந்து, படியென்று சொன்னபின் படித்து, பசித்துண்பவனைப்போல மிக்க விருப்பத்தையுடையவனாகி சித்திரப் பாவையைப் போல அசைவற்ற குணத்தினோடடங்கி, காதானது வாயாகவும், மனமானது கொள்ளுமிடமாகவும், முன் கேட்கப்பட்டவைகளைத் திரும்பிக் கேட்டு, அன்னப்பட்டசி, நீரைப் பிரித்துப்

பாலைப் பருகுவன போல் குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைக் கொண்டு பசுவானது புற்கண்ட ஒரே யிடத்தினின்று, மேய்ந்து, வயிற்றை நிரப்புவதுபோல், உபாத்தியாயர் சொல்லுகிற பொருள்களைத் தன்னுள்ளத்தின்கண் நிறைத்துக் கொண்டு, அவர் போவென்று விடை கொடுத்தபின் இருப் பிடஞ் சேர்ந்து, பார்த்தவர்கள் இவன் கல்விக் களஞ்சிய மெனச் சொல்லவும் ஆ! ஹா!! இவன் மிகவும், புத்திசாலி யாயும், நற்குண நற்செய்கைகளினின்றும் வழுவாதவனாயு மிருக்கிறானென்று வியக்கும்படியாகவும் மிகவும் விரை வாய்க் கல்வியிற்றேர்ந்து வந்தான். இவன் நிலைமையிங்கு இவ்வாறிருக்க, இங்கு சூரத்தில், காசீம் என்பவனுடைய சகோதரியாகிய, மைமூன் என்பவளுடைய நிலையைச் சற்று விவரிப்போமாக,

காசீம் என்பவன், குற்றம் சாட்டப்பட்டு சிறைச் சாலைக் குக் கொண்டு போகப்பட்டபின், அவன் சகோதரியாகிய மைமூன், தன் வீட்டில், தனியேயிருந்து; தன் சகோதர னுக்கு நேரிட்டிருக்கிற அபாயத்தைக் குறித்து புலம்பி யுருகி, ரகுமானே (சர்வ தயாபரனே) என் ரகீமே என் சொந்த தயா பரனே) யாதொரு தீங்கும் செய்தறியாத என் சகோதர னுக்கு விதிவசம் இப்படியிருந்ததுபோலும் என்று துக்கித்து இரவும், பகலும், நித்திரையின்று அழுதுகொண்டேயிருந் தாள்.

அவன் தகப்பனுடைய சகோதரியின் மகனும், மகம்மது என்னும் பெயரினனுமாகிய ஒரு வாலிபன், அவளைக் கல்யா ணஞ் செய்துகொள்ள கருத்தினனாய் அவன் சகோதரனோடு கல்யாணம் பேசியிருந்தான். அவன் தச்சுத் தொழில் செய் கிறவன், இவன் மைத்துனனாகிய, காசீம் சிறையிலடைக்கப் பட்ட நாள் முதல் தினந்தோறும் அந்தி நேரத்தில், ஆதர வற்ற மைமூன் உடைய கிரகத்திற்கு வந்து, அவளுக்கு வேண்டிய போசன பதார்த்தங்களை, தெருக்கூடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போவது வழக்கம். பின்பு அதை மைமூன் எடுத்துத் தான் போசனம் செய்வாள்; மிகுந்ததை அவள்

மிகவும் கிருபையுள்ளவ ளாதலால், எளிய பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துப் பசியாற்றுவாள்.

இப்படித் துன்பமுற்ற மனத்தினளாய், காலங் கழித்து வரும், நாளில் ஒரு நாளிரவு, வஞ்சனையெல்லாம் திரட்டி யரு வாக்கிய தேகத்தில் பொய், கொலையென்னும் ஆபரணங் களைப் பூண்டு, தீவினையென்னும் களபம்பூசி, காமம், வெகுளி, பொருளாசை, முதலியவற்றால் உருவாக்கிய முடியைத் தரித் தாற்போலொத்த பாதகர்களாகிய இபுருகிழும், பார்சீயும், மைமூன் அயர்ந்து நித்திரை செய்கிற தருணம் பார்த்து, கோடரிகொண்டு கதவைப் பிளந்து உட்பிரவேசித்து, எலி யைக் கௌவிய பூனையைப் போலும், முயலைக் கௌவிய சுவானத்தைப் போலவும், பசுவைத் தாவிய வேங்கையைப் போலவும், கரியைத் தாவிய வரியைப் போலவும், அவள் றேற் பாய்ந்து பிடித்து, அவள் கூக்குரலிடா வண்ணம், வாயை யிறுக்கப் பிடித்தமர்த்தி, அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு தெருவில் வந்து அங்கே நிறுத்தியி ருந்த இரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய ஓர் இரதத்தினுள் இருக்கச் செய்து, அவர்களிரு வரும் உள்ளேயேறிக்கொண்டு இரதத்தை நடத்தச் சொன்னார்கள். அவ்விரதம் மனத்தினுங் கடிய வேகத்துடன் செல்லத் தொடங்கிற்று அப்பொழுது மைமூன் கூக்குரலிட ஏலாதவளாய், ஆதரவு என்னும் கப்பல் கவிழ்ந்து துக்க சாகரத்தி லாழ்ந்தினவளாம், உவர்ச்சாகர மென்னக் கண்ணீர் பெருக்கியோடக் கான்படுவலையில் மான்படு மாறு கலங்கித் தவித்தனள், இவளை நோக்கி இபுருகீம், ஓ! பெண்ணரசே, பெண்கள் நாயகமே, நீயேன் துக்கிக்கின்றாய்; நீ சஞ்சலப்படவேண்டாம், நீ சந்தோஷமாயிருந்தால் உனக்கு யாதொரு தீங்குஞ் செய்யமாட்டோம்; நீ மிகவும் செளக்கியமாய்த் தக்க வைபோகங்களை யனுபவிக்கும்படி யான ஓர் மாளிகையிற் கொண்டுபோய் விடுவோம், உனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை யென்று பலவாறாய்த் தேற்றினான், மைமூனுக்கு இவன் சொல்லுகிறதொன்றும் விளங்கவில்லை; பயதலனால் அவள் புத்தி கலங்கி மெய் விதிர்ப்புற்று நடுநடுங் கிக் கொண்டிருந்தாள். இவளை யேற்றியிருந்த இரதமானது

இவள் வீட்டைவிட்டு மூன்று மணி நேரத்தில் ஓர் சிங்காரமான தோட்டத்திற்குள் கட்டப்பட்ட ஓர் அழகான மாளிகைக்கு முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டது. அம் மாளிகைக்குள்ளிருந்து வயது சென்ற ஓர் பெண்பிள்ளை வெளியே வந்து, மைமூனைப் பார்த்து, என்னருமை மகளே நீ யுன் சகோரனைவிட்டுப் பிரிந்த துயராற்றாமல் தனியாய் வருந்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, உன்பேரில் மனமிரங்கி, உன் துயரை நீக்கி யுனக்கு ஆறுதலுண்டாகும்படிசெய்து தேற்று வதற்கும், உன்னைத் துன்மார்க்கர்கள் வருத்தப்படாமற் காப்பாற்றும் பொருட்டும் அதிசன்மார்க்கரான ஓர் கன தனவான் உன்னையிங்கே கொண்டுவரச் செய்திருக்கிறார் என்று சொல்லி, அவன் கையைப்பிடித்து அம்மாளிகைக்குள் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். அங்கே, அழகான ஓர் கட்டிலும், நேர்த்தியான சோபாக்களும், வரிசையாய்ப் போடப்பட்ட நாற்காலிகளும், சலவைக்கல் மேஜைகளும் அநேக சித்திரப் பாத்திரங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே யிருந்த மேஜைகளின் மேல் மதுரமான திண்பண்டங்களும் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்த அறையானது மணமகனும், மணமகளும் உறங்கும் படி அலங்கரிக்கப்பட்ட அறையைப் போலிருந்தது. வாசனையுடைய மல்லிகை, மூல்லை, இருவாட்சி, செண்பகம், முதலிய பற்பல புஷ்பங்களும், கண்ணுக்கு மிக அலங்காரமாய்த் தோன்றுகின்ற பற்பல வருணமுள்ள பளிங்கு சீசாக்களில் அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது முதலிய பரிமளங்களுமிருந்தன. இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது யாரோ ஒரு பாக்கியவான் தன்பேரில் மோகங்கொண்டு காதல் மூண்டு காமத்துனைக் கருவிகளாகிய இவ்வலங்காரங்களைக்கொண்டு தன் மனதை அவன் வசப்படுத்தி அவன் இஷ்டப்படி நடத்திக் கொள்ளக் கருதி இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்று மைமூன் தனக்குள்ளே யாலோசித்துப் பயந்து, பாம்பின் வாய்த் தேரைபோற் பரிதவித்து, அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையின்றி விழித்திருந்தாள். அந்தவீட்டில் மேற்சொல்லிய அவ் விருத்தியைத் தவிர வாஸிப வயதினளான ஒரு வேலைக்காரியு

மிருந்தாள். அவளுடைய பேர் பாத்திமா; அவள் மைமுன் படுத்திருந்த அறையின் கதவைப் பூட்டிப் பந்தனம் செய்து திறவுகோலைத் தன் வசம் வைத்துக்கொண்டு அவ்வறைக்குள்ளே தானும் நித்திரை செய்தனர். மறுநாள் காலை யில் அவ்விரு வேலைக்காரிகளும் மைமுனைத் தங்கள் எஜமாட்டி யொன்று சொல்லி வணங்கி, மிகவும் தாழ்மையாய் அவளுக்குப் பணிவிடை செய்துவந்தார்கள்.

இப்படி ஐந்து நாள் சென்றன. மைமுனைவன் அவர்களிருவரையும் நோக்கி எனக்கு இவ்விதமாய்ச் சோடசோபசாரங்கள் செய்வித்து, என்னையிவ்வளவு சுகத்தோடு வைத்திருப்பவராரென்று கேட்கும் போதெல்லாம் அவர்கள் மறுமொழியாக அம்மா தங்கள் மீது மிகவும் காதல்கொண்டு மாறாத அன்புடையராகிய ஓர் சீமான், தாங்கள் படுந் துன்பங்களைக் கண்டு சகியாதவராய், துக்கசாகரத்திலாழ்ந்த, தங்களை யிம்மாளிகைக்குக் கொண்டுவரச் செய்து இங்கே வைத்திருக்கிறார்; வடிவிற்கிறந்த தையலாகிய தங்கள் மீது அவர் கொண்ட மையலின் எல்லையை, எங்களால் அளவிட்டுச் சொல்லக் கூடாததாயிருக்கிறது. அவர் தமது அளவிறந்த செல்வமுழுமையும் பஞ்சின்மெல்லடிப்பாண்டியரே. தங்களது பாதார விந்தத்திற் காணிக்கையாக வைப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறார்; அவரும் தங்களிட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற அடிமையாகினும் ஆகுவர்; தாங்கள் அவரைச் சற்றுக் கடைக்கணித்து, தங்கள் சமூகத்தில் வரும்படி உத்திரவளித்தால் அப்படியே வந்துநிற்பார். அப்படித் தாங்கள் தயவுசெய்ய யாத வரையில், அவர் தங்கள் மீது கொண்ட காதல் என்னும் தீ சுவாலித்தெழும்பி, அவர் மனதைக் கவற்றி சுடுமாகையால் அவர் வேகாமல் வெந்து தணிவாரே தவிர அவருக்கு வேறு கதியில்லை; ஐயோ இதையறிந்தே.

அப்பும அழலும் அவிற்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச்சுடினும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிக்
கவற்றி மனதைச் சுடுதலாற் காமம்
அவற்றினுமஞ்சப்படும்.

என்றார் பெரியோர்கள், எனச் சொல்லுவார்கள். மைமுன் நல்லது நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் அவரைப் பற்றிச் சொல்லுகிறீர்களே, அவர் யார்? அவர் நாமம் யாது? என்று கேட்கும் போதெல்லாம், அவ்விருத்தையும் வாஸிபியுமாகிய இருவரும் இக்கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்ல நாங்கள் கட்டளை பெற்றிலோம், ஆகிலும் தங்களை நேரில் வந்து கண்டுகொள்ள அவருக்குத் தாங்கள் விடைகொடுத்தால் அவர் தங்கள் சமூகத்தில் வருவார்; அப்பொழுது தாங்கள் கேட்கிற வினாக்களுக்குக் கெல்லாம் தவறின்றியவர் விடை கொடுப்பார். பின்பெல்லாம் தங்களுக்குத் தெளிவாய் விளங்குமென்று சொல்லிவந்தார்கள். மைமுனே “காவருனே பாவையர்க்கழகு” என்னும் பழமொழிப்படித் தன்னைத்தானே காத்துக்கொள்ளக் கூடியவளாதலாலும், கற்பிற்சிறந்த காரிகையாதலாலும், நாணம், மடம், அச்சம் பயிர்ப்பென்னும் ஆபரணங்களைப் பூண்டொழுகுபவளாதலாலும், இவ்வுலக சம்பத்துக்களை யெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டி அவள் கற்பிற்குப் பரிசாகக் கொடுப்பினும், தீயவழியிலொழுகாத சற்குண சிகாமணி யாதலாலும், இந்தத் துன்மாக்கிகளாகிய நீலிகளின் வஞ்சக வார்த்தைகள் அம்மாது சிரோமணியைக் கற்பினின்றும் வழுவச் செய்யக் கூடவில்லை. பின்பொருநாள் பாத்திமாவானவள் மைமுனிடம் வந்து, பெண்களிரத்தினமே, எங்கள் நாயகியே தாங்கள் சிலநாளாக மாளிகைக்குள்ளேயே தங்கியிருப்பதால், தங்கள் சரீர சுகத்துக்குக் குறைவுண்டாகுமென்று தங்கள் எஜமானாவர், குதிரை பூட்டிய ஓர் சிறந்த வண்டியில் தங்களையழைத்துக்கொண்டு சூரத்துப் பட்டணத்திற்குட் சென்று, அங்கே தங்களுக்கு இஷ்டமானதெருக்கடோறும், சந்தோஷமாயுலாவித் திரிந்து திரும்பிவரும்படி உத்தரவளித்திருக்கிறார்; ஆனால் வண்டியிலேறினபின் ஒரு மணிநேரம் வரையில் வண்டியின் பலகணி வாயில்களைத் திறக்காதிருக்கவும், பின்பு தங்களுக்கு விருப்பமானால் அவைகளைத் திறந்துகொள்ளவும் உத்தரவு செய்திருக்கிறார். தங்களுக்கு இஷ்டமானால் இன்று சாயங்காலம் சுமார் நாலரை மணிக்குச் சவாரி போகலாமென்று சொன்னாள்.

இதைச் செவியுற்ற மைமூன் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து என்னை யிப்படிச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்தும், எனக்கு இதுவரையிலும் யாதொரு தீங்கையும் விளைவிக்காமலிருப்பதையும் இப்போது நான் பிறந்த பட்டணத்திற்குப் போய் உலாவி வரும்படி யெனக்கு விடைகொடுத்திருப்பதையும் ஆலோசிக்குமிடத்து, என்னை இங்கு கொண்டு வந்து வைத்திருப்பவர் நன்னெறி தவறாத குணசீலரென்றும், அவருக்கு என்மீதுள்ள அன்பேயன்றி, நாம் நினைத்திருந்தபடி அசுத்தக் கருத்தல்லவென்றும் தோன்றுகிறது; ஆதலால், நாம் சவாரி போய்வந்தபின், இன்றிரவு நம்மை வந்து சந்தித்துக்கொள்ளும்படி அவருக்குத்தரவு கொடுப்பதால் யாதொரு குற்றமும் நேரிடாது, மேலும் நாம் அவரைப் பணிந்து கெஞ்சி, மன்றாடி கேட்டுக்கொண்டால், மனமிரங்கி, நம்முடைய ஊருக்கு நம்மை அனுப்பிவிடுவார். இதுவே நல்ல யோசனையென்று தனக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டு அந்தப்பாத்திமாவைப் பார்த்து, நல்லது, நாமின்றுமாலை சவாரி போய் வந்தபின் உன் எஜமானை இன்றிரவு ஏழு மணிக்கு, என்னை வந்து கண்டு கொள்ளும்படி, சொல்லென்று கட்டளையிட்டருளினான்.

அன்று சாயந்திரம் நாலரை மணிக்கு, மைமூனிருந்த மாளிகையின் வாயிலில் ஓர் குதிரை வண்டி வந்து நின்றது. சற்று நேரத்துக்குள் ஓர் வாலிபன் மைமூனிருக்கிற அறைக்குள் வந்து புகுந்தான். அவ்விதம் வாலிப வேடம் பூண்டு வந்தது பாத்திமாவென்று மைமூனறியாமல், தான் ஏழு மணிக்கு வரும்படி சொல்லியிருந்தவன் என்று சந்தேகித்து அவனைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டு மெய்சோர்ந்து மிகுந்த பயமுடையவளாய், நீரேன் ஸ்திரீகள் வாசஸ்தலத்தில், உத்தரவின்றி, சரேலென்று வந்தீரென்று கடிந்துகொள்ள, அதற்கு அம்மாறு வேடம் பூண்ட பாத்திமாவானவள், கெக்கலித்து, நகைத்துக் கைகொட்டி என்னாயகியே தங்களுக்கு என்னை இன்னாளென்று அறிந்துகொள்ளக் கூடாமற் போயிற்றே, பார்த்தீர்களோ? நான் தங்களுடைய பணிவிடைக்காரி

பாத்திமாவாகிய தங்களுடைய அடியாள், நான் தங்களுக்கு நற்றுணையாய் வரும்படி இவ்விதம் வாஸிபன் வேடம் பூண்டு உருமாறினென்று சொன்னபோது, மைமூன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து நீ மிகவும் சமர்த்தி. உனக்கு ஆடவர்வேடம் பிடித்திருக்கிறது என்று அவளைச் சற்று மெய்ச்சி, பின்பு இவ்விருவரும் வண்டியிலேறினார்கள், சாரதி வண்டியை மிகவும் விரைவாக நடத்தினான். ஒரு மணி நேரம் சென்றபின், வண்டியின் பலகணி வாயில்களைத் திறந்து பார்க்க, வண்டி சூரதூபுப் பட்டணத்துத் தெருவிலே போகிறதென்று, அறிந்தான். அப்போது பாத்திமாவானவள், மைமூனைக் கல்யாணம் பேசியிருக்கிற முகம்மது வசிக்கின்ற தெருவின் குறிப்பைச் சொல்லி அங்கு வண்டியைக் கொண்டு போகும்படி சாரதிக்குச் சொன்னாள்.

அப்படியே அவ்வீதியிற் போகும்போது வண்டிக்காரன் இவள் சொன்ன அடையாளங்களின்படியே அம்மைமூனின் மைத்துனன் வீட்டு வாசலிற் கொண்டுபோய் வண்டியை நிறுத்தினான்; அப்பொழுது பாத்திமா ஜன்னல் திரையை நீக்கி மைமூனுடைய கழுத்தில் கையைபோட்டுத் தழுவியனைத்துக்கொண்டு என் எசமாட்டியே இதோ பாருங்கள் தங்களை மணம் புரிய உத்தேசித்திருக்கிற முகம்மதென்பவர் நிற்கிற ரென்று சொல்ல, மைமூன் நாணமிகுத்தவளாய்த் தலையைத் வணங்கிக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினான்; முகம்மது தன் வீட்டுவாசலில் வந்துநின்று மைமூன் ஓர் வாஸிபனுடனே வண்டியிலிருப்பதையும் அவ்வாஸிபன் அம்மங்கையின் கழுத்திற் கையைப்போட்டு இங்கிதமாயிருப்பதையுங்கண்டு திடுக்கிட்டு! ஆஹா!! இது என்ன வெட்கக் கேடும் சக்கிலியக் கூத்துமாயிருக்கிறதென்று பிரமித்தவனாய்ப் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு தனக்குத் தோன்றுகின்ற காட்சி சொர்ப்பனமோ அல்லது கற்பனையோவென்று தன் மனதிற்குள்ளேயே தெளிவின்றி, அவன் நின்ற நிலையிலேயே நின்று கொண்டு மூடினவாய் திறவாமலும், திறந்த கண்ணிமைக்காமலும் அவ்வண்டியை யேறிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே ஓர் பதுமையைப் போல் அசைவற்று நின்றான். அவ்வண்டி சுமார் அஞ்சு

நிமிஷ நேரம் அங்கே நின்று, பின்பு மிக விரைவாய் நடத்திக் கொண்டு போகப்பட்டது; முகம்மது மயக்கந் தெளிந்து சற்று நிதானித்து, தான் பார்த்தது சொர்ப்பனமல்லவென்று தெளிந்து ஆ! என் நாயகனே நான் இதுவரையிலும் அம் மைமுனைப் போல குணவதியும் கற்புடைய மங்கையும் வேறு கிடைப்ப தரிதென்று நம்பி அவளை நானெப்போது கல்யாணம் செய்து பாக்கியவானாவேனென்று காத்திருந்தேனே! அவளிப் போது இருக்கிய நிலைமையை யோசித்துப் பார்ப்போம்; தன் சகோதரன் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு அவன் உயிர் அபாய நிலை யிலிருப்பதைச் சற்றும் கவனியாமல் தன்னுடைய துர் நடக் கையை நானறியும்படி அவ்வாவிப புருஷனோடு என் வீட் டுக்கு முன் வந்து நின்று அவளைச் சரசஞ் செய்வதை யென் கண்ணெதிரில் காண்பித்து என்னை அவமானப்படுத்தினோ. ஆகையால் இவளைப் போல் துன்மார்க்கியும் கொலைபாதகியும் இவ்வுலகிலுண்டோ? என் ஆண்டவனே இவள் காணாமற் போன நாள்முதல் இந்நாள் வரையிலும், ஊண் உறக்கமின்றி யேக்கங்கொண்டு பித்தம் பிடித்தவனைப்போல் தேடித் திரிந் தேனே. இவள் இவ்விதமான நீலியென்றும் துரோகி யென் றும் பரபுருஷ விசுவாசியென்றும் நான் அறியாமற் போனே னென்று தனக்குள்ளே வெகுவாய்ப் பிரலாபித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். வண்டி மிகவும் விரைவாயோடத் தொடங்கிற்று.

மைமுனோ சிறு பிராயமுள்ள பெண்ணையிருந்தாலும் மிக வும் புத்திசாலியாகையால் சற்று நிதானித்துப் பார்க்க அப் பொழுது நடந்ததெல்லாம் வஞ்சனையென்றறிந்தான். பின்பு ஐயோ, தன்னைச் சிறுவயதிலேயே விவாகஞ் செய்து கொள் ளத் திட்டப்படுத்தித் தன்மீது நீங்காத அன்பு வைத்திருந்த தன்னருமை மைத்துனனாகிய முகம்மது என்னும் வாவிபனுக்கு என்மீது தப்பெண்ணத்தை யுண்டாக்கவும், அவன் என்மீது வைத்த பாசத்தை நீக்கவும், இனிமேல் அவன் என்னைத் தேடாமலிருக்கவுமல்லவோ இந்தத் தந்திரம் செய்திருக்கிறார் கள்; ஆ! என் ஆண்டவனே இவ்வுலகத்தில் இவ்விதமான தந்திரங்களும், வஞ்சனைகளும், குடிகொண்டிருக்கிறதென்று

நானறியாமற் போனேனே என்னைக்கொண்டுவந்து ஆதரித்து வைத்திருப்பவன் நல்ல மனிதனென்று நான் நினைத்தல்லவோ இன்று சாயங்காலம், அவன் என்னைச் சந்திக்க வரும்படி அவனுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன்; ஐயோ என் விதிவசமே என்று மனம் நொந்து மலைவீழ்ருவிபோற் கண்ணீர் ஆரூய்ப் பெருகியோட அழுது, பாத்திமாவைப் பார்த்து அடி பாவி, நீயும் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தும், எனக்கிந்தத் துரோகஞ் செய்யத் துணிந்தனையே, நான் கடல்புடை சூழிவ்வுலகில் ஆழிவாய்ச் சிறுதுரும்பாய் ஆதரவற்ற அனாதியானவள், ஓர் கொடிய துஷ்டனுடைய மோகாக்கினிக்கு என்னையிரையாக்க நீயும் துணிந்து சற்றேனும் இரக்கமின்றி, அவனுக்கு உதவி செய்து வருவது அல்லாகுத்தாலாவுக்குஞ் சம்மதமாகுமோ வென்று துக்கித்துச் சொன்னபோது, பாத்திமா ஒன்றும் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு நான் என்ன செய்வேன், என் எசமான் ஆக்கினைப்படி நடந்து அவன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற அவனுக்கு உதவியாயிருந்தேனே யொழிய வேறொன்றுஞ் செய்யவில்லையென்றான். இதற்குள்ளாக மைமூனைக் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிற வீட்டுக்குமுன்னே வண்டி கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டது. மைமூனும், அவளுடன் ஆண்வேடம் பூண்டு சென்ற பாத்திமாவும் வண்டியிலிருந்து இறங்கி, வீட்டுக்குள்ளே புகுந்தார்கள். இவர்கள் உட்பிரவேசித்த சற்று நேரத்துக்குப்பின் ஓர் மனிதன் மைமூனி ருக்கிற அறைக்குள்ளே வந்து நுழைந்தான். மைமூன் அவனைக் கண்டவுடனே அஸனி கண்ட அரவைப் போல திடுக்கிட்டு நடுங்கி மயிர்க்கூச்சலிட்டு வெயர்வையொழுக ஓர் மூலையில் ஒதுங்கிநின்று அவனைக் கடைக் கண்ணால் உற்றுப் பார்த்தபொழுது, அவன் தன்னை வெகுகாலமாய்க் கைவசப்படுத்தித் தன்னாசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள எத்தனித்த காமாந்தகாரமென்னும் கள்ளுண்டு கண்மூடித் திரிபவனும், தன் சகோதரனாகிய காசீம் என்பவனைப் பொய்யாகக் கொலைபாதகஞ் செய்தானென்று குற்றஞ்சாட்டிய கொடும் பாதகனுமாகிய அலீ யென்றறிந்தாள். அப்போது அலீ அவனைப் பார்த்து என் கண்ணே, கண்மணியே, காரிகையே ஓ பெண்கள் நாயகமே, தேடாத் திரவியமே, தெவிட்

டாத நல்லமுதே நீ யொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நான் உனக்குத் தாங்கொணுத் தீங்குகள் செய்த துண்மையே; நான் உன் தமயனைச் சிறையில் அடைப்பித்ததுவும் வாஸ்தவமே ஆயினும் பாதகமில்லையே! நான் சொல்வதைச் சற்று பொறுமையாயிருந்து செவிகொடுத்துக்கேள்; நான் உன் தமையனை மரண தண்டனைக் கேதுவாக்கியிருப்பதுவும் உன்னை யிங்கு பலவந்தமாய்க் கொண்டுவந்து வைத்திருப்பதுவும், உன் மீது அடங்காக் காதல் கொண்டு, உன்னை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமேயன்றி வேறொன்றுமல்ல. கருமுகில் போன்ற உன் கூந்தலழகையும், பூரணச் சந்திரன் போன்ற உன் முகத்தினழகையும், கெண்டை மீன்களையொத்த விருகண்களினழகையும், வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட முத்துகளோ அல்லது தொடுக்கப்பட்ட மல்லிகையரும்போ, என்று, கண்டோர் மயங்கும்படியான உன் தந்தபந்திகளின் அழகையும், பவளம் போன்ற வுன் உதட்டினழகையும், மாந்தளிர் போன்ற மேனியழகினையும், சங்கம் போன்ற சுந்தரத்தின் அழகையும் பசுமையான குரும்பையோ, செந்தாமரை மொக்கோ, நீர்க்குமிழியோ, அல்லது சூதாடுகின்ற வட்டோவென்று பார்த்தோர் சந்தேகிக்கத்தக்க வட்டமிட்டடி பரந்து இருமாந்து அண்ணாந்து தங்கக் கிண்ணத்தைப் போல் பிரகாசித்துப் பருத்திருக்கின்ற உன்னிரு கொங்கைகளினழகையும், எறும்பின் வரிசை போன்ற வயிற்றின் மயிரொழுங்கின் அழகையும் வாலிபர் மனதைச் சுழித்து உள்வாங்கும்படியான உன் உந்திச் சுழியினழகையும் மின்னற்கொடியை ஒத்த இடையினழகையும், பாம்பின் படத்தையொத்த உன் அல்குலினழகையும், வாழை மரத்தையொத்த உன்னிரு தொடைகளினழகையும், தாமரை போன்ற அங்கையினழகையும், செம்பஞ்சிட்ட உனது பாதமலர்களின் அழகையுங்கண்டு, நான் இராப்பகலாய் அன்மமாகாரமின்றி வாடுகின்றேன். என் மனமாகிய மெழுகு உன் தனமாகிய அக்கினியிலுருகுகின்ற தடி மாணே? என்னிடத்திலிருக்கிற அளவற்ற ஆஸ்திகளையும் உனது பாதாரவிந்தத்தில் காணிக்கையாக வைத்து, நானும் உனக்கு அடிமையாகிப் போகிறேனடி என் கண்ணே, நீ என்பேரில் சற்று கிருபை செய்து ஒரு அன்பான வார்த்தை சொல்லாயா? என்

துயரத்தை தீராயா? ஐயோ இன்னும் சற்று நேரம் நீ யுள்
பவள வாயைத் திறந்து இனிமையான சொல்லாகிய அமிர்
தத்தை என் காதாகிய வாயில் புகட்டி காமாக்கினி யாலுண்
டாகிய என் சுரத்தைத் தணித்து என்னை சந்தோஷப்படுத்
தாவிடில் என்னுயிரை யிழந்து மண்ணாய்ப் போவது திண்ண
மே! நீ பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் உன் மனது கல்லாயிருக்
கின்றதே; ஐயோ என்னருமை யஞ்சுகமே ஒரு வார்த்
தைக்கும் பஞ்சமாவெனப் பலவாருக வருந்திக் கெஞ்சிக்
கூத்தாடி, அக்கினியின் மேனின்று, வதங்குகின்ற இளந்
தளிர்போற் சுருண்டு, காமமென்னும் பெருங்காற்றால் அவன்
மனமென்னும் சருகு அலைக்கப்பட்டுத் தட்டிழந்துகொண்டு
நின்றான்.

இப்படி வருந்துகின்ற அலையை மைமுன் பார்த்து, ஐயா!
கனவானே, தாங்கள் மிகவும் தனவான்; தக்க அந்தஸ்தும்
மரியாதையும் உள்ளவர். நானும் என் சகோதரனும் மிகவும்
எளியவர்களான அனாதிகள்; மீன் பிடித்துச் சீவனம்
செய்யும் இழிதொழிலை யுடையவர்கள் நான் தங்களுக்குத்
தக்க இனத்திலுள்ளவல்ல; ஆகையால் யான் தங்களுக்கு
இல்லறத் துணைவியாதல் உலகத்திற்கடாது; ஏனெனில்,
எருதோடெருதும். குதிரையோடு குதிரையும் வண்டியிற்
பூட்ட வேண்டுமே தவிர எருதும் குதிரையும் ஓரிரதத்தில்
பூட்டுவார்களா? அப்படிப் பூட்டினாலது அழகாமா? ஆகை
யால் தாங்கள் இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்வது தங்கள் யோக்
கியதைக்குத் தக்கதன்று; தாங்கள் ஏழையாகிய என்மீது
கிருபை செய்து, என் சகோதரனை வீடுதலை செய்து, என்னை
யும் விட்டுவிடுங்கள் என்று வானின்றிழந்து சொரிகின்ற
தாரை மழைபோல விழிநீர்விழ மிகுந்த வணக்கத்துடன்
கேட்டாள்; அதற்கு அலீ வெகுவாய்த் துக்கித்து “ஓ
பெண்ணே” எண்ணறக் கற்று; எழுத்தற வாசித்தாலும்
பெண் புத்தி பின் புத்தி யென்று பெரியோர் சொல்லுகிறபடி
நீ மிகவும் புத்தியில்லாதவளா யிருக்கின்றாயே. நீ என்
விருப்பத்திற்கிணங்கி, என்னுசையை நிறைவேற்ற இடங்
கொடாவிடில் இன்னும் சொற்ப காலத்திற்குள்ளாக குற்றஞ்

சாட்டப்பட்டிருக்கிற உன் தமையன், மரண தண்டனையடைந்து கொலையாளிகள் கையிலொப்புவிக்கப்படுவான். நீ யிங்கிருந்து தப்பித்து ஓடிப்போனாலும் இன்று சாயந்திரம் நடந்த மோசத்தை மெய்யென்று நம்பி, உன்னை மணம் புரிய ஆசை யுற்றிருக்கிற முகம்மதும், மற்றும் உன்னை யறிந்த உன் பந்து மித்திராதிகளும், நீ துகவும் துன்மார்க்கியென்று நிந்தித்து உன்னைக் கைவிடுவார்கள். நீ எவ்வித வார்த்தை சொன்ன போதிலும் அவர்கள் நம்பார்கள். ஆகையால் நீ மறுபேச்சின்று, என் கருத்திற்கிணங்கிவிடு, அப்படி இணங்குவாயானால் இன்று முதல் மூன்று நாளைக்குள் உன் தமையனை விடுதலையாக்கு விட்பேன். அவன் விடுதலையானபின் அவனுக்கு ஏராளமான திரவியங் கொடுத்து அவன் ஓர் சிறந்த வியாபாரியாகும்படி திட்டம் செய்வேன்; உனக்கு மிகவும் அலங்காரமான ஏழடுக்கு உப்பரிக்கையுடைய மாளிகையொன்று கட்டுவித்து அதில் உன்னை ஒரு மகுடவர்த்தினி போல வைத்திருப்பே னென்று சொன்னான். மைமுன் கற்பிற் சிறந்த மாதா கையால் அவனைப் பார்த்து, ஐயா! தாங்கள் சொல்லுவது சரியே! ஆயினும் அதற்கு நான் தகுதியற்றவள், என் தமையன் உயிருக்காக என்னுயிரைப் பலியாக்க ஒப்புவேன். ஆனால் என் கற்பை யிழக்கக் கிஞ்சித்தும் பொருந்தேன். “மான மழிந்த பின் வ ழாமை முன்னினைதே” என்றபடி நானும் என் தமையனும் உயிர் விடுவோமேயென்று, எங்கள் இருவருடைய உயிருக்காக ஒருக்காலும் என் கற்பையழித்துயிர் வாழேன், ஆகையால் தாங்கள் எளியோராகிய எங்கள் மீது மனமிரங்கி யென்னைவிட்டுவிடுவதுமன்றி யாதொரு குற்றமுஞ் செய்தறியாத என் தமையனையும் விடுவியுங்கள், நான் தங்களுக்காக இராப்பகலாய் அல்லாகுத்தாலா விடத்தில் துவா கேட்டபதில் (பிரார்த்திப்பதில்) நின்றும் மாருத வளா யிருப்பேனென்று சொன்னான். இவ்விதம் கலங்கிக் கேட்ட இம்மங்கையரை நோக்கி, ஆலகால விஷத்திலும் அதிகக் கடுமையான சிந்தையை யுடையவனாகிய அல் ஓ என் கண்ணே! நீ யென் பேச்சுக்கு இடங்கொடாத வறையிலும் உனக்குத் தீங்கு நேரிடுவதிற் சந்தேகமின் லையென்று கடிந்து கூறி, நாம் இவனை வாய்ப் பேச்சினால் மயக்குவதரிது, இதற்

கோர் தக்க தந்திரஞ் செய்வதே சரி; தத்திரத்தாலன்றி மற்றெவ்விதத்திலும் இவள் நம் வசப்படாள் என்று தமக்குள் ஆலோதித்துக்கொண்டு நல்லது நான் சொன்னவைகள் எல்லாவற்றையும் நன்றாக யோசித்துப்பார்; ஏனெனில் யோசியாது செய்யாத காரியம் முடிவில் தீங்காகும்; நானாயிரவு இங்கு வருவேன் அப்போதாவது நீ யுன் மனதைத் திடப்படுத்தி யென் மனது சந்தோஷப்படும்படியான உத்தரஞ் சொல்ல வேண்டுமெனச் சொல்லிவிட்டு அம்மாளிகையை விட்டிறங்கினான். பின்பு தனது பணிவிடைக் காரியாகிய பாத்திமாவை யழைத்து நாளை நான் மைமூமினிடம் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எங்களுக்கிடையில் போடப்பட்டிருக்கிற மேசையின் மீது மதுரமான உணவுகளை நீ கொண்டுவந்து வை; அவற்றை நாங்கள் புசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நல்ல இன்பமான ஷர்பத்து இரண்டு பளிங்குக் கிண்ணங்களிற் கொண்டுவந்து என் முன் ஒரு கிண்ணமும் மைமூன் முன் ஓர் கிண்ணமும் வை; அவள் முன் வைக்கிற கிண்ணத்தில் இந்த தூளைப் போட்டுக் கலக்கிக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொல்லி கஞ்சா முதலிய, லாகிரி பதார்த்தங்களைத் தூளாக்கி ஒரு கடிதத்தில் மடித்து அந்தப் பொட்டணத்தை பாத்திமாவிடங் கொடுத்துவிட்டு தன்னிருப்பிடஞ் சென்றான்.

மறுநாள் காலை நேரத்தில் பாத்திமா வானவள் மைமூனி ருக்கிற அறைக்குள் வந்து மைமூனைப் பார்த்து என்னுயகியே நேற்று நான் ஆண் வேஷம் பூண்டு தங்களுடன் வண்டியில் உலாவித் திரிந்து வரும்போது நான் தங்களுக்குச் செய்த தீமையைக் குறித்து தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் என் மனதில் கல்லிலெழுத்துப்போல் பதிந்திருக்கின்றன நான் தங்களுக்குச் செய்த துரோகத்தைக் குறித்து நினைக்கும் போதெல்லாம் என் மனம் படும் வேதனையை யிவ்வாறென்று எடுத்துரைக்க என்னாற்கூடவில்லை. ஆகையால் இக் கொடும் பாதகாகிய அலியின் கையினின்று தங்களைத் தப்புவிப்பதற்கு இனி தங்களுக்கு நான் உதவியாயிருக்கும்படி தீர்மானித்திருக்கிறேன்; இன்றிரவு அப்பாதகன் தங்களறைக்கு

வருவான் ; அப்போது அவனோடு முகமலர்ச்சியோடு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருங்கள் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பற்பல பக்ஷணங்களைக்கொண்டு வந்து உங்களிருவருக்கும் இடையேயிருக்கிற மேஜையில் வைப்பேன். அதைத் தாங்களும் அவனோடு கபடமின்றிச் சாப்பிடுங்கள். நீங்கள் போசனஞ் செய்தபின் நானிரண்டு பளிங்குக் கிண்ணங்களில் நீங்களிருவரும் பானம் பண்ணும்படி மதுரமான ஷர்பத்து கொண்டு வந்து வைப்பேன். அக் கிண்ணங்களொன்றில் லாகிரி பதார்த்தங்கள் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கிண்ணத்தை தங்கள் முன் வைக்கும்படி அவன் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். நான் தங்களுக்காகத் திட்டஞ் செய்த அந்தக் கிண்ணத்தை அவர் முன்பாக வைத்துவிட்டு மற்றொரு கிண்ணத்தைத் தங்கள் முன் வைக்கின்றேன். அவன் லாகிரி கலந்த அப்பானத்தைப் பருகினவுடன் வெறி கொண்டு மயங்கி விழுந்து ஸ்மரணையற்றவனாவான். அப்பொழுது தாங்கள் இலகுவாய்த் தப்பித்து ஓடிவிடலாம் என்று சொன்னான். இவ்வினிமையான வார்த்தைகளை மைமூன் காதாரக்கேட்டு, ஆனந்த சாகரத்தி லாழ்ந்த வளாய்த் தன்னை யிவ்வுலகத்திற் படைத்துக் காத்தருளும் சர்வரக்ஷகனாக ல்லாகுத்தாலாவைப் புகழ்ந்து துதி செலுத்தினான்.

மறுநாளிரவு அலீ யென்பவன் மைமூ னிருக்கிற லாளி கைக்கு வந்து அவனை நோக்கிப் பெண்ணே ! நான் நேற்று உன்னோடு வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது நீ மிகவும் வருந்தினவளாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகளை யெல்லாம் நான் தனியேயிருந்து யோசித்துப் பார்த்தேன். உன்னுடைய பரிதாப நிலையை நான் நினைத்துப் பார்க்கையில் என் மனது அக்கினியிவிட்ட மெழுகுபோலுருகி விட்டது. நேற்றுன்னோடு பேசின தெல்லாம் விளையாட்டே யன்றி வேறென்றல்ல ; இன்று முதல் நீ யென் சகோதரியே. நானுன் சகோதரனே. உன்னுடைய கஷ்டங்களை நீக்குவ தற்கு என்னாலியன்ற வரைக்கும் தக்க காரியங்களைச் செய்து உன்னை ஷேமப்படுத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். நாளைக்

காலமே நீ யுனக்குப் பிரியமான விடத்திற்குப் போகும்படி திட்டம் செய்தனுப்புகிறேன். இனி நீ யொன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம். நானுனக்கு தமையனாகி விட்டபடியால் நீ யென்னிடத்தில் நாணப்படாமலும் கூசாமலும் என்னையுன் கூடப்பிறந்த சகோதரனைவிட பதின் மடங்கதிகமாகப் பாவித்து நடந்து கொள்ளென்று மைமூனுக்குத் திடஞ் சொல்லி அவள் மனதில் குடி கொண்டிருந்த பயங்கரமெல்லாந் தெளியும்படி “குரங்கிற்கு முதனை புத்தி சொன்னது போல்” தந்திர வார்த்தைகளைப் பேசி, பின்பு தன் ஏவல் செய்பவளாகிய பாத்திமாவை யழைத்து நானும் என் சகோதரியும் ஒன்றுயிருந்து போசனஞ் செய்யப்போகிறோம். என் வீட்டிலிருக்கிற மதுரமான தின்பண்டங்களைக் கொண்டு வந்திருந்த மேஜையில் வைவென்று கட்டளையிட்டான். பாத்திமா அவனிட்ட கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு அப்படியே நல்ல உணவுகளைக் கொண்டுவந்து அவ்விருவருக்கு மிடையேயிருந்த மேஜையில் வைத்தாள்; மைமூன் அலீயின் தந்திரத்தை பாத்திமா சொல்ல அறிந்திருந்தா ளாகையால் தனது மனச்சந்தேகத்தை வெளியிடாமல் அவனோடு கபடபமாய்ச் சந்தோஷ வார்த்தைகள் பேசி மேஜையிலிருந்த உணவுகளை யவனுடன் சாப்பிட்டாள். இவ்விதம் இருவரும் போஜனஞ்செய்து முடிந்தவுடன், பாத்திமா இரண்டு பளிங்குக் கிண்ணங்களில் ஷர்பத்து கொண்டுவந்து, தான் மைமூனுக்குச் சொல்லியிருந்தபடி, கிண்ணங்களை மாற்றி அவர்களின் முன் வைத்தாள்; அலீ, தன்முன் வைத்திருக்கிற கிண்ணத்தை யெடுத்துத் தன் வேலைக்காரியின் சூதையறி யாதவனாலால் யாதொரு கபடமின்றி பானஞ்செய்தான். “பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்ன பிற்பகற் றுனேவரும்” என்ற பெரியோர் வாக்கின்படி மைமூனை மோசஞ்செய்யக் கருதிய அலீயானவன் தானே தன் வேலைக்காரியால் மோசஞ் செய்யப்பட்டு லாகிரிபானத்தைப் பருகி சற்று நேரத்திற்குள் வெறிகொண்டு, பின் தலை முதுகிற்பட வாயை ஆவென்று திறந்துகொண்டு தான் வீற்றிருந்த நாற்காலியிற் சாய்ந்து மூச்சோடு கூடிய பிணத்தைப்போல் மயங்கி ஸ்மரனை தப்பிக்கிடந்தான்.

அப்பொழுது மைமூன் இது நல்ல சமையமென்றறிந்து வினாவில் தன் முன்னுடைகளை யெடுத்துக்கொண்டு புறப் படுகிற தருணத்தில், மலைச்சாரலிலுள்ள கூகையைப்போல் தன் பெரும் வாயைப் பிளந்து ஆவென்று திறந்துகொண்டு நாற்காலியில் சாய்ந்துகிடக்கிற அலையைப் பார்த்து, ஆ; கெடுவாய், இப்பேதை வாயினாலன்றோ என் கற்புக் கடாத வார்த்தைகளைப் பேசினாய் பேசிய வாயானது எரிமலை யுச்சியின்றோன்றுகிற பிளப்பைப் போலிருக்கின்றதே. இவ்வாயால் இனி யென்போன்ற கற்புடைய மங்கையரை யேதும் சொல்லாதிருக்கும்படி என்னுண்டவனாகிய நாயகன் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று புடவையை யெடுத்துச் சுருட்டி அவன் வாயில் அழுக்கிவிட்டு வெளியே வந்து, அடைத்து வைத்த பட்சியைத் திறந்துவிட்டதுபோல் விரைவாய் ஓட ஆரம்பித்தாள். இவ்விதம் அன்றிரவெல்லாம் நடந்து வழி தெரியாது தன் கண்ணுக்குத் தோன்றிய பாதை வழியே தான் இன்னவிடத்திற்குப் போகிறோமெனவறியாது, தான் சிறையாக்கப்பட்டிருந்த கொடும் பாதகனாகிய அலையின் மாளிகைக்கு வெகு தூரமாயுள்ள விடத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் வழியிலோரிடத்திலும் தங்காமலும் தன் கால்களின் வேதனையைப் பாராட்டாமலும் வெகு விரைவாய் நடந்தாள். காலமே விடிந்தபோது அவளுக்கு ஈரகத்து அக்கினியைப்போல் பசியெழுந்தது. ஆகிலும் “ ஏற்பதிகழ்ச்சி ” என்னும் பழமொழி அவள் ஞாபகத்தி லிருந்தமையால் வேறொருவரி-த்திற் போய் இரந்து தன் பசி தாகத்தைத் தீர்க்க மனமில்லாதவளாய் ஒரே நடையாய் நடந்தாள். சூரியனும் இவள் வருத்தத்தைக் கண்டு இரங்கிச் சமீபத்தில் நெருங்கித் தேறுதல் சொல்வது போல, கீழ்த்திசையிலிருந்தெழும்பிச் சமீபத்துத் தலைக்கு மேலே சென்றுகொண்டிருந்தான், ஆனால் அவன் சுபாவம் உஷ்ணமாகையால் அப்படிச் சமீபித்து நெருங்கவே வெப்பமும் அதிகரித்தது. ஆகையால், மைமூனுக்குப் பசி தாகம் அதிகரித்து நடக்கக் கூடாதவளாய்த் தள்ளாடித் தள்ளாடி மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது சூரியன் இவளோடு கோபித்து இவளுக்குமுன் வழிமீறிப்

பாய்ந்து செல்கிறதுபோல மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்றான். இவளிப்படி நெடுந்தாரம் நடந்து மலைப்பொழுது நெருங்குந்தறுவாயில் மைமூனுக்குப் பசியின் கொடுமையதி கரித்து களைக்கிக்கக் கூடாதவளாய் ஓர் வீட்டு வாசலிற் போய் ஓர் இசுலாமாகிய கிழவி நிற்கிறதைப் பார்த்து நெருங்கி, தாயே! நான் வெகுதுலையிலிருந்து வருகிறேன், எனக்குப் பசிதாங்கக்கூடவில்லை, அல்லாகுத்தாலாவுக்காக மனமிரங்கி இவ்வேழையின் நிலையைப் பார்த்து, அடியாள் பசியை யாற்றுங்கள் என்று வாடிய முகத்தோடும் கண்ணீர் ததும்ப நின்று கேட்டாள். அப்பொழுது அந்தக் கிழவி 'வேட்டை நாய் போற் சீறிப்பாய்ந்து, போடி போடி வேலையில்லாதவளே, உலகத்தில் கூன், குருடு, முடம், முதலிய அங்கவீனர்கள், தீரா நோயில் வருந்துவோர்கள், வேலை செய்யச் சக்தியற்ற விர்த்தாப்பியர்கள், ஆதரவற்ற குழந்தைகள் முதலானவர்கட்கே, பிச்சையிடுவது நியாயம்; அவர்களுக்கே யெங்களால் கொடுத்து முடியவில்லை. ஷேக்குமார் (குருமார்கள்) சையதுமார் (மேலோர்கள்) ஆலீம்கள் பண்டிதர்கள்) அல்லும் பகலும் வந்து அலட்டுகிறார்கள். நீயோ, இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கிற தன்மைபோல, வாலிபர்களுடைய மனத்தையும் தனத்தையுமிழுக்கத்தக்க வசீகரமான தனத்தையுடைய பெண்ணாயிருக்கிறாய்; உன்னைக் கண்ட வாலிபர்கள் நீ கேட்டதெல்லாம் கொடுத்து உனக்குத் தெண்டனிடச் சித்தமாயிருப்பார்கள். அப்படியிருக்க வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்யிற்கு அகைகிற பயித்தியக் காரர்களைப்போல நீயும் பிச்சை வாங்க புறப்பட்டு விட்டாயே; போ, போவென்று கோபமாய் அதட்டிப் பேசினான்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மைமூன் மனமானது வேதனை யென்னும் தீப்பற்றி சுவாலித்து எரிய அதையாற்றும் பொருட்டு கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாய் வடிந்தது; அப்பொழுது மைமூன் எப்பொருட்கு மிறைவனாகிய இறைவனே நீ யென்னை யிலட்சணமாய்ப் படைத்ததே யெனக்கு கேட்டை வினைவிக்கின்றது. அந்தக் கொடும் பாதகனான அலீ என் சகோதரன் கொலைசெய்தானென்று

குற்றஞ்சாட்டிச் சிறையிலடைப்பித்திருக்கிறதும் என்னைப் பலவந்தமாய்க் கொண்டுபோய்த் தன் மாளிகையில் மறியற்படுத்தி வைத்திருந்ததும், ஏழையனாகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தானந் தருமம் எனக்கில்லையென்று மறுக்கப்படுகிறதும் எல்லாம் என்முகம் வஜீகரமா யிருப்பதினாலன்றே. நானினி யென்ன செய்வேன், ஆரிடததிற்போய்த் தஞ்சம் புகுவேன். எனக்கு யாதொரு ஆதரவுமின்றி அனாதியானேனே அல்லாவே யென்று தன்னைத் தானே நொந்து அழுக கண்ணீரும் சிந்திய மூக்குமாய் மெல்ல அப்புறம் அசைய, சூரியனுமிவள் துயரைக் கண்டு சகியாதவன் போல மேற்கடலிற் பதுங்கினான். இவளுக்கு அன்று பகலெல்லாம் ஆகாரமில்லாதினாலும், மனக் கவலை மேலிட்டதினாலும் அடிபேர்த்து வைக்கச் சக்தியற்றவளாய் சற்று தூரம் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து பின்பு கனையினால் சோர்ந்து அங்கிருந்தவோர் வீட்டுக்கு முன் நின்ற ஒரு மரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு; அதில் சாய்ந்து நின்றாள். அப்படி நிற்கும்போது அந்த வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஓர் கன்னிகை வெளியே வந்தாள். அவளுடைய அதி சவுந்திரியமான முகத்தை மைமூன் கண்டவுடனே பிரமித்துப்போனாள். அப்போது, முன்னொரு புலவன் சொன்ன கவி மைமூன் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அஃது யாதெனில், அல்லாகுத் தாலாவுடைய வல்லபத்தை யாவரு மறியும்படி அழகையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டி ஓர் பெண் ரூபமாக வைத்தா னென்பது தான், இந்தக் கவி அவள் முகத்தைப் பார்த்தவுடனே மைமூன் ஞாபகத்தில் வரவே அதைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டு நிற்கும்போது அந்தப் பெண் மைமூனை மிகவும் அன்பான பார்வையாய் சற்று நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பின்பு அவளைத் தன்னருகில் வரும்படி கைச் சைகை காட்டினாள். மைமூன் அச்சைகையைக் கண்டு தன் மனதைச் சற்று தேற்றி அவளருகிற் சென்ற பொழுது அவள் குயிலொலி போன்ற மென்மையான குரலோடும் தேன் சுவை போன்ற மதுரமான வார்த்தைகளோடும் இவளோடு பேசத்துடங்கினாள்; அஃதென்னெனில், இவளைப் பார்த்து

பெண்ணே நீ மிகவும் களைத்துச் சோர்ந்து அந்த மரத்தைப் பிடித்து அதில் சாய்ந்துகொண்டு நிற்பதை நான் கண்ணுற்றேன். மலர்ந்த செந்தாமரைப் புட்பம் போன்ற உனது திருமுகம் வாடி வதங்கியிருப்பதை யோசித்துப் பார்க்கில் நீ மிகவும் சஞ்சலப்பட்ட மனத்தினளா யிருக்கிறாயென்று எனக்கு நன்றாக விளங்குகின்றது. நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உனக்குற்ற தீங்கு யாது? நீயேன் இப்படி சஞ்சலப்படுகின்றாய்? எனக்குத் தெரியச் சொல்லென்று வினவினாள்; அப்பொழுது பதில் சொல்ல மைமுனுக்கு நாவெழாததினால் தேம்பித் தேம்பியழுதாள். அக்கன்னிகை, மைமுன் கண்ணீருகுப்பதைக் கண்டு மனதுருகி அவள் கையைப் பிடித்து மெதுவாய் தன் வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று அங்கு போடப்பட்டிருந்த ஒரு சோபாவின் மீது அவளை யிருக்கச் செய்து, அவள் பசியை யாற்றும் பொருட்டு நல்லுணவுகளை அவளுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அவைகளை மைமுன் உண்டு பசியாறிக் களைமிகுதியாலச் சோபாவிற்குள்ளே சாய்ந்து உறங்கிவிட்டாள்; அன்றிரவு சுமார் எட்டு மணி வரையில் நித்திரை செய்து பின்பு விழித்தெழுந்து தனக்கு தக்ககாலத்திலுதவி செய்த, அக்கன்னிகையின் வையைத் தன்னிருகரங்களாற்பற்றி தனது கண்களில் வைத்து முத்தமிட்டு, அம்மா, ஏழைகளுக்கிரங்கும் எம் பெருமாட்டியே, நான் பசி தாகததால் வருந்தி இறந்து போகக்கூடிய தறுவாயிலிருந்தபொழுது, தாங்கள் என்மீது கிருபை செய்து எனக்கு ஊனளித்து என்னைக் காப்பாற்றி ஆதரித்தீர்களே, தாங்கள் எனக்குச் செய்த பேருதவிக்குத் தகுந்த கைர்மாறு வையகத்திலும் வானுலகத்திலும் இல்லையென்று உத்தேசிக்கிறேன் என்று அவளைப் புகழ்ந்து பேசிய பின், அம்மா, என்னை முதலிற் கண்டபொழுது, தாங்கள் என் வரலாற்றைத் தங்களுக்கறிவிக்கும்படி கேட்டீர்களே, அப்பொழுது நான் பேசச் சக்தியற்றவளா யிருந்ததினால் தங்களுக்கு மறுமொழி சொல்லக்கூடாமற் போயிற்று, இப்பொழுது ஆதியோடந்தமாய் என் சரித்திர முழுவதையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்றாள்,

பின்பு தன் பிறப்பு, வளர்ப்பு, இடையில் நேரிட்ட துன்பங்கள், முதலிய யாவற்றையும் சொல்ல அந்தக் கன்னிகை இவைகளை யெல்லாம் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தாள். இது நிற்க, அந்தக் கிரகத்தில், ஜுலைகாவென்னும் பெயரினளாகிய இக் கன்னிகையும், ஓர் குழந்தையும், விருத்தாப்பியமான ஒரு வேலைக்காரியும் ஆகிய மூவரன்றி வேறொருவருமில்லை. அந்தக் குழந்தையை ஜுலைகா, தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுகிறதையும்; அந்தப் பிள்ளையை அவள் மிகவும் அன்பாய் வளர்ப்பதையும் மைமூன் கண்டு, அது அக்கன்னியின் யின் மதையென்றே தனக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு, இந்தப் பிள்ளையின் தந்தையெங்கே என்று அவளைக் கேட்க ஜுலைகா, மிகவும் நாணமிகுத்தவளாய் மறுமொழி சொல்ல விருப்பமில்லாதவள் போல மௌனமாயிருந்தாள். அப்படியவளிருப்பதைக் கண்டு, மைமூன் அந்தக் குறிப்பையுணராது இது யாருடைய பிள்ளையென்று மீண்டும் அவளைக் கேட்டாள். அதற்கும் ஜுலைகா உத்தரம் பகராது, சற்றுநேரம் தேம்பித் தேம்பி யழுது, இக்குழந்தையைப் பற்றி யென்னிடம் ஒன்றுங் கேளாதே, இதினுடைய இரகசியம் அல்லா ஒருவனையறிவா நென்று சொன்னாள். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மைமூன் வியப்புற்று இதற்குக் காரணமென்னவென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ஜுலைகா அவளைப் பார்த்து, என் சகோதரியே! நீ உற்றூர் பெற்றூர் உறவினரின்றித் தனித் தவளாயிருக்கிறாய், நானுமதுபோலவே, நாதியற்றவளாயிருக்கிறேன். நீ என்கொடு, இவ்விடத்திற்றங்கியிருப்பாயானால் நாமிருவரும் ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த சகோதரிஊழிப் போல ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருந்து ஒருமித்து வாழ்ந்து காலங்கழிக்கலாமென்று சொல்ல, மைமூன் இவ்வன்பான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்தித்து, அவளை நோக்கி அம்மா, கருப்பைக்குண்டைக்குங் கல்லினுட்டேரைக்கும் விரும்பியமுதளிக்கும் ரக்ஷகனாகிய நமது அல்லாகுத்தாலா ஏழையாகிய அடியாள் மீது இரக்கம் வைத்துக் காப்பாற்றும்படியாகவே, இப்புவிவில் படைத்திருக்கிறுனென்று தோன்றுகிறது; ஆரடித்துக்கொண்டு போகிற ஒருவனுக்கு, தற்செயலாய்த் தெப்பம்

அவன் :கைக் ககப்பட்டாலவன் எவ்வாறு சந்தோஷப்படுவானோ; அப்படிப் போலவே ஆதரவற்ற எனக்குத் தாங்கள் நற்றுணையானதைப் பற்றி அவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறேன்று அவனைத் துதித்து வந்தனஞ் செலுத்தி, அவளுடன் கூடி வாழ்ந்திருக்கச் சம்மதித்துக் கொண்டாள். அன்றுமுதல் அவர்களிருவரும் ஒருமித்து, “ நகமும் சதையும் போல “அன்னியோன்யமாய் மிகவும் சிநேகமாயிருந்தார்கள், மைமூன் அவ்வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாட்சென்று ஒருநாள் ஜுலைகா வளர்த்த பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு, காற்றிலுலாவும்படி வெளியே போனாள். அங்கே சற்றுநேரம் உலாவித் திரிந்த பின் அயல் வீட்டுலிருந்த ஓர் பெண் பிள்ளையானவன்மைமூன் அந்தப் பிள்ளையை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவளருகே வந்து பெருமூச் செறிந்து அம்மா நீ வந்து தங்கியிருக்கிற வீட்டில் வசிக்கிற ஜுலைகாவென்னும் பெண், யாவரும் வியக்கத்தக்க சற்குணமும் நன்னெறியும் உடையவளாயும் கற்பில் ஒப்பில்வாதவளாயும் இருந்தாள். அவள் இப்படி மோசம் போவாளென்று ஒருவரும் நினைக்கவேயில்லை; அவள் சிறுபிராயமுதல் இந்த லூரில் அவளை அறிந்த யாவரும் ஓர் செல்லப்பிள்ளையாகப் பாவித்து அன்புபாராட்டும்படி நடந்துகொண்டாள். கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் பிசாசின் கலைப்பினால் அவள் மனக் கலக்கமுற்று பாவத்துக்கு இடங்கொடுத்து அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து போனாள். இவ்லூரிலிருக்கிற யாவருக்கும் இதை நினைத்தால் துக்கமும் அழதால் வெட்கமுமான காரியமாயிருக்கிறதென்று சொன்னாள். இவ்வார்த்தைகளை மைமூன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஜுலைகா அந்தப் பிள்ளையின் வரலாற்றை எனக்கு அறிவிக்காமல் மறைத்த காரணம் இப்போதல்லவா விளங்கிற்று என்று சொல்லி மிகவும் வருத்தமுற்றுத் துக்கசாகரத்திலாழ்ந்தினவளாய் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனாள். “ அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங்கடுத்தது காட்டுமுகம் ” என்று பெரியோரும் கூறியிருக்கிறபடியால் ஜுலைகாவின் முகத்தைப் பார்த்தால் அவள் குணம் வெளிப்படுமென்று மைமூன் தனக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தபொழுது அவளுடைய திருவதனம் களங்கமற்று பூர

ணச் சந்திரனைப்போல் விளங்கித் தூய்மையென்னும் பிரகாசம் பரந்து வீசியிலங்கிக் கொண்டிருப்பதையும், கற்பென்னும் இரத்தினத்தைக் களவுகொடாதவளென்னும் தன்மையைத் தோற்றுவிப்பதையும் மைமூன் அறிந்தாள். ஆயினும் மைமூன் அங்கே இருந்த நாளெல்லாம் ஜுலைகாவானவள், காலம் தவருமல் அந்தந்த நேரங்களில் ஆண்டவனைத் தொழுதுவருவாள். சுபுகு தொழுதபின் எட்டுமணி வரையிலும் புறுகான் வேதமாகிய குருளை ஒதி வருவாள். துன்மார்க்கர்களைப் போல வீண்பேச்சுக்களுக்காவது கெட்ட வார்த்தைகளுக்காவது இடங்கொடாள். அல்லாகூ என்கிற திருநாமத்தை மிகவும் பக்தி விசுவாசத்துடனே மொழிவாள். நபினாயகத்தின் பெயர் வரும்போது மிகவும் மரியாதையுடனே சலாத்தும் சலாமும் ஒதுவாள். இவ்வளவு சற்குண நடத்தையுள்ள பெண்பிள்ளை விவாகமின்றி இக்குழந்தையைப்பெற்றாள் என்னும் வதந்தி மைமூனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்த பிள்ளையைக் குறித்து மைமூன் பேசும்போதெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாமல் பேச்சைமறைத்ததும் மைமூனுக்கு மிகவும் வியப்பாய் இருந்தது; ஒவ்வோரிடமும் ஜுலைகா நித்திரை செய்யப்போகும்போது தேம்பித் தேம்பி அழுவாள். அப்படித் துக்கப்படுவதற்குக் காரணம் யாது என்று மைமூன் கேட்கும் போதெல்லாம் அதிகமாய் அழுகிறதேயல்லாமல் மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்லுகிறதில்லை.

இவ்வாறு ஒரு மாதம் சென்றுவிட்டது. பின்பு ஜுலைகா மைமூனை அழைத்து தங்கையே அடுத்த தெருவில் ஓர் பெரிய மாளிகை இருக்கின்றது; அம்மாளிகைக்குச் சுதந்தரவான் பெயர் கறீம்ஷா; அவர் வீட்டை விசாரித்துப்போய் அங்கு வசிப்பவர்களுடன் பிரயாசைப்பட்டுச் சினேகஞ்செய்து கொள்; அந்த வீட்டில் கறீம்ஷாவின்னுடைய குமாரர் ஓர் வாலிபர் இருக்கிறார். அவருடைய சரீர சவுக்கியத்தையும் நடவடிக்கையையும் நானறிய ஆவலாய் இருக்கிறேன். உன்னை அங்கே நான் அனுப்பினேனென்று தெரிவிக்காமல் அவ்விடத்துச் சமாசாரங்களை அறிந்துகொண்டு வந்து எனக்குச் சொல்

வாயானால் என் ஆயிசுள்ளவரையிலும் உனக்கு நன்றியுள்ள வளாய் இருப்பேனென்று சொன்னாள்; இதைச் செவியுற்ற மைமூன் உடனே உடுத்து முகப்போர்வையும் இட்டுக் கொண்டு ஜுலைகா சொன்ன அடையாளப்படி கறீம்ஷா மாளிகை இருக்கும் இடத்தை விசாரித்துக்கொண்டு அந்த வீட்டுக்கு முன்பாக வந்து, வாசற்படிக்குச் சமீபத்திற் சென்று அங்கே நின்றபோது, ஓர் மடந்தைப்பருவமுள்ள பெண்பிள்ளை அவ்வீட்டுக்குள் நிற்கக் கண்டு, மைமூன் அவளை நோக்கி அம்மா எனக்குத் தாகத்தினாலே நாவறள்கிறது அதைத் தணிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கள் தயவுசெய்து கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுக்கக் கூடுமாவென்று கேட்டாள். இதைக்கேட்ட அந்தப் பெண்பிள்ளை மைமூனுடைய முகத்தையுற்றுப் பார்த்து தன் வீட்டுக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய் அங்கே ஓர் ஆசனத்தில் அவளை யிருக்கும்படி செய்து தண்ணீர் கொடுத்துக் குடித்தபின் அங்கிருந்தவர்களும் அப்பெண்பிள்ளையும் இவளுடன் பேசத்தொடங்கினார்கள். அப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் மைமூன் தான் ஜுலைகா வீட்டில் வந்திருக்கிற செய்தியைச் சொன்னாள்; அதைக்கேட்டு, இவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்ற பெண்பிள்ளை ஒன்றும் பேசாமல் பெருமூச்சு விட்டாள். அவளுடைய குமாரன் அப்துல் ஹமீதென்னும் பெயரினன் இவர்கள் சம்பாஷணையைச் செவியுற்று ஓர் அறையில் இருந்து வெளியேவந்து மைமூனைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அவ்வறைக்குள் பிரவேசித்தான். இவன் பத்தொன்பது வயதுடைய ஓர் அழகான வாலிபன். இவனும் ஜுலைகாவும் சிறுபிராய முதல் மிகவும் நேசமாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தோர்கள் சகோதரனும் சகோதரியும் என்று சொல்லத்தக்கபடி அவகள், இருவரும் சிறுவர்களா விருக்கும்போது ஒருவர் மற்றொருவரை விசுவாசித்து நடப்பதைக் கண்ணுற்றவர்கள் ஆ! ஆ!! இவர்கள் மிகவும் நல்ல நண்பர்கள் இவர்களிருவரும் ஸ்திரீயும் புருஷனுமாக விவாகம் செய்யப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பதைப் பார்ப்பது ஓர் சிறப்பான காட்சியாயிருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்வார்கள்

அப்படியிருக்கும் நாளில் அப்துல் ஹமீது அந்த ஊரி விருக்கிற பாடசாலைகளிற் படித்து முடிந்தபின் கல்கத்தா

விலிருக்கிற பெரிய பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டான். அவன் கல்கத்தாவில் வாசிக்கும்பொழுது அங்கிருந்து வருஷத்தில் ஒரு முறை ஓய்வுநாலாயிருக்கும்பொழுது தன்னுடைய ஊருக்கு வருவான். ஜுலைகா பருவமடைந்தபின் இவ்விருவரும் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளக் கூடாமற் போனாலும் ஒருவருக்கொருவர் தாங்கள் தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்தத்தக்க வெகுமதிக்களை யனுப்பிக்கொண்டு இருந்தார்கள். மைமுன் ஜுலைகா வினுடைய வீட்டுக்குவர சுமார் எட்டு மாதத்துக்கு முன் ஒரு முறை ஓய்வுநாளில் அப்துல் ஹமீது வழக்கம்போலத்தன்வீட்டுக்கு வந்து இரண்டு வாரம் வரையில் தங்கிப்போனான். அவனும் ஜுலைகாவும் ஒருவர் மற்றொருவருடைய செய்திகளை யடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டு இணைபிரியாத ஒரு ஜோடி பட்சிகளைப் பிரித்து இரண்டு கூட்டிலடைத்து வைத்தால் இரண்டும் ஒன்றாய்க் கூடுவதற்கு எவ்வளவு ஆவலாயிருக்குமே அவ்வளவு ஆவலாயிருந்தார்கள். பின்பு அப்துல் ஹமீதுக்கு ஓய்வுநாள் முடிந்து, கல்கத்தாவுக்குப் போக நேரிட்டபடியால், அப்பொழுது யாதொரு மனக் கலக்கமுமின்றி, சீக்கிரத்தில் திருப்பிவந்து ஜுலைகாவை மணம் புரியலாமென்ற உற்சாகத்துடன் கல்கத்தாவுக்குப் போனான். மறுவருஷம் இவ்விருவர்களுக்கும் காலந்தாமதிக்காமல் மணம் புரிவிக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் தந்தை தாய் முதலிய பந்துக்களும் தீர்மானம் செய்துகொண்டார்கள். அப்துல் ஹமீது கல்கத்தாவுக்குப் போயிருந்து மீண்டும் 1867 ஆம் ஆண்டு மே மீ 18 ஆம் தேதி வந்தான். வரும்போது, எப்பொழுது வீடுபோய்ச் சேருவோம், எப்பொழுது தன் மனதை விட்டகலாது குடிகொண்டிருக்கிற பெண்கள் நாயகமாகிய ஜுலைகாவின் சேஷம் செய்திகளை யறிவோம். ஐயோ! இந்த ரயில் வண்டி விரைவாகச் செல்லவில்லையென்று பலவாறு கச் சிந்தித்து, அவன் தேகம் வழியிலும், அவன் மனது ஆசைக் கண்ணாட்டியாகிய ஜுலைகாவிடத்திலும் இருக்க, மிகுந்த ஆவலாய் வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

அப்படி வந்து சேர்ந்தவுடனே, வேறொன்றையுங் கவனி யாமல் தன் தாயினிடம் சென்று என்னன்புள்ள தாயே, என்

உயிரினுஞ் சிறந்த ஜுலைகா மிகவும் சவுக்கியமாயிருக்கிறாளா? என்று விசாரித்தான். அதற்குத் தாய் மறுமொழி சொல்ல நாவெழாதவளாய், கண்களினின்றும் நீர் சொரிய அழத் தொடங்கினாள். தன் தாய் இவ்வாறு நின்றேங்குவதைக் கண்ணுற்ற அப்துல் ஹமீது வெறி கொண்டவனைப் போல, மனங்கலங்கி ஜுலைகாவிற்கு என்ன தீங்கு நேரிட்டதோவென, மயங்கி, தாயே, என்னருமை ஜுலைகாவிற்கு இன்ன சிறுமை நேரிட்டதென, தாமதப்படாமல் சொல்லுங்கள் சொல்லுங்கள் என்று கதறிப் பதறிக்கேட்டான். தாய், தன் மனதைச் சற்று தேற்றி, என் கண்மணியே, உன் மனது வருந்தி, நீ விசாரமடையத்தக்க ஓர் செய்தியை உன் செவியிற் புகட்டப் போகிறேன்; நீ யுன் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள் எல்லாம் அல்லாகுத்தாலாவுடைய நியமனப்படியன்றோ நடக்க வேண்டும்; நாம் நினைக்கிற காரியம் எல்லாம் நம்மெண்ணப்படி கைகூடுமென்று நீ நினையாதே. இதை யறிந்தே பெரியோர்

“ ஒன்றைநினைக் கினதுவொழிந்து மற்றொன்றும் அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை நினையாது முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும் எனையாளும் ஏகன் செயல் ”

என்று கூறியிருக்கின்றனர் களல்லவா? இதில் உள்ளவும் அபத்தமில்லை! எல்லாம் வாஸ்தவமே; ஆகையால் நீ உனக்கு இல்லறத் துணைவியாக்க வேண்டுமென்று கருதியிருந்த ஜுலைகா உனக்கு மனைவியாக விதியில் நியமிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லித் தன் கண்களினின்றும் முத்துமுத்தாய்ச் சொரியும் கண்ணீரருவியைத் தன் முந்தானையை யெடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டு மகளே, நீ கல்கத்தாவுக்குப் போன இரண்டொரு மாதத்திற்குப் பின், கற்பிற் சிறந்த கண்ணாட்டி யென்று இச்சையுற்றிருந்த ஜுலைகா, ஒரு மகவைப் பெற்றாள் என்று சொன்னவுடனே அப்துல் ஹமீது, திடுக்கிட்டு ஒரு பேச்சும் பேசச் சக்தியற்றவனாய்க் கண்ணிமையாமல் தன் தாயை யுற்றுப் பார்த்தவண்ணமாய் அசையாமல் சற்றுநேரம்

மரம் போல் நின்றுகொண்டிருந்தான், அவனுடைய முகம் சூரியனுக்கு முன்னின்ற சந்திரனைப் போல் ஒளி மழுங்கி வெளுத்துவிட்டது; கண்களின் பிரகாச மழுங்கிவிட்டது. சரேலென்று தன்னறைக்குட் புகுந்து, கதவைப் பூட்டிக் கொண்டான். தாய் சற்றுநேரம்சென்று, மகன் ஆருத் துயர முற்று வருந்துகீருளேவென்று போய்ப் பார்க்க, அவன் சில நாள் நோயால் வருந்தியிருப்பவனைப் போல் இளைத்துக் களைத்து இருந்தான். இப்படி இவன் கல்கத்தாவிவிருந்து வந்து, ஜுலைகாவின் செய்தியை யறிந்து வருந்தி, வியாதியடைந்தவனைப் போல மனமிடிந்து இருக்கிறானென்ற செய்தி, அவன் கல்கத்தாவிவிருந்து வந்த எட்டு நாளைக்குப் பின் ஜுலைகாவிற்குத் தெரிய வந்தது. இதன் உண்மையை ஜுலைகா வானவள் மைமூனை இவன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

அவள் கட்டளையிட்டபடி மைமூன், எட்டுநாள் வரையில் அப்துல் ஹமீது வீட்டுக்குப் போகிறதும் அங்கே நடக்கிற வர்த்தமானங்களைச் சனிஸ்தாரமாய் விசாரித்து ஜுலைகா விடத்திற் சொல்லுகிறதும் யிருந்தாள். இவ்வாறு எட்டு நாள் சென்றபின் ஒருநாள் அப்துல் ஹமீது, மைமூனைத் தன் சமீபத்திலழைத்து, பெண்ணே! நீ ஜுலைகாவிடம் போய் அவளை நான் ஓர் பிரகாசமான நட்சத்திரமென்றும், கற்பிற் சிறந்த கன்னிகை என்றும், செல்வமென்னும் பீதிக்கு எனக்கு வழிகாட்டுகிற ஓர் சிறந்த வழித்துணைவியென்றும் நான் நினைத்திருந்திருந்தேன் ஆனால்வள் என்னை மரணமென்னும் கெபியில் தள்ளிவிடுகிற ஓர் பிசாசானுளென்று நான் சொன்னதாக அவளிடம் சொல்லென்று சொன்னான். பின்புடனே, மைமூனைப் பார்த்து, அம்மா! நானிப்போது சொன்ன வார்த்தைகளை யவளிடம் சொல்லாதே. ஏனெனில், அவள் மனதை வீணில் வேதனைப்படுத்துவதினாலெனக்கென்ன இலாபம்; அவளெனக்குத் துரோகம் செய்திருந்தபோதிலும் அவளை நினைக்கும் போதெல்லாம் என் மனம் அனலிவிட்ட மெழுகு போலுருகுகின்றது. அவளை நிந்தித்துப் பேசவும் என் நா, வெழுவில்லையென்று சொன்னான். மைமூனில் வார்த்தை

யைக் கேட்டுக்கொண்டு ஜுலைகாவிடம் வந்து, அப்துல் ஹமீதுக்கும் தனக்கும் நடந்த சம்பாஷணையைத் திட்டமா யெடுத்துச் சொல்ல, அவ்வார்த்தைகளைச் செவியுற்ற ஜுலைகா அல்லாகு! அல்லாகு!! என்றிரண்டு தரம் உரத்த சத்தமிட்டு மைமூனை வந்து கட்டித் தழுவி, சற்றுநேரம் துக்கித்துக் கண்ணீர் விட்டு மைமூனைப் பார்த்து என் பிரியமுள்ள சகோதரியே இனிமேலிந்தப் பிள்ளையின் வரலாற்றை இரகசியமாயடக்கி வைக்க என்னால் முடியாது. ஏனெனில், அப்படி மறைத்து வைப்பேனானால் என் மனம் துக்க மிகுதியாலுடைந்து போகும்; ஐயோ நானொரு பாவமும் செய்தறியேனே நான் துரோகஞ் செய்தேனென்று தப்பான யெண்ணங்கொண்டு துயருற்று வருந்துகின்ற வெனதன்பான காதலனை மரணமடையும்படி நான் பார்த்திருக்கலாகாது, இனியென் இரகசியத்தை வெளியிடப் போகிறேன் கேளென்று சொன்ன பொழுது, ஒரு அழகான வாஸிப் பெண் ஓடிவந்து இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த அறைக்குள்ளே நுழைந்து, மைமூனையை கையைப் பிடித்திழுத்து அவளை வெளியில் தள்ளி விட்டு ஜுலைகாவை யவ்வறைக்குள் ளிருத்திக் கதவையடைத்துப் பூட்டிக் கொண்டாள்.

அவளிப்படிக்க கதவைப் பூட்டிக்கொள்வதற்குக் காரணம் யாதெனில், ஜுலைகா அந்தப் பிள்ளையைப் பற்றி யாதோ ஓர் இரகசியமுளதென்றும் அதை வெளியிடப் போகிறேனென்றும் சொன்னதுதான்.

அவ்விரகசியமாவது, ஜுலைகாவுமவள் சகோதரியாகிய ஜுகருவும் மிகவும் சிறுபிராய முள்ளவர்களாயிருக்கும்போது, அவர்கள் தகப்பன் தன்னிலைமைக் கேற்றபடி கொஞ்சம் ஆஸ்தியைத் தன் பிள்ளைகளின் போஷணைக்காக வைத்துவிட்டுக் காலஞ்சென்று போனான். தாயும் இந்தப் பிள்ளைகளும் அச்சிறு தனத்தைக் கொண்டு தங்கள் காலங்கழித்து வந்தார்கள். ஜுலைகாவையும் அவளுடைய சகோதரியாகிய ஜுகருவையும் பார்த்தா லிவ்வருவரில் யார் அதிக சவுந்தரிய முடையவளென்று சொல்வது யாருக்கும் எளிதன்று. ஜுலைகா அமரிக்

கையும். சாந்தகுணமும், இனிமையான வார்த்தையுமுடையவள்; தன் அன்ணையின் சொல்லை வேத வாக்கியத்தைப் போல் அங்கீகரித்து அவளுக்குக் கீழமைந்து நடப்பவள்; இவ்விதம் அனேக சிறந்த குணமுடையவள், காமாந்தகாரமென்னும் வலையிலகப்பட்டுக் கண்மூடித் திரிகின்ற துஷ்டர்களும் கற்பென்னும் பிரகாசம் விளங்கும் அவள் முகத்தைப் பார்த்து அசுத்தமான சிந்தனைக் கிஞ்சித்தும் மனதிற் கொள்ளார்கள். பரிசுத்தமும் தூய்மையுமான ஓர் பொருளை அசுத்தமான கைகளினால் தொடுகிறதற்கு ஒருவருக்கு மனம் வராததுபோல் எவ்வகைத் காமியும் அவளைக் கெட்ட எண்ணத்தோடு பார்க்கத் துணியான். ஒருவேளை துணிந்தாலும் அவன் மனச்சாஷி கொஞ்சமும் இடங்கொடாது ஆனால் அவளைப் பார்க்கிற எவர்களும், தங்கள் சகோதரியின் மீது அல்லது புத்திரியின் மீதுள்ள அன்பை இவளிடத்திலும் பாராட்டி இவளை மிகவும் நேசிப்பார்கள். ஆனால் ஜுகருவோ, வேடிக்கை விளையாட்டுகளிலும் உல்லாசமாய் உலாவித் திரிவதிலும், தன்னை மகாரூபவதியென பிறர் மதிக்கும்படி ஆடையாபரணங்களினால் தன்னைச் சிங்காரித்து மினுக்குவதிலும், அதிகப் பிரியமுள்ளவன்; அவள் இயற்கையாய் அதிக அழகுள்ளவளாதலால் செயற்கையாயும் அலங்கரித்துக் கொள்வதினால் அழகிற்கழகு செய்நது போலிருந்தது ஆகையால் இவளைப் பார்த்த வாலிபர்களெல்லாம் அவன்லேல் மோகித்துக் கல்யாணம் பேசியனுப்பினார்கள். இவ்விதம் பலர் கல்யாணம் பேசியனுப்பவே இவளுக்கு நாள் தோறும் கர்வமதிகரித்துக் கொண்டு வந்தபடியால் சதா சர்வ காலமும் தன்னை யலங்கரித்துக் கொள்வதிலேயே தன் மனதைச் செலுத்திவந்தாள். எப்படியெனில், காலையில் எழுந்து மேகம் போல கறுத்து நீண்ட கூந்தலைச் சம்பங்கியெண்ணெய் முதலிய வாசனைத் தைலங்களைத்தடவி. வாரிச் சிக்கெடுத்துப் பளபளன மின்னும்படி மினுக்கெண்ணெய் பூசி, பலவகைப்புஷ்பங்கள், கொடிகள் முதலியன விழும்படி, தன் கூத்தல் மயிகரப் பின்னிச் சடைபோடுவாள். மாணிக்கங்களழுத்திய சடை பில்லையைத் தலையில் வைப்பாள், இது மாணிக்கத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்க ஓர் பெரிய கருநாகத்திற்கொப்பாயிருந்தது, தனதிரு பக்கத்து

(ஸூல்பு) நெற்றி மயிரை வாரி, இரு கன்னங்களிலும் பல வளைவுகளாய் வளைத்து, அவற்றின் நடுவில் வர்ணமேற்றிய தங்கத் தகட்டை வைத்தழுத்துவாள். இவையிரண்டும் அப்பெருநாகத்தின் சிறு குட்டிகளை யொத்திருந்தன. அல்லது அந்தப் பெரும் பாம்பின் விஷத்தைச் செலுத்தும்படி ஏற்பட்ட இரு சூஸ்திரக் குழல்களை யொத்திருந்தன பின்பு அம்பாகிய தன் கண்களுக்கு அம்பர், பச்சைக் கற்பூர முதலிய உயர்ந்த வஸ்துக்களின் சத்துக்களினால் செய்யப்பட்ட மையை பைய இடுவாள். இது அம்பினால் குத்துண்டவர்கள் ஒருபோதும் திரும்பி உயிர் தப்பாவண்ணம் அதற்குக்கொடிய நஞ்சுட்டினது போலும். அந்தப் பெருநாகம் அந்த சூஸ்திரர்க்குழல்களினால் கண்ணாகிய அம்பிற்கு சதாகாலமும் நஞ்சைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது போலிருந்தது. இவ்விதம் மூக்கு, உதடு, பல், தனம், கை, இடை, பாதம் முதலிய உறுப்புக்களில் அதற்கேற்ற விதமாய் அலங்கரித்துக் கொள்வாள். இப்படிப் பலவாறாக தனது இயற்கை அழகை விரீத்தி செய்து, பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் முதலிய பல வருணப் பட்டு ஆடைகளைத் தரித்தும், மகா உன்னதமான வேலைப்பாடுள்ள ஆபரணங்களைப் பூண்டும் “விலைமகட்கழகு தன்மேனி மினுக்குதல்” என்ற முதுமொழிக்கேற்ப ஓர் புது மகளிரைப்போல் தன் மேனி மினுக்குவாள். ஒருவாறு அவளுடைய மினுக்கையும், குலுக்கையும் சொல்லப்புகின் இப்புத்தகம் அதிவிரிவாய் விடும். ஆகையால் சுருக்கிச் சொல்லில், அவள் ஸ்நானம் செய்கிற ஜலமானது அவள் கூந்தலிலும், தேகத்திலும்; அணிந்த அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது முதலிய சுகத்தங்களைக் கழுவிக்கொண்டு ஓர் ஆற்றின் மூலமாய்க் கடலில் விழுந்தாலும், அக்கடலிலுள்ள புலால் நாற்றம் உடனே நீங்குமென்ப தற்குச் சந்தேகமிராது.

ஆகையால், இதை வாசிப்பவர்கள் அவளுடைய கண்ணிப்பருவத்திற்குத் தகாதவண்ணம் எவ்விதவீண் ஜம்பம் செய்தாளென எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். மேற்கண்ட விதமாய் ஜுலைகாவும், ஜுகராவும் ஆகிய இருவரும் வளர்ந்து வரும்போது அவர்கள் தாயானவள் தம் மக்களை முக்கியம்

ஜுகருவை மகா கோடஸ்வரனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நெடுநாளாக விருப்புற்றிருந்தாள்; தந்தையானவன், தன் புதல்வியை, கல்வியிற் சிறந்த ஓர் மாப்பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கருதுவதும், அந்தப் பெண்ணானவள் அழகிற் சிறந்த ஓர் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட வேண்டுமென்று கருதுவதும் கூற்றத்தார் மாப்பிள்ளை நல்ல குணத்தினையிருக்கவேண்டுமென்று கருதுவதும், தாயே தன் மருமகன் மிகுத்த செல்வமுள்ளவனாக இருக்கவேண்டுமென்று கருதுவதும் உலகத்தின் இயற்கையே. ஆனால் இவளோ எந்தக் கனவான் பெண்பேச வந்தாலும், அனிலும் அதிக தனவான் வருவானோவென்று பேராசைகொண்டு பேயாய்த் திரிந்தாள். இப்படியிருக்கையில், ஜுகருவை ஓர் பெரிய பாக்கியவான் கண்டு அவள்மீது மீது மோகங்கொண்டு அவள் தாய்க்கு ஆள் அனுப்பினான். இதைக்கேட்ட அத்தாயானவள், பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது, அவையிரண்டும் நழுவி யென் வயிற்றில் விழுந்தது, என்ற பழமொழிக்கேற்க மிகுந்த ஆனந்த முடையவளாய், தான் நாடியபடி வலியத்தேடிவந்த அந்தப்பாக்கியவானுக்குத் தன் மகளை விவாகம் செய்துகொடுக்கச் சம்மதித்துக் கொண்டாள். அந்தப் பாக்கியவானுக்கு இரண்டு புகைக் கப்பல்களும், நான்கு பாய்மரக் கப்பல்களுமுண்டு. இவை யன்றி, பம்பாய், கல்கத்தா முதலியவிடங்களில் பெருத்த ஷாப்புகளும் பூஸ்திதிகளும், திரண்ட திரவியமும், ஆபரணங்களுமிருந்தன ஜுகருவின் தாய் தனது மருமகனுக்கு இருக்கிற ஆஸ்திகளைக் கேட்கக் கேட்க ஆனந்தம் பொங்கியோடிப்போய் தன் மகளைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டு என்னருமை மகளே உன்னாலல்லவோ யாமெல்லோரும் செல்வத்தை யடைந்தோம்; உன்னழகைக் கண்டு உன்மேல் நீங்காத ஆசை கொண்ட ஓர் கனவானான தனவான் நமது கைவசமாகிவிட்டான்; நமக்கினி யாதுகுறைவு. உன்மேல் அவன் கொண்டிருக்கிற ஆசையின் எல்லையை யாரால் அறியக்கூடும், அவனுடைய செல்வமெல்லாம் உனது பாதார விந்தங்களில் காணிகையாக வைத்து, இருவேளையும்

உனக்கு சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து அடிபணிந்திடுவான். ஆகையால், நமக்கு ஒருவரும் நிகராகார். ஒருவேளை நமது எளிய நிலைமையை அறிந்த அயலார் நம் செல்வத்தைப் பார்த்து, நம்மிடத்தில் பொருமை கொள்ளினும் கொள்வார்கள். அப்படியவர்கள் பொருமையுற்றாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மகா பாக்கியவந்தர்களாகிய நம்மிடம் வராதிருக்க முடியாது. ஆகையால் அக்காலங்களில் அவர்களுக்குத் தக்கபடி செய்வோமாக; ஆகையால் நாம் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை யென்று சொல்லி தன் மகளைக் கொண்டாடி அந்தக் கனவானிடமிருந்து வந்த தூதனுக்குப் பலவகை வெகுமதிசெய்து அவளை யனுப்பிவிட்டாள். ஜுலைகாவுக்கோ அவளுடன் சிறுபிராயமுதல் சிநேகமாயிருந்து அவளுடைய நற்குணம், நற்செய்கைகளையும் கற்பின் மேன்மையையுங்கண்டு அவள் மேல் நீங்காத காதல்கொண்ட அப்துல்ஹமீது என்கிற வாஸிபனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்கத் திட்டம் செய்து இருந்தபடியால், அவன் கல்கத்தாவிலிருந்து தனது கல்வியைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டு திருர்பி வந்தவுடனே அவனுக்கு விவாகம் செய்வதாகத் தீர்மானம் செய்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க ஜுகருவானவள் தற்புகழ்ச்சிக் கிச்சித்து, தன்னையலங்கரித்துக் கொள்வதில், திணே திணே அதிகப் பிரியமுற்றுத் தன்னைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு, தன்கன்னிகைப் பருவத்திற்குத் தகாவண்ணம்; அன்னிய பாலியர்களோடு வேடிக்கையாகவும், பரிகாசமாகவும் கூசாமல் பேசி வந்தாள். பஞ்சம் நெருப்பும் நெருங்க, தீப்பற்றக் கொஞ்சமுந் தாமதியாததுபோல, அவள் அயல் வீட்டிலிருக்கிற ஓர் வாஸிபனுடனே சிநேகமாயிருந்து ஒரு நாள் மோசம்போய் விட்டாள். ஆனால் அவளுடைய தீச்செயலை யாரும் அறியார்கள். அவளுக்கும், அவ்வாஸிபனுக்குமே இது தெரிந்த விஷயம். ஆகிலும் அத் தீச்செயலை மறைக்கக் கூடாதோ வெனில் அத் தீச்செயல்கள் மறைவிடங்களில் நடந்தோதிலும், அதைக் கொஞ்சக் காலத்திற்கு மாத்திரம் மறைத்து

வைக்கக் கூடுமெயன்றி, நீண்ட காலத்துக்கு மறைத்து வைப்பது அரிது, இதையறிந்தே.

“ மறைவழிப்பட்ட பழமொழி தெய்வம்

பறையறைந்தாங்கோடிப் பறக்கும்—ஆழிமுடைப்

புன் புலால்நாற்றம் புறம் பொதிந்து மூடினுள்

சென்றுதைக்குஞ்சேயார் முகத்து ”

என்றார் பெரியோர்

ஆனால். அள்ளுடைய துற்செய்கை பிறரறியாமல் நெடுநாள் மறைத்துவைத்திருந்தாள். ஆயினும் புலால் நாற்றம் மறைத்து வைப்பினும் வெளிப்படுமென்கிற பழமொழியைப் போல் அவள் பிரசவ வேதனைப்படுகிற காலத்தில் வெளிப்பட்டது; அதையறிந்த தாய், யானை தன் தலையில் தானே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வதுபோல ஐயோ! தனக்குத் தானே தீங்கு வருவித்துக்கொண்டனளே யென்று வாய்விட்டலறி மார்பிலறைந்துகொண்டு, மண்ணையள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு மோசம்போனோம், மோசம் போனோமென்று கதறியழுது தன் கூந்தலையும் பிய்த்துக்கொண்டாள். இப்படி நெடுநேரவரையில் அழுதபின்னர், நான் இக்காரியத்தை எவரிடமும் வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்துவைத்து ஜுகருவ விவாகஞ் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிற மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப் படுத்துவதற்கு ஓர் தந்திரஞ் செய்யவேண்டுமென்று தனக்குளாலோசித்து தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு, தன் இளைய குமாரத்தியாகிய ஜுலைகாவிடம் போய் என் கண்மணி போன்ற அருமை யிரத்தினமே, நானுனக்கு ஒரு காரியஞ் சொல்லுகிறேன் நீ யென்னுடைய சொல்லுக்குக் கீழமைந்து நடப்பேனென்பதாய் வாக்குக் கொடுவென்று கேட்டாள்; அதைச் செவியுற்ற ஜுலைகா என் அன்பானதாயே! நான் இதுவரையில் ஒருபோதும் தங்களுடைய சொல்லை மீறி நடந்ததில்லையே, அப்படியிருக்க, தாங்களேனிவ்வாறு சந்தேகப்படவேண்டும், தாங்களெப்படி நியமனஞ் செய்திருக்கிறீர்களோ, அவ்வாறே நடந்து கொள்ளச் சித்தமுள்ளவளாயிருக்கிறேன் என்று தெள்ள

மணிபோன்ற ஜுலைகா இவ்விதஞ் சொன்னபோது, தாய் அம்மா உன் தமக்கையாகிய ஜுகருவுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சங்கட முனக்குத் தெரியுமே; அது வெளிப்படி அவளை மணம்புரியத் தீர்மானித்திருக்கிற கனவான் மறுத்துவிடுவார். அந்தக் காரியம் அப்படிச் சிதைவுருவண்ணம் நீ சில நாளைக்கு ஓர் அறை வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து பின்பு இக் குழந்தையை உன்னுடைய குழந்தையென்று நீ யேற்றுக் கொள்வாயானால், ஜுகருவுக்குத் தீர்மானஞ் செய்திருக்கிறபடி விவாகத்தை நிறைவேற்றிவிடலாமென்று சொன்னாள்; இவைகளைச் செய்யுற்ற ஜுலைகா, அசனிகண்ட அரவம்பே லப்பயந்து நடுங்கிச் சற்றுநேரம் பதில்பேச நா வெழாமல் மௌன மாயிருந்துவிட்டுப் பின்பு தாயே! நானோர் பவமுஞ் செய்யாமலிருக்க இப் பெரும்பாதகத்தை நானெவ்வாறு சகித்து என் தலைமீது சுமத்திக்கொள்ளவேண்டும்; ஐயோ! என்னைப் பார்த்த வர்களெல்லோரும் இவள் மிகவும் கற்புடைய கன்னிபோல வேஷம் பூண்டு, அமரிக்கையாயிருப்பதுபோல நடித்துத் திரிந்தனளே. ஆ! ஹா இப்பொழுது பார்த்தீர்களா, (மறை வழிப்பட்ட) என்ற முதுமொழிக்கேற்ப அவளறையிற் செய்த காரியம் இப்பொழுது அம்பலமாகிவிட்டதல்லவா? என்றெண்ணைப் பழித்துத் தூஷிப்பார்களே, அவர்கள் முகங்களை நானெவ்வாறு பார்ப்பேன் என்று சொல்லி, கண்ணீர் ததும்ப தின்றேங்கி யழுதாள்

அதைக் கண்ணுற்ற தாயானவள், என் செல்ல மகளை நீ யொன்றுக்கும் விசாரப்படவேண்டாம்; உன் சகோதரியின் கல்யாணம் முடிந்து சிலகாம் சென்றதின் பின்பு, அவளிடமிருந்து பெருந்துகையான திரனியம் பெற்றுக்கொண்டு அதிக துலைவான ஓர் ஊரிற் குடிபுகுந்து, அங்கே உனக்குத் தகுந்த கணவனைத் தேடிக் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன் என்று தாய் சொல்ல, அதைச் செவியுறக்கேட்ட ஜுலைகா, என் தாயே! என்னை உள்ளன்போடு நேசித்து என்மீது மிகுந்த காதல் கொண்டு விவாகம் செய்ய உத்தேசித்திருப்பவருக்கு நான் ஒருபோதும் துரோகஞ்செய்யத் துணியேன். மேலும் ,, தாய் சொற்றாறந்தால் வாசகமில்லை என்றும் ”

கடவுளை வருந்திச் சூலாய்க் கைப்புறை யுண்டனத்த, மீடர்களுற்றுதரத் தன்னி லீரைந்து திங்கடாங்கிப், புடவியீ லீன்று பன்னாள் பொற்றெனப் பாலையூட்டித், திடமுற வளர்த்துவிட்ட செவ்வியை வணங்காய்தெஞ்சே.

என்றும் நீதிநூல் முறையிடுகிறபடியால், தாங்கள் சோல்லுகிற நியாயமான எவ்வித வார்த்தையையும் சிரமேற் கொண்டு தங்களுக்ககுப்பணிந்து, தங்கள் கட்டளையின்படி நடந்துகொள்வேன். ஆனால் தங்கள் இப்போது சொன்ன இந்த வார்த்தைக்கு மாத்திரம் நானிடங்கொடேன் என்று சொன்னவுடனே தாய் மிகுந்த கோபங்கொண்டு கண்களில் தீப்பொரி பறக்க வோடியோர் அறைக்குள் நுழைந்து, அங்கிருந்த ஓர் கததியைத் தன்கையிலெடுத்துத் தன் மகளுக்கு எதிரேவந்து நின்று, அக்கத்தியைத் தனது நெஞ்சுக்கு நேரே பிடித்துக்கொண்டு ஜுலைகாவைப் பார்த்து நீ நான் சொன்ன படி செய்வேனென்று சத்தியஞ் செய்து தராமற்போனால் நான் இக்கத்தியினுற் குத்திக்கொண்டு இறந்துவிடுவது திண்ணமென்று சொல்லவே ஜுலைகா பயந்து, மெய்னிதிர்ப்புற்று தன் தாயின் கையை இறுகப்பிடித்து, அம்மா! நீ கேட்டபடியே நான் சத்தியஞ்செய்து தருகிறேன் என்று நீயுள்ளவரையில் இந்த இரகசியத்தை வெளியிடுகிறதில்லை யெனச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தாள். ஜுகருவுக்குப் பிள்ளையும் பிறந்தது தாய் அந்தப் பிள்ளையை ஜுலைகா பெற்றாளென்று பிரஸ்தாபப்படுத்தினாள்; இச்சூதையறியாத அக்கனவானும், ஜுகருவை மணம்புரிந்து அவளைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான், இந்தக் கல்யாணம் நடந்து சில நாள் வரையில் தாய் உயிரோடிருந்து பின்பு இறந்து விட்டாள்.

தன்தாய் இறந்தபின்பு ஜுலைகாவும் அந்தப்பிள்ளையும் ஆதரவற்ற அநாதிகளைப்போலத் தனித்தபொழுது ஜுகரு அவர்களுக்கு உதவியாக ஓர் கீழ்வியை யனுப்பி அக்கிழவியிடத்தில் தன் உண்மையைச் சொல்லி நீ யென் சகோதரீ யினுடைய நடத்தைகளைச் கவனிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொள்,

எப்பொழுதாவது என் இரகசியத்தை வெளியிடப்போகிறாள் என்ற குறிப்பை நீ யந்லாயானால் உடனே நீ யதை யெனக்கு அறிவியென்று சொல்லி வைத்தாள். அவ்வாறே அந்தக் கீழவி மைமூன் ஜுகை கா வீட்டுக்கு வந்ததன்பின் அவள் அப்துல் ஹமீது வீட்டுக்குப் போகிறதையும், அங்குபோய் நடக்கிற சமாசாரங்களை அறிந்துவந்து ஜுகைகாவிடத்தில் சொல்லுகிறதையும் கவனிப்பாய்ப் பார்த்திருந்து ஜுகருவுக்கு அறிவித்தாள். அதைக்கேட்ட ஜுகருவும் தன் கணவன் வீட்டை வீட்டுவந்து தனது சகோதரியின் வீட்டுக்குள் நுழையுபபோது, ஜுகைகா மைமூனிடத்தில் நான் என்னி ரகசியத்தை வெளியிடப் போகிறே னென்ற வர்த்தை அவள் காதில் விழுந்தது. ஆகையால், தான் ஓடிவந்து மைமூனை வெளியே தள்ளிவிட்டுத் தன் சகோதரியை அறைக்குள் இழுத்து இருத்திக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டாள்.

இவ்விதமாய் மைமூனை வெளியே தள்ளிவிட்டு வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்து தன் சகோதரியின் கால்களில் விழுந்து அவள் கால்களைத் தனது கரகங்களால் பறறி அழுது கெஞ்சி மன்றாடிச் சொல்லுகிறாள். எனது பிராண சகோதரியே. என்னுடைய ஆவி முதலிய யாவும் உன்னுடைய நாவினுணியிலிருக்கின்றன; நீ யுன்னாவைச் சற்று அகசப்பாயானால் அவை எல்லாமழிந்துபோம்; நான் உயிரையு மாய்த்துக் கொள்வேன், நீ என் தாய்க்குச் செய்துகொடுத்த சத்தியத்தை நிறைவேற்றி என்னையுங் காப்பாற்றவேண்டும். என்னையுள்ள வரைக்கும் உனக்கு அடிமையாகவிருக்கின்றேன், என்னுடைய கணவனுக்கு அளவற்ற திரவியமிருக்கிறது, உனக்கு எவ்வளவு திரவியம்வேண்டியிருந்தாலும் நான் தருகிறேன், நீ யிந்தச் சமயத்தில் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று சொன்னாள் அதற்கு ஜுகைகா, ஜுகருவை நோக்கி யென்சகோதரியே, நீ அல்லாகுத்தாலாவுடைய கட்டளைக்கு மாருகவும், எங்கள் குடும்பத்திற்கெல்லாம் ஈன்மாகவும் நடந்து கற்பழிந்துபோனாய்.

மற்றொருவனைச்சேர் மாதிற்ந்தாலும் வசைநிற்குமுலக முள்ளளவும், சுற்றமும் வாழ்வுந் துணையுமே நீங்குஞ் சோர நாயகனுமே மதியான், பெற்ற சந்ததியு மிழிவுற மாண்டபின் னவியாவெரி நரகஞ். சற்றுநேரங்கொள் சுகத்தினுல்வினையுந் தன்மை யீதரிவையீருணவீர்.

என்ற இந்த நீதிவாக்கியப்படி நீ கெட்டதுந் தவிர நம் உற்றார், பெற்றார் முதலிய எல்லோருக்கும் இழிச்சொல்லை யுண்டாக்கி, நீ செய்த பாவத்தை, ஒன்று மறியாதவென்னை ஒப்புக்கொள்ளச் சொன்னாய்; என்தாயின் கட்டளைக்குட் பட்டு அந்தப்பாவத்தை யேற்று நானிராப்பகலாக இவ்விசா ரததினலே நித்திரை யின்றிப் பலவருத்தத்தோடு உன் இரக சியத்தை யிதுவரையிலும்பிறர் அறியாமல் என்மனதில் அடக்கிவைத்திருந்தேன் இப்பொழுதோ என்னுயிர்க்கு யிரான அருமைநாயகனுக்கு நான்துரோகஞ் செய்தே னென்ற விசாரத்தினுல் நோயுண்டாகி அவர் மரண வாச லுக்குச் சமீபித்திருக்கிறார். என்னால் அவர் உயிரிழக்கப் பொருந்தேன். ஆகையால், இனி உனது இரகசியத்தை மறைக்க என்னால் முடியாது, நான் அவரிடம் சென்று நடந்த காரியங்களை யெல்லாம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லப் போகி றேனென்று சொன்னான். அப்பொழுது ஜுகரு ஜுகைகா வுடைய காலைப்பிடித்துக் கொண்டும், அவளைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டும், முகத்தோடு முகம் வைத்து முத்தமிட் டுக் கொண்டும் தன்னாலியன்ற மட்டும் கெஞ்சி மன்றாடி, அழுது நின்றாள். ஆயினும் ஜுகைகாவினுடைய மனம் இவள் மன்றாட்டுக்கு இணங்காம விருப்பதைக் கண்டு அவள் வெளியில் ஓடிப்போகாமல் அறைக்குள்ளே வைத்துக் கதவைப்பூட்டிக்கொண்டு வெளியேவந்தாள், ஜுகைகா அங்கிருந்த சன்னலைத் திறந்துகொண்டு வெளியே குதித்துப் பாய்ந்து, மைமுனே நீ யென்னைப்பின் தொடர்ந்து வாவென்று சத்தமிட்டுக் கொண்டோடினாள். அந்தச் சத்தத் தைக்கேட்ட மைமுனும் அவளைப் பின்பற்ற இருவரும் அப் புல ஹமீதின் வீட்டை நோக்கியோடவே, அவர்களைப்பின் தொடர்ந்து ஜுகருவும் ஓடினாள்.

ஆகிலும், ஜுகருவுக்கு அவர்களை நெருங்கிப் பிடித்துத் தடை செய்யக்கூடாமற் போய்விட்டது; ஜுலைகாவும், மைமுனும் ஒரே ஓட்டமாயோடி அப்துல்ஹமீது வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அவனிக்கு மறைக்குட்சென்று அவனைப்பார்த்து என்னுரைக்காதலனே, நான் ஓர் பாவமும் செய்தறியேன்; என் சகோதரியாகிய ஜுகரு செய்த பாவத்திற்கு நான் ஆளாவேன், என்று உரத்த சத்தமிட்டு அவன் காவில் வீழ்ந்தழுதாள் அப்துல்ஹமீது இக்கூச்சலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்து ஜுலைகா அழுததைப் பார்த்துத் தானும் அழத் தொடங்கினான். இப்படி யிருவரும் கொஞ்ச நேரம் பேச சக்தியற்றவர்களாய்த் தேம்பித் தேம்பி யழுது கண்ணீருகுத்தார்கள். இதைக் கண்ணூற்ற மைமுனும் அழுது நின்றாள்; அப்துல் ஹமீதுடையதாயும் அந்த வீட்டில் வசித்த மற்றவர்களும் ஜுலைகா மொழிந்த வார்த்தைகளைச் செவியுற்றுக் கவனிக்கையில் இக்கன்னிகைக்கும் அவ்வாவிபனுக்கும் உள்ள உள்ளன்பையும், அவவிருவருஞ் சில நாள் பிரிந்திருந்ததினால் அவர்களுக்குண்டான துயரத்தையும் அறிந்து, அவர்களும் அழுது கண்ணீருகுத்துத் கூக்கித்தார்கள். பின்பு அப்துல் ஹமீது தனக்குண்டான ஆனந்தப் பெருக்கால் தோயின் கொடுமை நீங்கி உடனே சவுக்கிய மடைந்துவிட்டான், பின்பு ஜுலைகாவானவள் நடந்த காரியங்களெல்லாவற்றையும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்லக் கேட்டு வியப்புற்றான்.

பின்பு மைமுன் தன்னுடைய சரித்திரத்தையும் சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவன் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தான். மைமுன், ஹமீதுக்குத் தன் சரித்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு வருகையுல் தன் சகோதரனுடைய உயிர் நண்பனாகிய ஆஸன் என்பவனுடைய பெயரைச் சொன்னபோது, அப்துல்ஹமீது அவனுடைய வயதையும், வடிவையும் சொல்லும்படி கேட்க அவள் அவனுடைய அங்க அடையாளங்களைத் திட்டமாய் எடுத்துச்சொல்லக் கேட்டு இவன் மிகவும் ஆனந்தங்கொண்டு சர்வதயாபரனாகிய அல்லாகுத்தாலாவைப் புகழ்ந்து, நீ மிகவும் தூய்மையானவன்; திக்கற்ற

வர்களாக யிருக்கிற ஏழைகள் முதலிய எல்லோரின் துயர் தீர்த்து ரக்ஷிக்கும் ரக்ஷகன் நீ யன்றி வேறில்லை என்று இவ் விதம் பலவகையாகத் துதித்துக் கொண்டாடி மைமுனைப் பார்த்து, நீ மொழிந்த அஸன் என்னும் வாலிபன் என்னுயிர்த் தோழனன்றோ? அவனும், நானும் கல்கத்தாவில் ஒரே கல்விச் சாலையில் படிக்கின்றோம். என்று சொல்வி விட்டு, தனக்கு அன்று பொம்பாயிலிருந்துவந்த வர்த்தமானப் பத்திரிகை யொன்றைக் கையிலெடுத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தான் அதில் காஸீம் என்பவன் அஸனையும், அவனுடைய ஊழியக் காரர்களிலொருவனையும் கொன்றுவிட்டான் என்பதாய்க் குற்றஞ்சாற்றப்பட்டு அந்தமாதம் 23ந் திகதியில் நியாய விசாரணை செய்யப்படுவானென்றும், அந்த விசாரணையில் அவன் குற்றம் ருஜுவுக்கு வரும் ஆகையால் அவன் தூக்கப் படுவானென்றும், பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. இதை யவன் வாசித்துப் பார்த்தவுடன் திடுக்கிட்டு, மைமுனை நோக்கி, உன் சகோதரன் வழக்கை விசாரணை செய்ய இன் னும் ஆறுநாள்தானிருக்கின்றன என்றாலும் நீ பதறவேண்டாம். அல்லாகுத் தாலா உன்னை யென் வீட்டுக்கு வரும்படி செய்தது உன் சகோரனுடைய உண்மையை வெளிப்படுத்தி, நேரிட்டிருக்கிற தீங்கினின்றும் அவனை மீட்டும் பொருட்டே யாம் நான் இந்த க்ஷணத்திலேயே என் சிநேகிதராகிய அஸன் நண்பருக்குத் தந்தி மூலமாய்ச் சமாசாரம் அனுப்பி உடனே அவரையிங்கு வரவழைக்கிறேன். அவர் நாளைக்கு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டால் இன்னும் மூன்று நாளைக் குள் வஇங்குந்து சேர்வார். அவரிவ்விடம் வந்து சேர்ந்த வுடனே நீயும் நானும் அவரையழைத்துக்கொண்டு பொம்பாய்க்குநேரேபோய்க் காஸீமைமீட்டபதற்குரிய காரியங்களைச் செய்வோமென்று சொன்னான்.

ஜுஸுகாவானவர், மைமுன் எனக்குச் செய்த நன்றியை நான் மறக்கமாட்டேன்; நாங்களிவருவரும், ஓரன்னை வயிற் றிற் பிறந்த சகோதரிகளைப் போல் நடந்துகொள்வோம். அவளோடு கூட நானும் பொம்பாய்க்கு வருவேன், அவளுக்

குத்துக்கமுண்டானால் நானும் அத்துக்கத்திற்காளாவேன், அவளுக்குச் சந்தோஷமுண்டானால் அச் சந்தோஷத்தை நானும் அவளோடு கூட அனுபவிப்பேன். அவளை இப்பரிதாப நிலையில் விட்டுப்பிரிய என் மனஞ் சகியாது. நாங்களிருவரும் உடலும் உயிரும், மணமும் பூவும்போல் இணைபிரியாது வாழ்ந்திருக்கக் கருதியிருக்கின்றோம். என்று சொன்போது, அப்துல் ஹமீதுடைய தாய், என்னருமை மருமகளை! நீ சொன்னது சரிதான், ஆயினும் என் புத்திரனுக் கத்தியந்த சிநேகிதராகிய அஸன் இங்கு வந்திறங்கினவுடனே உங்கள் விவாகத்தை நிறைவேற்றி, பின்பு உன்னுடன் நானும் வருகிறேன். மைமுனை நான் பெற்ற பிள்ளைகளிலொருத்தியாய்ப் பாவித்து நேசித்து வருவேனென்று சொல்ல, அப்துல் ஹமீது முதலான யாவரும் ஆனத்தப் பரவசமானார்கள்.

பின்பு அப்துல்ஹமீது, அஸனுக்கு மின் தபால் மூலமாய், சூரத்திலிருந்த உமது நண்பனாகிய காசீம் உம்மைக்கொலை புரிந்ததாகக் குற்றஞ் சாற்றப்பட்டு நாளது மாதம் 23ந் திகதியில் நியாயாதிபதி முன்பு அவனை க்கொண்டுவந்து விசாரணை செய்யும்படி நியமித்திருக்கிறார்கள். நீர் இதையறிந்த க்ஷணமே புறப்பட்டுவராவிடில் சந்தேகமின்றி அவனை நியாயாதிபதி மரண தண்டனைக்குள்ளாகித் தூக்கிப் போடும்படி தீர்மானஞ் செய்வார் ஆகையால், நீருடனே வரவேண்டும்; அவன் சகோதரியாகிய மைமுனும் இங்கேயிருக்கிறாள் என்னும் சமாசாரம் அனுப்பினான், இச்செய்தியை வரைந்த பத்திரிகை அஸன் கையுற்றபோது அவன் மிகவும் வியப்படைந்து உடனே அச்சமாசாரத்தை, தன்னை யாதரித்துவருகிற சிரேஷ்ட தேசாதிபதியிடத்திற்குச் சென்று அவருக்கு அறிவித்து, தன்னுடைய சரித்திரத்தையும் சொல்லி, தான் மறுநாட்காலமே ரெயில்வண்டியிலேறி பொம்பாய்க்குப் போக உத்தரவு கேட்டுநின்றான். அவ்விராசப்பிரதிநிதி இந்தச் செய்தியைக்கேட்டு மிகவும் அதிசயப்பட்டு அப்துல் நியாயாதிபதிக்கொரு கடிதமும் சூரத்து நியாயாதிபதிக்கோர் கடிதமும் எழுதிக் கொடுத்தார், அக்கடிதங்களில். அவ்விருவர்களும் அஸனுக்கு மிகுந்த உதவியாயிருக்கும்படி

எழுதியிருந்தது; இக்கடிதங்களோடு இன்னும் அவனுக்கு வழிச் செலவுக்காகும்படி இருநூறு பவுணையும் கொடுத்து பொம்பாயில் வழக்கு முடிந்தவுடனே திரும்பிவரும்படி சொல்லியனுப்பினார்.

மறுநாட்காலமே, அஸன் கல்கத்தாவை விட்டுப் புறப் பட்டுப் புகைவண்டி மார்க்கமாய் மூன்றாம் நாள் அப்துல் ஹமீது வசிக்கிற ஊருக்கு வந்திறங்கினான். அப்துல் ஹமீது ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய் அவனை யெதிர்கொண்டழைத்து, ஒருவருக்கொருவர் கைலாகு கொடுத்துக் கொண்டு மிகுந்த பிரிய வசனத்தோடு பேசி அவனைத் தன்கிரகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்விருவரும் வீட்டுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தபொழுது, அப்துல் ஹமீதுக்கு ஜுலைகாவை மணம்புரிவிக்க வேண்டிய காரியங்களெல்லாம் ஆயத்தமாயிருந்தன. அஸனை மைமூன் கண்டவுடன், ஆற்றிலமிழ்த்தி யிருக்குந்தருவாயிலிருந்த ஒருவனுக்குத் தெப்பம் கிடைத்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவானோ அவ்வளவு சந்தோஷ மடைந்து, அவனுக்குச் சமீபததிற்சென்று அவன் கைகளைப் பிடித்துத் தன் கண்களில்வைத்து, தனது சகோதரனினிலைமையைக் குறித்த துக்கமும், அதினூடே அவனை மீட்க அஸன் வந்து சேர்ந்தானென்ற ஆனந்தமும் கலந்து பொங்கக் கண்ணீருகுத்து நின்று ஏங்கி, ஆதியோடந்தமாய் நடந்த காரியங்களை யெல்லாம் சவீஸ்தாரமாய்ச் சொன்னார்.

பின்பு அப்துல் ஹமீதுக்கும் ஜுலைகாவுக்கும் கல்யாணம் நிறைவேறி, அதற்காக விருந்தும் நடத்தப்பட்டு மற்றுஞ் சடங்குகளும் முடித்து அடுத்த நாட்காலமே அவ்விருவரும், மைமூனும், அப்துல்ஹமீதுடைய தாயும் ஆகிய ஐவரும் புகைவண்டியேறிப் பொம்பாய்க்குச் சென்றார்கள். காஸிமுடைய வழக்கு விசாரணைக்கு வர ஒரு நாளைக்கு முன்பு இவர்களெல்லோரும் பொம்பாய்க்குப் போய்ச் சேரக்கூடியதாயிருந்த போதிலும் இடைவழியிலோர் தனடநேரிட்டதால், விசாரணையாகிற தினம் பகல் சுமார் மூன்று மணிக்குப் பொம்பாய்ப்

பெரிய ஸ்டேஷனுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்த படியே, குதிரை பூட்டிய நான்கு சக்கரவண்டி கொண்டுவரச் செய்து அதில் யாவரும் ஏறி நியாய ஸ்தலத்திற்குச் சென்றார்கள்; அப்பொழுது ஜுலைகாவும் மைமுனும் அப்துல் ஹமீதுடைய தாயும் முகப்போர்வை போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். வண்டி குறித்தவிடத்திற்குச் சென்ற பின்பு அஸனும் அப்துல்ஹமீதும் வண்டியைவிட்டிறங்கி, மற்றவர்களை வண்டியிலேயே யிருக்கச் செய்து, நியாயாதிபதியைப் பார்க்கும்படி நியாயஸ்தலத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் நுழைந்து பார்த்தபொழுது காஸீமுடைய வழக்கை விசாரித்து மூடிந்த பின்பு ஜூரிமர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட ஆலோசனை யறையைவிட்டு வெளியேவந்து அவர்களுடைய ஆசனங்களில் உட்கார, அவர்களுள் தலைமையாயிருந்தவர்தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்துபேச ஆரம்பிக்குந்தருணமாயிருந்தது; அங்கே குற்றஞ்சாற்றப்பட்டு நின்ற காஸீமானவன், தன்னுயிர்த்தோழனாகிய அஸன் வருவதைக் கண்ணுற்று, என்னுண்டவனாகிய அல்லாகுத் தாலா என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டான், என உரத்த சத்தமிட்டு, அவனைப் பார்ந்து நண்பனே! என்னைக் காப்பாற்றும்படியுன்னையிங்கே எனதாண்டவன் கொண்டுவந்துவிட்டான்; நீ ரின்னும் சற்று தாமதித்து வருவீரானால் நியாயாதிபதியென்னை மரண தண்டனைக்குள்ளாகிவிடுவார். இதையறிந்தன்றே பெரியோர்கள், (அவனன்றி யோரணுவுமசையாது) என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்களென்று மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் கூத்தாடினான்

இதைப்பார்த்த நியாயாதிபதி யிவனுக்கென்ன பயித்தியமோ, ஏன் இவன் கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடுகிறான் என்று தன்னருகே நின்ற துவிபாஷகரைக் கேட்க, அவர் காஸீமை விசாரித்தார். அதற்கு காஸீம் ஐயா நான் யாரைக் கொலை புரிந்ததாகக் குற்றஞ்சாற்றப்பட்டு நிற்கிறேனோ அர்மகானுபாவன், என்மீது மாருக்கிருபையுள்ள சர்வதபாபரன் கிருபையால் இதோவந்துவிட்டார், அவரை விசாரித்தால் தங்களுக்கு என்னுடைய உண்மை நன்றய் வெளிப்படும் என்று சொல்லி

முடிக்கு முன்னே அஸன் நியாயாதிபதி யிருக்கிற ஆசனத் துக்குச் சமீபத்திற் சென்று சிரேஷ்ட தேசாதிபதி கொடுத்த கடிதத்தை அவரிடம் நீட்டினார். அதை அவர் வாங்கி வாசித்துப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து ஜூரிமார்களை நோக்கி, கனவான்களே கொலையுண்டதாகச் சொல்லப்பட்ட அஸன் என்பவர் இவர் தான் இவரைப்பற்றி மேன்மைதங்கிய இராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் எனக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கிறார், என்று சொன்னபோது அங்குள்ள யாவரும் அதைக்கேட்டு வியப்புற்று வாய் பேசக்கூடாதவர்களாய்ப் பிரமித்துப் போனார்கள். பின்பு நியாயாதிபதி அஸனை விசாரணைக் கூண்டில் நிற்கச்செய்து அவரை விசாரித்தார்; அப்பொழுது அஸன் தன்னைக் கொலை புரியும்படி சில கள்வர்கள் ஆலோசித்திருந்த சமாசாரம் தனக்குத் தெரியவந்ததையும், அவ்வாபத்தினின்றும் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகத் தான் வீட்டை விட்டு வெளியே யோடிப்போவதையும், போகிற வழியில் நண்பனாகிய காஸீமைச் சந்தித்து இருவரும் உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டதையும், சனிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிமுடித்தார்; அஸன் வாக்குமூலத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜூரிமார்கள் காஸீம் குற்றமற்றவனென்று தீர்ப்புச் செய்தார்கள். உடனே நியாயாதிபதி அவனை விடுதலை செய்தார்.

பின்பு காஸீம் தன் சிநேகதரருகேயோடி, அவரைக் கட்டித் தழுவிக்கண்ணீர் சொரிந்து கதறியழுதான். நியாயாதிபதியானவர், காசீமுடைய சகோதரி முதலிய சில முஸ்லீமான பெண்கள் வண்டியிலிருக்கிறார்களென அறிந்து, அவர்களைத் தன்னறைக்குள்ளே வரவழைத்து அஸனையும் காஸீமையும் சந்தித்துப்பேசும்படி வுத்தரவளித்தார். அப்படியே அவர்கள் அவ்வறைக்குட் சென்றபொழுது, காஸீமும் அவன் சகோதரியும் ஒருவரையொருவர் கண்டவுடனே ஓடிகட்டித்தழுவிக்கதறியழுததைக் கேட்டவர்களெல்லோரும் ஆ, ஆ, இவர்கள் சகோதர வுரிமையைப் பார்த்தீர்களா? இது வெகு அருமை, இவ்விதக்காட்சி மிகு புதுமை யென்று தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு ஆச்சரியமடைந்து

நின்றார்கள். காளீம் தான் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப் பட்ட தின்பின் நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்ல, அவர்கள் அதைக்கேட்டறிந்து அல்லா குத்தாலா நம்மையிந்தத் துன்பங்களுக்குட்படுத்தி, பரிசோதித்துப் பின்பு இவைகளில் நின்றும் மீட்டுவிட்டான் என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடித் துதிசெலுத்தினார்கள்.

இவ்விடத்தில் இவ்வாறு நடக்கும் பொழுது மைமூனை விவாகஞ் செய்துகொள்ள உத்தேசித்திருந்த மகம்மது என்பவனும் சூரத்திலிருந்து பம்பாய்க்கு காசீமுடைய வியாச்சிய ஈறங்கித் தினம் வந்தான்; ஆனால் மைமூன் முதலிய யாவரும் நியாயஸ்தலத்திற்கு வந்திருப்பதை யறியாதவனாகக் கோர்ட்டிற்கு வெகு தூரத்திலிருந்த ஒரு வீட்டில் ஓர் அறைக்குள் இருந்து நீங்காத துயரத்தால், பலவகை யோசனையுடன் கலங்கின சிந்தையுள்ளவனாக மெலிந்து நலிந்து கொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்க காளீம் விடுதலையானான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, நியாயஸ்தலத்திற்கு உடனே வந்து அங்கே நடக்கிற காரியங்களெல்லாம் ஒன்றுந் தெரியாமல் பிரமித்து முகம்வாடி நின்றான். இதை அப்துல் ஹமீது அவனுடைய முகக்குறியால் துக்கமுற்றிருக்கிறு னென்றறிந்து, இவன் மைமூனைப்பற்றி யல்லவா இவ்வாறு விசனமடைந்திருக்க வேண்டும் என்று தனக்குள்ளாலோசித்துக்கொண்டு அவனுக்குச் சமீபமாய்ப்போய், மைமூனைப்பற்றி நடந்த விசேஷங்களை யெல்லாம் அவனுக்கு ஆதியோடந்தமாயெடுத்துச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட மகம்மது மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து அவனும் அவர்களிருந்த அறைக்குள் நுழைந்து அவர்களுடனே கூடி ஒவ்வொருவருந் தங்கள் தங்கள் வரலாற்றை விரித்துச்சொன்னார்கள். பின்பு இவையெல்லாம் அல்லாவுடைய கற்பனை யென்று அவனைப் புகழ்ந்து அவன் செய்வதெல்லாம் நன்மைக்காகவே யென்று வந்தனம் செலுத்தினார்கள்.

பின்னர் அஸன் நியாயாதிபதி யிடம்போய், சூரத்தில் தன் தகப்பனாராகிய ஜகுபருடைய செல்வங்களை யெல்லாம்

அலீ யென்னும் ஓர் கள்வன் தன்னுடைய சிறிய தகப்பனென்று தன்னை ஏமாற்றித் தனது வசப்படுத்திக்கொண்டு இப்பொழுது அதிகாரஞ் செலுத்தி வருகின்றான். அச்செல்வங்க ளெல்லாவற்றையும் துரைத்தன உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொண்டு துரைத்தனத்தார் வசப்படுத்தி அவற்றை நான் பெற்றுக் கொள்ளுமளவும் அதைப் பாதுகாத்து வரும்படிக்கும் அலீ யென்பவனுடைய மனைவியும், பிள்ளைகளும் மிகவும் ஏழைகளாயிருப்பதால் அவர்களிப்போது வசிக்கிற மாளிகையிலேயே குடியிருக்கும்படி திட்டஞ்செய்யவும், அவர்களுக்கு வருடம் ஒன்றுக்கு நூறுபவுன் கொடுக்கும்படி உத்திரவளிக்கவும், எனக்கு நண்பர்களாயிருக்கிற காசிம்; மகம்மது ஆகிய இருவர்களுக்கும் தலைக்கு வருடம் ஒன்றுக்கு ஐம்பது பவுன் விகிதம் கொடுத்து வரும்படி யேற்பாடு செய்யவும், தங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவையன்றி; என்னைக் கொலைசெய்யத் துணிந்நீவர்களாகிய அப்பாதகர்களிள் பெயரை நானறியேனாயினும், அவர்களுடைய உருவத்தினால் அவர்களை யின்னாரென வறிந்துகொள்ளக் கூடும். ஆகையால், அவர்களைப் பிடிப்பதற்குக் கட்டளையிட்டருளும்படியாயும் பிரார்த்திக்கின்றே நென்றுசொல்ல, நியாயாதிபதி அஸன் கேட்டுக்கொண்டபடியே நடத்துவிப்பதாக வாக்களித்து, சூரத்திலிருக்கிற நியாயாதிபதிக்குத் தானொரு சிபாரிசுக்கடிதம் எழுதி முடித்து முத்திரையிட்டு அஸன் கையிற்கொடுத்து, இதைச் சூரத்து நியாயாதிபதியிடத்தில் கொண்டுபோய்க்கொடும்; அவர் உம்முடைய விண்ணப்பங்களை நிறைவேற்றுவாரென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட அஸன் தனது உயிர்த் தோழர்களிருக்கிற அறைக்குள் நுழைந்து, அவர்களையும்ழைத்துக்கொண்டு சூரத்துக்குவந்து நியாயாதிபதியைக்கண்டு தான்கொண்டு வந்த இரண்டு கடிதங்கனையும் கொடுத்து, பேசியபின்னர் அலீ வசித்துக்கொண்டிருக்கிற மாளிகைக்குட்சென்றார். அப்பொழுது அலீ அஸனைக்கண்டவுடனே திருக்கிட்டு கருடனைக்கண்ட அரவம்போல் பயந்து, தன்மாளிகையை விட்டு வெளியே ஓடிப்போகும்படி யத்தனப்படும்போது, அஸன் அவனுக்குச் சமீபமாய்ச் சென்று ஒ அலியே உமது

தந்திரங்கள் யாவையும் நானறிந்துகொண்டேன். நீ யென்னைக் கொலைபுரிய யத்தனித்ததையுந் தெரிந்து மீண்டேன்; அதுவுமல்லாமல் நீ யென்னுடைய தந்தையின் சகோதரன் அல்லவென்பதும், என்னுடைய ஆஸ்திகளெல்லாவற்றையும் அபகரித்துக்கொள்வதற்காக நீரும் உமது தோழர்களாகிய இரண்டு சண்டாளர்களும் கூடிச் செய்த மோசங்கள் ஒவ்வொன்றும் எனக்கு நன்றாய் விளங்கிற்று.

ஆகையால் உம்மையிப்போதே துரைத்தனக் காவற் சேவகர்கள் வசம் ஒப்புவித்து நீர் செய்த குற்றத்திற்குத் தக்கபடி யும்மைத் தண்டனைக்குள்ளாகக் எனக்கு விருப்பமிருந்தாலும் உம்முடைய மனைவி மக்களுடைய நன்மைக்காகவும் மனதிரங்கி, உம்மைத் தண்டனைக்குள்ளாகாதபடி விட்டு விடுகிறேன், ஆயினும், நீ யுடனே இவ்விந்து தேசத்தை விட்டுப் பறப்பட்டு கடலுக்கப்புறஞ்சென்று அங்குள்ள தீவாந்தரங்களில் வசிக்கவேண்டும், அப்படி நீ செய்யாது இந்த இந்து தேசத்தில் வசிக்கிறதாகத் துரைத்தனத்தாருக்குத் தெரியவருமாயின் உன்னைப்பிடித்துக் கைத்தனையிட்டுச் சிறைச்சாலையில் வைப்பார்களென்று அஸன் சொன்னபோது, அலீ மறுமொழியொன்றுஞ் சொல்லக்கூடாதவனாய்ச் சற்று நேரஞ் சும்மா இருந்துவிட்டுத் தாங்கள் ஆக்கிராபித்தபடியே நடந்துகொள்கிறேன். நான் செய்த குற்றத்தைத் தயவு செய்து அல்லாவுக்காக மன்னித்துக்கொள்வீர்களாக வென்று மிகவும் வணங்கி மிகவும் மரியாதையுடனே உத்தாரஞ் சொல்லியபின், அந்த மாளிகையை விட்டு வெளியே புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். பின்பு அஸன் அலீயினுடைய மனைவி மக்களிடத்திற்குப்போய்த் தான் அந்த மாளிகையை விட்டு ஓடிப்போக நேரிட்ட காரணத்தையும், அதற்குப் பின் நடந்த சங்கதிகளெல்லாவற்றையும் அலீயை அவ்வூரை விட்டு ஓடிப்போகத் தான் கட்டளையிட்டிருப்பதையுஞ் சொல்ல, துஷ்டமிருகங்களிருக்கிற குகையிலிருந்து உயிர்தப்பியோடும்படி விடுவிக்கப்பட்ட ஒருவன் எவ்வாறு மனமகிழ்ச்சியடைவானோ அவ்வாறு அவர்கள் இதைக்கேட்டு

மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அவர்களுடைய ஜீவனம்சத்திற்காகத் தன் ஆஸ்தியிலிருந்து வருடம் ஒன்றுக்கு நூறு பவுன் கொடுத்துவரும்படி துரைத்தனத்தாருக்கு தான் சிபாரிசு செய்திருப்பதையவர்களுக்கு அஸன் அறிவித்தவுடன் அவர்கள் கண்களிலிருந்து மாலைமாலையாய் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரியத் தங்கள் இருகரங்களையும் உயர்த்தி அல்லாகுத்தாவைச் சூதித்து நாம் அஸனுக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்கிற சமயத்தில் உதவி செய்ததினாலன்றோ நாம் எதிர்பாராத சமயத்தில் நமக்கு இட்பேருதவி கிடைத்தது. இதை யறிந்தன்றோ,

நன்றி யொருவருக்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி
என்று தருங்கொ லெனவேண்டா—நின்ற
தளரா வளர்தெங்கு, தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான் றருதலால்,

என்றிப்படி நீதிநூல் கட்டளையிட்டிருக்கிறதெனச் சொல்லித் தங்கள் நன்றியறிதலைக் காட்டினார்கள். பின்பு, அஸன் கொல்லப்படவில்லை; இப்பொழுது அலீயிருந்த வீட்டில் வந்திருக்கிறார் என்னும் சங்கதி அப்பட்டணமுழுதும் பரவினவுடனே, அவரிடம் உபகாரம் பெற்றிருந்த ஏழையனான களனேகர்களும் அவருக்குயிராயிருந்த சில நண்பர்களும் அவருடைய மாளிகைக்கு வந்து அவரைக் கண்டு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரகமதுல்லாகி, வபரகாதுஹு' என்று ஆசிகூறியவரைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு, ஆசீர்வதித்துக் கொண்டாடினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சந்தோஷமென்னுஞ் சூரியனுதயமானவுடன், துக்கமென்னும் இருளகல யாவரும் ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்ந்தினவர்களாயிருந்தார்கள்; அஸன் தனது உயிரைக் காப்பாற்றி வைத்த மரியம் என்னும் பெயரினகைக் காசீமுக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட யாவரும் மிகவுஞ் சந்தோஷமாய் அதற்குடன்பட்டுக்கொண்டார்கள்.

மறுநாளிரவு மைமுனை மகம்மதுவுக்கும், மரியமை காசீமுக்கும் விவாகம் செய்துகொடுப்பதற்குத் தக்க ஆயுதங்கள்

களெல்லாம் செய்து மிகவும் சிறப்பாக விவாக காரியம் நடத்தப்பட்டது. அஸன் மூன்றுநாள் வரையிலும் அந்த வீட்டில் அவர்களுடனிருக்கச் சந்தோஷமாய்க் காலங் கழித்தார்கள். இதற்கிடையில் தனக்காக வேண்டிய காரியங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டார். பின்பு அஸனும், ஜுலைகா, அப்துல் ஹமீது, மரியம் ஆகிய யிவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய், ரெயிலேறி தங்கள் ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அஸன் கல்கத்தாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் வழக்கப் படி பாடசாலைக்குப் போய் தர்க்கம், இராஸயனம், தத்துவ முதலிய சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்க மிகவும் ஆவலபய் முயற்சியெடுத்துக் கொண்டு வந்ததால் (முயற்சி திருவினையாக்கும்) என்றபடி இவர் அவைகளைக் கற்று மிக்க தேர்ச்சியடைந்துவந்தார்.

இவைகளிப்படியிருக்க, முந்தித் தன்னை யாதரித்துவந்த சிரேஷ்ட தேசாதிபதியின் மாளிகைக்கு வாரந்தோறும் தவறாமல் ஒருமுறை போய்வருவார்.

அவரவ்வாறு அங்கே போயிருக்கிற சமயத்தில், அந்த மாளிகைக்கு வருகிற ஐரோப்பிய கனவான்களும், துரைசானி மார்களும், வாலிபர்களும், வாலிபப் பெண்களும் மற்றெல்லோரும் அஸனுடைய முகவசீகரத்தையும் நற்குண நற்செய்கைகளையும் கண்டறிந்து அவருக்கு மிகுந்த அன்பு பாராட்டி, அவரை நேசித்து வந்தார்கள்; இவையன்றி, அம்மாளிகையில் வசிக்கின்ற வாலிபத்துரைமக்கள் வேட்டையாடும்படி காட்டுக்குப் போகும்போதெல்லாம் அஸனையும் தங்கள் கூட கூட்டிக்கொண்டு போவார்கள். அங்குள்ள வாலிபப் பெண்களோ, தாங்கள் நடனசாலைகளுக்கும், சங்கீத சாலைகளுக்கும் போகும்போதெல்லாம் அவரைத் தங்களுக்கொரு துணைவகைத் தங்களோடு அழைத்துக்கொண்டு போவது வழக்கம். அல்லாமலும் அவர்களுக்குள் ஏதாவது ஆட்டம் கேளிக்கைகள் நடக்குங் காலங்களில் அவற்றிற்கு இவரையும் தங்களில் ஒருவராய்ச் சேர்த்துக்கொள்வார்கள். அஸன் நாளடைவில்

இவ்வாறு பழகி ஆங்கிலேய சங்கீதங்களைப் பாடுவதிலும் பியானோ முதலிய கீதவாததியக் கருவிகளை வாசிப்பதிலும் மிகவும் சமர்த்தராயிருந்ததால் சங்கீதங்கள் பாடவும் கீதவாத தியங்களை வாசிக்கவும் எவர்களும் மிகுந்த ஆவலுடனே அவரைத் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ வார்கள்.

இவர் இப்படி நடோறும் ஐரோப்பியர்களோடு இடை விடாது பழகி வந்ததால் அவர்களுடைய நாகரீகம் உபசாரம் முதலிய திருத்தமான நடையுடை பாவனை முதலியவைகள் இவருக்கும் படிந்துவிட்டன. மேலும், அவரைப் படைத்துக் காத்தருளும் அல்லாகுத்தாலாவுக்கு அஞ்சி அஞ்ச வேளை களிலும் ஓர் நேரமேனுந் தவறவிடாமல் அந்தந்த வேளைகளில் தொழுது முடித்து தருதோஷரீப் முதலிய திக்குகளும் (ஜெபங் களும்) ஓயாது செய்து உண்மையான (ஆபீதா) தேவபக்தனா யிருந்தார். தங்களைக்கண்ட வாலிபர்களின் மனமுங்கண் னும் வண்டெனப்பறந்து பின் தொடர்ந்து, மயங்கித்தியங்கிக் கலங்கிக் காமாக்கினிதகிப்பதினால் சகிக்கமாட்டாமல் தடு மாற்றம் கொள்ளும்படி செய்யத்தக்க மோகினிகளைப் போன் றும், மின்னற்கொடியிடைமாதோ, குயிலின் ஓசையைப் பழித்த குரலினளோ, மயில்சாயலையுடைய மடமாதோ என்று கற்றோர்களும் வியக்கும்படியாய் அழகே ஓர் உருவங்கொண்டு அவதரித்த தேவப்பெண்களைப் போன்றும் அழகிய மாதர்க ளுடனே அவர் எப்பொழுதாவது நெருங்கிச் சிநேகம் செய்ய நேரிட்டபோதிலும் அவர்களிடத்தில் தன்னோடு பிறந்த சகோதரிகளைப்போல அன்பு பாராட்டி நேசிப்பதேயன்றி, எள்ளளவேனும் காமாந்தகாரம் கொண்ட தூர்த்தர்களைப் போல அவர் அவர்களிடத்திற் கெட்ட எண்ணத் தோடு சிநேகம் செய்வது வழக்கமில்லை. அம்மாதர்களோ இவருடைய பூரணச்சந்திர விலாசம் போன்ற சுந்தரம் பொருந்திய முகத்தின் வடிவைப்பார்த்துச் சந்தோஷங் கொள்வதுமன்றி அவருடைய நாவிலிருந்து எழுகின்ற இனிமையான வார்த்தைகளைக் காதாறக்கேட்டு அகமகிழ் வுற்றிருப்பார்கள். அம்மங்கையரில் அநேகர் நாம் இந்த

அஸனைப்போன்ற அழகுள்ள வாஸிபனையன்றே நமக்கு வரனாகத் தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்சு விடுவார்கள்; சிலர் தங்கள் சொற்பனத்தில் அவரைத் தாங்கள் விவாகம் செய்துகொள்வதுபோலும், அவரோடு கூடி விளையாடியின்பம் நுகர்வதுபோலும் கண்டு மனமுருகுவார்கள். அஸனே, தம் வயதிற்குரிய இன்பங்களைப் பூரணமாய் அனுபவிக்கத் தக்க நிலைமையிலிருந்தும் இச்சிற்றின்பங்களில் ஆசைகொண்டு பாவச் செய்கைகளைச் செய்வோமானால் மறுமையில் அவிபாத எரி நகரத்துக்கு ஆளாகவேண்டியிருப்பதுமன்றி, இம்மையிலும் அல்லாகுத்தாலாவுடைய தெண்டனை மிகக் கொடுமையாயிருக்குமென்ற பயம் தம் மனதில் நீங்காது குடிகொண்டிருந்ததால் தீய வழியினின்றும் விலகி நன்னெறியிலொழுகிவந்தார். அவர் ஒவ்வோரிடிலும் நித்திரை செய்யப்போகும்பொழுது அல்லாகுத்தாலாவைத் தொழுது நாயனே யென்னைப் பரிசோதிக்கும்படிக்கு நீ, என்னைப் புறமதஸர்களுக்கிடையில் கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறாய்; என்னை மருட்டத்தக்க சோதனைகள் என் பக்கத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன; ஆகையால் இத்தீமைகளுக்கு நான் இடங்கொடாமல் என்னுடைய ஈமானை உறுதிப்படுத்துவாயாக. நான் நல்வழியை விட்டு விலகாமலிருக்க எனக்கு நேர்வழி காட்டி யருள்வாயாக, என்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையர்கள் யாவரென்று எனக்கு அறிவித்தருள்வாயாக, என்று பிரார்த்தித்துப் புகழ்ந்து பின்பு நித்திரை செய்வது வழக்கம்.

இப்பொழுது அஸனுக்கு வயது பத்தொன்பதாகிவிட்டது. அப்பொழுது ஒருநாள் பகல் நேரத்தில் அந்நகர்க்கு வெளிப்புறத்தில் இருந்த வோர் மைதானத்தில் அஸன் உலா விக் கொண்டிருக்கும்போது ஓர் துரைசாணி மருண்டு ஓடி வருவதையும், அவளைப் பின்தொடர்ந்து அதிவேகத்துடன் கூர்மையான கொம்புகளையுடையவோர் பருத்த எருது தன் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்க வாயில் நுரைதள்ள வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு அத்துரைமகளை முட்டிக்கொல்லும்படி துரத்திக்கொண்டு வருவ

தையும் அவர் கண்டவுடனே அவளுக்குதவி செய்து அவ னுயிரை மீட்கும்படி முன் பாய்ந்து ஓடி அவ்வெருதுக்குச் சமீபமாக நெருங்குமுன் அவள் கால் தடுமாறித் தரையில் விழ, அந்தமாடு ஓடிவந்த விரைவினால் அங்கு நின்று அவளைக் குத்திக் கொல்லக் கூடாததாய், அதின் கொம்புகள் அவ னுடுப்பில் மாட்டிக்கொண்டபடியால் அதைக் கிழித்துக் கொண்டு அங்விடத்தினின்று இருபதடித் தூரம் தாண்டிப் போய் மீண்டும் திரும்பியவளை முட்டிக்கொல்ல மிகுந்த கோபத்துடன் சீறிப்பாய்ந்து வரும்போது, அஸன் அவளுக் கும் அம்மாட்டிற்கும் இடையில் ஓடிப்போய் நிற்குகொண்டு தன் கையிலிருந்த பட்டுக் குடையை விரித்து மாட்டுக்கு முன்னே பிடிக்க அவ்வெருது சற்று பிரமித்துப் பின்வாங்கித் திரும்பவும் மிகுந்த வேகத்துடன் சீறிப்பாய்ந்து கொண்டு வந்தது. இதற்கிடையில் அஸன் அந்தத் துரைமகளைப் பார்த்து, அம்மா நீங்கள் சீக்கிரம் எழுந்து ஓடிவிடுங்கள், ஓடிவிடுங்களென்று சத்தமிட அவள் நொடிக்கு ளெழுந்து கொஞ்சந் தூரம் ஓடி அங்கு நின்றவோர் பருத்த ஆலமரத் தின் மறைவில் ஒளிந்துகொண்டு நின்றாள், அப்பொழுது அந்தமாடு அதிவேகமாய் அஸனுடைய குடையில் வந்து தாக்க, அந்த மாட்டின் கொம்பு அக்குடையில் குத்திக் கொண்டு அது கிழியாமலிருக்கும்படி அஸன் அதைச் சாய்த் துப் பிடிக்க, கொம்பு அதில் படாது சறுகி மாடு அப்புறம் போய் வீழ்ந்து திரும்ப முன்போல் பாய எத்தனிக்கையில், இவரும் திரும்பிக் குடையை முன்போலவே விரித்துப் பிடித்து, அவ்வெருதின் ஒவ்வொரு ஒவ்வொரு இலக்கி னுக்குந் தப்பி நின்றார். இவ்வாறு சுமார் ஐந்து நிமிஷ நேரம் அந்த மாடு அடுத்தடுத்துப் பாய்ந்து மோதியும், இவர் ஒவ்வொரு தடவையும் அபாயத்தினின்று தப்பித்து நின்றார். அஸன் இப்படி அபாய நிலையில் நிற்பதைக் கண்ணுற்ற அந்தத் துரைமகள் மனஞ்சகியாது. தன்னுயிரைக் காப்பாற் றிய வாலிபன் அபாய நிலையிலிருக்கின்றானே அவனுக்கு இந்தச் சமயத்தில் நாமும் உதவி செய்யவேண்டுமே யென்று கூக்குரலிட்டிக்கொண்டு ஓடிவரும்போது, அயலில் வேலை செய்துகொண்டு நின்ற சில கூலிக்காரர்கள் இவளிட்ட கூக்

குரலைக் கேட்டு ஓடிவந்து அஸனும், எருதும் பொருதுவதைக் கண்ணுற்று, உடனே சமீபித்துத் தங்கள் கையிலிருந்த மூங்கிற்றடிகளால் அம்மாட்டை யடித்துப் புடைத்து ஓட்டி விட்டார்கள். பின்பு அந்தப்பெண் தன்னைக் காப்பாற்றிய அஸனுக்குச் சமீபமாய்ச்செல்ல அவர் இவளழகைக் கண்டு திகைத்துவிட்டார்; ஏனெனில், அவரிது வரையிலும் அநேக அழகான ஸ்திரீகளைப் பார்த்திருந்தாலும் இவளுடைய அழகிற்கு ஒப்பான வேறெந்தப் பெண்களையும் இதுவரையிலும் இவர் கண்டதில்லை. அவளுடைய உருவம் துலையில் நிறுத்துக்குகையில் உருக்கி அச்சில் வார்க்கப்பட்ட தங்கச்சிலை, அல்லது உறைந்த பணிக்கட்டியைத் திரட்டி உருவாக்கப்பட்ட சித்திரப் பாவையோ வென்று கண்டோர் அதிசயிக்கத் தக்க மேனியும், கிருபை யென்னும் சுடர் விட்டிலங்கி, எதிர்த்துப் போர் செய்கின்ற இரண்டு கெண்டை மீன்களையொத்த இணை விழிகளும், முருக்கம் பூவையும் பவளத்தையும் பழிக்கத்தக்க இதழ்களும், முல்லை மொக்குகளை அல்லது ஆணிமுத்துக்களை வரிசையாகக் கோர்த்துக் கட்டினதைப்போன்ற தந்தப்பந்திகளும், அன்னத்தின் கழுத்தோ, அல்லது வலம்புரிச்சங்கமோ வென்று சொல்லத்தக்க நீண்டகளுத்தும், சூதாடும் வட்டோ நீர்க்குமிழியோ அல்லது தெங்கிள நீரோவென்று சந்தேகிக்கும்படி தடித்து அடிபரந்து, பூரித்தெழுந்து, அண்ணாந்து நிமிர்ந்து தளதளென விளங்கும் தங்கக் கிண்ணத்தை யொத்த தளங்களும், அவை சாய்ந்து விழாதபடி கடாவியஇரும்பின் குமிளாணியை யொத்த அவற்றினரும்பும், மின்னற்கொடியையொத்த இடையும், வாழை மரத்தை யொத்த தொடைகளும் நண்டையொத்த முழங்காற் சிப்பியும், வராலை யொத்த முன்காலும் உடையவளும்; அழகே ஒருருக்கொண்டு வந்தவளுமான அம்மாதரசியையிவர்கண்டு தன் மனங் கலங்கித் தன்னறிவொடுங்கி, ஒன்றுந் தெரியாது மயங்கித் தியங்கிநின்றார். அவரப்படி, நிற்பதைக் கண்ட மாது அவரது கையைப் பிடித்தாள்; அப்படியவன் கையிவர் மேற்பட்ட தஷணமே மின்சார சிகிச்சை செய்ததுபோல் இழந்த அறிவு முதலியன முன்போலவே யுண்டாகிவிட்டது. பின்பவள், அவனை நோக்கி, ஐயா நீரின்று எனக்குச் செய்த

பேருதவிக்கு நானெப்போது பிரதியுபகாரஞ் செய்யப் போகின்றேன். எனது உயிர் மிகவும் அபாய நிலைமையிலிருந்த சமயத்தில் தாங்க னுன்றுகோல் போல் வந்துதவி, என் பிராணனை காப்பாற்றினீர்கள். தங்களுடைய வுத்தமமான இச்செய்கையை நானெவ்வாறு புகழ்வேன். தாங்கள் செய்தஉதவிக்குச் சரியான பிரதியுபகாரம் என்னாற் செய்வதரிதெனினும் கூடியமட்டும் தங்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி நான் நடந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவளாயிருக்கிறேன்; ஆகையால் தாங்கள் தயவுசெய்து என் தந்தையிடம் என்னோடு வரவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள, அஸன், குயிலிசை போன்ற இவளது குரலைச் செவியுற்று அகமகிழ்வு கொண்டு அவள் வார்த்தைக்கிணங்க அவளிடையே யழைத்துக்கொண்டு தன் தந்தையினிடஞ் சென்றுள்.

அம்மங்கை, இவ்வாஸிபனைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு சற்று தூரஞ் சென்று, அங்கிருந்த ஓர் பெரிய அழகான மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கே, குளிர்ந்த பார்வையும், நரைத்த மயிரும், திரைத்ததோலும், பருத்த உடலும், சாந்தகுணமுள்ளவருமான ஓர் துரைதானுட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியை விட்டெழுந்து இவர்களுக்கெதிர் கொண்டு வந்து தன்னருமைத் திருமகளாகிய அந்தப் பெண்ணை முத்தமிட்டு, எனதன்புள்ள கண்ணே! என்னுயிர்க்கு குயிரான பெண்ணே! நீயேனிவ்வளவு நேரஞ்சென்று வந்தாய்; நீ யிவ்வளவு நேரஞ்சென்று வருவதற்குக் காரணமென்ன? உன் முகத்தைப்பார்க்க நீயேதோ ஓரபாயத்தில் அகப்பட்டு மீண்டவள்போல் தோன்றுகிறதே; உன்னைப் பின்பற்றி வந்திருக்கிற இவ்வாஸிபன் யார்? என்று வினவினார். அதற்கவள் மறுமொழி சொல்ல வாயெடுக்கு முன் “ தடுமாறி விழுந்த குழந்தை தன் தாயைக் கண்டலறுவது போல் ” தன் தந்தையைக் கண்டயிவழுக்கு மனத்துயரதிகத்து விம்மியழுது களிமொழிபோன்ற இனிமையான சொற்களால் தன்னுடைய உயிருக்கு நேரிட்ட அபாயத்தையும், அத்தருணத்

தில் 'மெய்யில் ஊழ் வருகிற அடியைத் தாங்கவருங் கையைப் போல' இவ்வாலிபன் தன்னுயிரையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணாது வந்து தனக்கு உதவிசெய்த அவனது பெருங் கொடைவள்ளற்றன்மையையும் விபரமாய்ச் சொன்னான். அதைச் செவியுற்ற அத்துரை அஸனுடைய கையைப் பிடித்து அவருக்கு அநேகந்தடவை வந்தனஞ் செய்து தனக் கருகிலிருந்த ஓராசனத்தின் மீது அவரையிருக்கச் செய்து 'வீரத்தன்மை பொருந்திய ஒவ்வாலிபனே! உம தருமையான சூரத் தன்மைக்கும், ஆபத்திற் குதவிய உபகாரத்திற்கும் நான் மிகவு மகிழ்வுற்றேன். நான் ஆங்கிலேய இராச்சியத்திற்குப் பிரதான நகராகிய லண்டன் நகரத்திற் பிறந்தவன்; என்னை டெலிங்டன் என்று கூப்பிடுவார்கள். நானவ்வூரிலிருந்து இப்பொழுது இத்தேசத்திற் சிலகாலம் வசித்திருக்கலா மென்று வந்திருக்கிறேன்; எனக்கு அளவிறந்த ஆஸ்திகளிலிருந்தும் அவைகளை யனுபவிக்க எனது குமாரத்தியாகிய இப்பெண்ணை யன்றி வேறொருவருமில்லை. என்னுடைய மனைவி இப்பெண் சிறு பிராயமாயிருக்கையிலேயே தேக வியோகமானான். பின்பு இவ்வலகத்தில் நான் விசுவாசித்து அன்பு பாராட்டத்தக்க பொருள் இப்பெண்ணை யன்றி வேறொன்று மில்லை; இந்தப் பெண்ணில்லாவிட்டால் என்னுயிரும் நிலைத்திராது. அவ்வாறு எனதுயிருக்குயிரான பிள்ளைக்கு நேரிட்ட அபாயத்தினின்றும் இரட்சித்ததற்காகத் தகுதியான பிரதியுபகாரம் என்னாற்செய்யக்கூடாத தாயிருக்கினும் என்னுடைய பொருளின் மூலமாயாவது அல்லது செல்வாக்கின் மூலமாயாவது என்னாற் கூடினவரையில் உமக்குபகாரஞ் செய்யக் கடைமைப்பட்டிருக்கின்றேன், ஆகையால், இன்ன உபகாரஞ் செயவேண்டுமென என்னிடத்தில் தெரிவித்தால், நான் மிகவும் சந்தோஷத்தோடு செய்வதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அஸன் மிகவும் களிசூர்ந்து அந்த ஆங்கிலேய பிரபுவை நோக்கி ஐயா தாங்கள் ஏழையாகிய என்மீதிலிரங்கித் திருவாய்மலர்ந்த தருளிய தயவான வார்த்தைகளுக்காக நான் தங்களுக்கு அநேக வந்தனஞ் செலுத்துகின்றேன்; நான் செய்த இந்த அன்புகாரி

யத்திற்குப் பதிலுபகாரமடைய நான் பாத்திரவானல்ல. ஏனெனிலொருவன் ஒரு பெண் அபாய நிலைமையிலிருப்பதைப் பார்த்து அவளுக்குத் தவிசெய்து இவ்வாபத்தினின்று மீட்க எத்தனிக்காமலிருப்பானாகில் அவனை ஆண்தன்மை யுடைய வனென்று கூறுதல் தகாது; ஆகையால், தாங்கள் என்பேரில் பட்சமகியிருப்பதே பெரும்பேறு, இஃதன்றி, தாங்கள் எனக்கு வேறென்றும் செய்யத் தேவையில்லை யென்று மறு மொழிகூற, அதைக் கேட்ட அந்தக் கனவான் இவனுடைய வார்த்தையின் மகத்துவத்தைப் பார்த்து, இவன் மிகவும் பெருந்தகைமை யுடையவனாயிருக்க வேண்டுமென்று தனக்கு ளர்லோசித்து, மீண்டும்மகனை நோக்கிக் குமாரனே, உம்முடைய பெயரென்ன? நீர் வசிப்பதெங்கே? என்று வினாவ, அதற்கு அவர், ஐயா என் பெயர் அஸன்; யான் இந் நகரிலிருக்கும் பெரிய கல்விச்சாலையில்வாசித்துவருகின்றேன்; இத்தேசத்தை யரசாளுகிற சிரேஷ்டதேசாதிபதி யவர்கள் எனக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்து ஆதரித்து வருகிற ரென்று சொல்ல, அதற்கு அந்த ஆங்கிலேயப் பிரபுவும் அவருடைய குமாரத்தியாகிய பாளிண என்னும் பெயரினளாகிய அத்தப் பெண்ணும் அவன் மீது மிகவும் அன்புபாராட்டித் தங்களை மறுநாள் வந்து கண்டுக்கொள்ளும்படி மிகவு மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ள, அஸனும் அதற்குடன்பட்டு அவர்களிடத்தில், விடைபெற்றுக் கொண்டு தனதிருப்பிடஞ் சென்றார்.

மறுநாட் காலையில் அங்கே தாம் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டு, தான் சொன்ன வாக்கின்படி மேற்சொல்லிய கனவானு மவர்புத்திரியாகிய பாளிணவும் வசிக்கிற மாளிகைக்கு வந்து அவர்களைக்காண, அவர்கள் அவரை நோக்கி அஸனென்னும் புருட்சிகாமணியே! நான் நேற்றிரவு சிரேஷ்ட தேசாதிபதியின் மாளிகைக்குப்போய் அவரைச் சந்தித்து உம்மைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் உம்முடைய சரித்திர முழுவதையும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொன்னார்; அதைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். பின்பு நானவரை நோக்கி

அந்த வாஸிபனைத் தாங்களிதுவரையிலும் ஆதரித்து வந்தது போதும்; இனியான் அவருக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்து அவருடைய கல்வியை விரீத்தி செய்து வருகிறேன்; தாங்கள் தயவு செய்து அவரையென் வசம் ஒப்புவித்து விடுங்களென்று மிகவும் மன்றடிக் கேட்டுக் கொண்டேன். அப்படிக்கேட்டும் அவருக்கு உமது பேரிலிருக்கிறபட்ச மிகுதியால் எனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்காமல் மறுத்து விட்டார்; ஆகிலும் இன்னம் ஒருவருடம் சென்றபிறகு உமக்கிஷ்டமிருக்குமாயின் உமது தந்தை தாயார் இன்னாரென்று தேடிப்போ யறியும்படி அனுப்புவதாக உத்தேசித்திருக்கிறாராம்; அப்படித் தேடிப்போகும்படி நீர் புறப்படுவீராகில் அந்த நாள் முதலுமக்கு வேண்டிய பொருள் செலவுகளெல்லாம் நான் கொடுத்துவதுவதாகச் சொன்னதற்கு அவருடன் பட்டிருக்கிறார். நீருமிதற்குச் சம்மதப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அஸன், ஐயா! தங்கள் சித்த மென்பாக்கியம் என்று அவருக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்தி முகமன் கூறி அவர் வேண்டுகோளின்படி நடந்து கொள்வதாக உடன் பட்டனர்.

அன்று முதல் அஸன் கிழமைக்கிரண்டு மூன்றுதரம் அந்தப் பிரபுவின் மாளிகைக்குப்போய் அவரையும் அவர் குமாரத்தியையுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். இப்படி வருகிறநாளில் சுமார் பதினைந்து பிராயமுடைய பாளின வென்னுமந்தக் கன்னிகையும், அஸனும் ஒருவருக்கொருவர் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி நேசித்து வந்தார்கள். அந்தக் கன்னிகைக்குத் தகப்பனையன்றி வேறு இனத்தவர்கள் ஒருவரு மில்லாததினாலும், அஸனுக்கும் இரத்த சம்பந்தமான பந்துக்களொருவரும்ல்லாததினாலும் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரியும் சகோதரன்ம் போல் அன்பு பாராட்டி வந்தார்கள். அவருடைய தகப்பனுக்கு, அஸன் மாசற்ற நெஞ்சுடையானும், நன்னெறியினின்றும் விலகாதவனுமாகிய வாஸிபனென்கிற நம்பிக்கையிருந்ததால், அவர்களிருவரும் தனியே உலாவி திரியவும் வண்டியிலேறிச் சவாரி செய்யவும் இடங் கொடுத்திருந்தார்; அஸனுடைய நன்னடக்கை யாவருக்குந் தெரிந்

தீருத்ததால், அவர் மகமதிய மார்க்கத்தை யனுசரித்தவராயிருந்தும் இந்தப் புறசமயத்தாளாகிய இப்பெண்ணோடு இவரிப்படி யுலாவித் திரிகிறதைப் பற்றி யொருவருஞ் சந்தேப்பதேயில்லை. இவ்விருவருமில்வாறு சிநேகமாயிருக்கையில், பாளிநா வென்னும் அப்பெண்ணுக்கு அரபிபாஷை கற்றுக் கொள்ள விருப்பமுண்டானதகல் அதை அஸனிடத்தில் தெரிவிக்க, அவரு மப்பாஷையில் மிகத் தேர்ச்சியடைந்தவராகை அப்பெண்ணுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவுடன் பட்டார். அன்று முதல் நாடோறு மிடைவிடாது அவரைத் தனக்கு உபாத்தியாயராக நியமித்துக்கொண்டு மூன்று மாதத்திற்குள் அந்தப் பாஷையில் இலக்கண வழுவின்றிப் பேசவும் எடுத்த புத்தகங்களைத் தாராளமாய் வாசிக்கவும் தன்னாலியன்ற மட்டும் முயற்சி செய்து கற்றுக்கொண்டாள். இவர்களிருவரும் சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் அரபி பாஷையிலேயே சாம்பாஷித்துக் கொள்வார்கள். சில வேளைகளில் தன்னுடைய கல்வித்திறமையை அஸனுக்குத் காண்பிக்கும் பொருட்டு அரபி பாஷையில் கவிகளைப்பாடி அவரிடத்திற் கொடுப்பாள்; இந்தப் பிரகாரம் அவ்விளைஞர்களிருவர்களும் காலங் கழித்து வருநாளி லோர்நாள் பாளிநா ஒரு கனவான் வீட்டுக்கு நடன விருந்திற்குப் போகும்படி யுத்தேசித்துக்கொண்டு தனதன்புள்ள சிநேகிதனாகிய அஸனையுந் தன்கூட வரும்படியழைக்க, அவரும் உடன்பட்டார். ஆயினும், விருந்துக்குப் போகக் குறித்த காலத்தில் அஸனுக்கு ஏதோவோர சந்தர்ப்பம் நேரிட்டு; அஸன் வருவதற்குச் சற்று தாமதித்த படியால், அந்தத் துரைசானி தான் முந்திச் சென்றான்.

சற்று நேரஞ் சென்றபின் அஸனும் தனது மித்திரியாகிய பாளிநா போயிருக்கிற கனவான் வீட்டை விசாரித்துக் கொண்டு அங்கேபோய் அம்மாளிகைக்குள் நுழைந்தார்; அவரிதுவரையிலும் ஆங்கிலேயர்களின் இவ்வித நடன விருந்து செய்யும் இடத்திற்குப் போகாதவராகையால், அங்கு நடக்கிற விநோதங்களைக் கண்டு பிரமித்து நின்று, அக்கட்டடத்தினுள் மிகவும் அலங்காரமாய் (சாண்டிலீயர்) பளிங்குக் கிளைவிளக்குகளில் கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த

தீபங்கள் சூரியோதய காலத்தில் அதின் பிரகாசம் ஓர் பெரிய சோலையில் வீச அச்சோலையினடுவே சூரியனுடைய ஒளியும், அம்மரங்களினிலையின் நிழலும் கலந்து பிரகாசிப்பதுபோல் பிரகாசிப்பதையும் தங்கள் மார்பின் வடிவு தோற்றியும் தோற்றமலும் இருக்கத்தக்க வுடைகளையும் சுகந்த பரிமளங்களையு அழகான மாதர்களும், வாலிபர்களும் ஒருவருக்கொருவர் கைகோர்த்து, பாண்டுவாத்தியத்திற்கிணங்க மேற்சொல்லிய சோலையில் சிறகுவிரித்தாடுகின்ற மயில்களைப் போலாடுவதையும், சிலர் குயிலோசைக் கிணங்கப் பாடுவதையும், அச்சோலைகளிலநேக பட்சிகளிருந்து பழ மருந்துவபோல் அந்நடனசாலையின் சுவர்களில் தொங்கவிட்டிருந்த பற்பல விசித்திரமான படங்களினழகையுங் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தார்.

அவர் இவ்வாறு நின்றுகொண்டிருக்கிற சமயத்தில், பாளிஞாவை ஒரு வாலிபன் தன் மார்போடணைத்து அவனுடைய ஒருகையைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவன் தன் மற்றொரு கையைத் தன் கூர்மை பொருந்திய ஸ்தனங்களிரண்டும் அவ்வாலிபன் மார்பில் தைத்து அப்புறம் உருவிப்போய் விட்டதோ வென்று தடவிப் பார்ப்பதுபோல் அவன் முதுகிற்போட்டு அணைத்துக்கொண்டு நடிப்பதை அஸன் கண்ணுற்றவுடனே, மனம் பதறித் திடுக்கிட்டு வெயர்வை யுண்டாக நின்று, திகைத்துக்கொண்டிருந்தார் அவருக்குத் தன்மனம் இப்படிப் பதறுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தோன்றவில்லை. அந்த வாலிபன் அவனை மார்போடணைத்துக்கொண்டு ஆடிச் சற்றிவரும்போதெல்லா மிவருக்குத் தன்னிருதயத்தில் ஓர்பு ஊடுருவிச் செல்கிறது போலிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் ஓடிப்போய் பாளிஞாவையும், அவனையணைத்துக்கொண்டாடுகிற வாலிபனையும் பிரித்து விடலாமா வென்று அவர் தனக்குள் யோசித்தார் என்றாலும் நடையுடைபாவனைகளில் முற்றும் நமக்கு வித்தியாசமாக விருக்கிற ஆங்கிலேயர்ஈள் தங்களுடைய ஜாதிவழக்கப்படி நடந்து கொள்வதைக் குறித்து நாமே நிவ்வளவு தூரம் வியாசூலப்படவேண்டும்; நமக்கு மந்தத்துரை மருக்கும் என்ன பாத்தியமிருக்கிறது, என்று அவர் தன்மனதைச் சற்று கண்டித்துக்

கொண்டார் இப்படியெல்லாம் அவர் தன்மனதைத் திடப் படுத்தியும் அவருக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. இவ்வாறு அஸன் எண்ணாது மெண்ணிக்கொண்டு துன்புற்று நிற்கும் பொழுது, முதல்முறையாட்டம் முடிந்தது, பாளினு களைதீரும் படி ஓர் சோபவில் வந்துட்கார்ந்தாள். உட்கார்ந்த அந்த நிமிஷத்திற்குளே அஸன் நின்று கொண்டிருந்த பக்கத்தில் தனது பார்வையைச் செலுத்த, அவர் சற்று தூரத்தில் நின்று கொண்டு கண்ணிமையாது தன்னைப்பார்த்த வண்ணமாய் இருப்பதைக்கண்டு எழுந்துபோய்த் தானும் அவருமுட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்று நேரஞ் சென்றபின் பாண்டுவாத்தியம் முழங்க மறுமுறை ஆட்டம் துவங்கிவிட்டார்கள். அச்சமயத்தில் ஓர் வாலிப துரை மகன் வந்து பாளினுவைக் கைலாகு கொடுத்து எழுந்திருக்கச் செய்து மீண்டும் அவளைத் தன் மார்போடணைத்துக்கொண்டு ஆடத்துவக்கினான். ஒவ்வொரு முறையும் ஆடிக்கொண்டு சுற்றி வரும்போதெல்லாம் பாளினு அஸன், மனவருத்தமுற்றிருக்கிறாரென்று அறிந்து சிரித்துக் கொண்டு பார்க்க, “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டுமுகம்” என்ற நீதி வாக்கியபடி அஸன் தன்னுள்ளே கோபங் கொண்டிருப்பதையவர் முகக்குறியால் அவள் அறிந்துகொண்டாள். இவ்வாறு ஆடும் பொழுதே அஸன் கோபமுற்றிருக்கிறார் என்றறிந்த பாளினு அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தும்பொருட்டு, அந்த ஆட்டம் முடிந்த பின்பு அவருகே சென்று அவர் முகத்தைக் குனிந்து ஏறிட்டுப்பார்த்து என்னருமையான புருஷோத்தமராகிய அஸனே தமது முகம் வட்டமாயிருப்பதேன். நான் உல்லாசமாய் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தாங்கள் என்னை கடிந்து பார்த்ததுபோல் தோன்றினதே அதேனென்று வினவினாள். அஸன் அவளுக்கு மறுமொழி சொல்ல யத்தனிக்கையில் மிகுந்த சீற்றத்தால் கடுஞ்சொலுரையாமல் துக்கமென்னும் பூட்டிட்டதுபோல் நாவெழவில்லை. அவர் இதழ்கள் துடித்தது. கண்களினின்றும் தாகூர தாரையாய்க் கண்ணீர் ஓடிற்று. இதை பாளினு கண்டவுடனே அவளுக்கு

விசனமுண்டாகி அவர் மீது இரக்கங்கொண்டு அவர் கையை தனது மிருதுவாகிய தாமரை மலர் போன்ற கையால் இறுகப் பிடித்தாள். அப்படிப்பிடித்தபொழுது அவருக்கு மின்சாரம் சரீரத்தில் ஏற்றியதுபோல் இன்பம் தேகமெல்லாம் ஏறிப் பொங்க காமபாணம் தைத்து, மோகமீறிக் கண் சோர்ந்து சோகமுற்று மயங்கிநின்றார்.

அஸன் இவ்வாறு மையல் மீறி மனம் உருகி நின்று பார்ப்பதை பாளிஞா கண்டவுடனே,

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற் கள் என்ன பயனுமில்.”

என்ற வாக்கின்படி அவர் குறிப்பை இவளறிந்தவுடனே காமத்தீ சுவாலை விட்டெழும்பிப் பற்றியெரிய, அதைச் சகிக்கமாட்டாமையால் அவளுடைய சரீரம் படபடவென்று துடித்து மாந்தளிர் மேனி கருகி, தன் மனம் தன் வசத்தி னின்று நீங்கி அஸனுடனே ஒன்றுபட்டு விட்டதுபோல் அவ ளுக்குத் தோன்ற அவளும் ஸ்மரணையற்றவளாய் மயங்கி நின்றாள். இப்படி இவ்விருவர்களும் மையலிலே சொக்கித் தங்களைச் சூழ நடக்கின்ற காரியங்களொன்றும் இன்ன வென்று உணரமாட்டாதவர்களாய்ச் சற்றுநேரம் அறிவற்று நிற்கும்பொழுது, ஓர் துரை மகன் பாளிஞாவுக்கு அருகில் வந்து அவளுடன் பேசத் தொடங்கினான். அப்பொழுது அவ் விருவரும் உறங்கி விழித்தவர்களைப்போல் திடுக்கெட் டெழுந்து, தங்கள் நிலைமையைப் பிறர் அறிந்தார்களோ வென்று நாணமுற்றார்கள். அதற்குச் சற்று முன்வரையிலும் அவ்விருவர்களும் சகோதரனும் சகோதரியும் போல் ஒரு வரையொருவர் நேசித்துக் களங்கமற்ற நெஞ்சினராய் அன்பு பாராட்டி வந்தபோதிலும், இப்போது அவர்கள் எண் ணங் குலைந்து சபாவமாறிப் போய்விட்டது.

உடனே அஸன் எழுந்து பாளிஞாவிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போய் அன்றிரா முழுதும்

உறக்கமுமின்றி, தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற காரியங்களைக் குறித்து ஆலோசிக்கலானார்,

பாளினுவின் சுந்தரரூபம் தன்கண்ணிற் பதிந்தாற் போலும் தன்னிருதயத்தில் அவள் குடி கொண்டிருக்கிறது போலும் இருந்தமைமால், உலக இன்பத்திற் பற்றற்ற நெஞ்சமுடையவர்களாகிய மற்ற விஷயாதிகள்கண் மனதைச் செல்லவிடாது தடுத்து வைப்பதுபோல், அஸன் உலகத்தில் பொருள்கள் யாவற்றையும் மறந்து வீட்டார். அப்படியிருந்தும், தனக்கும் அந்தப்பெண்ணுக்கும் நடை உடை பாவனைகளிலும், மத விஷயத்திலும் இருக்கிற வேற்றுமையையும், தனக்கும் அப்பெண்ணுமிருக்கிற அந்தஸ்து வித்தியாசத்தையும் அவர் சற்று நிதானித்து யோசித்துப்பார்க்கையில் யா அல்லாஹு இந்தப்பெண்ணுக்கு இவ்வளவு பூரண அழகைக் கொடுத்து எனக்கு முற்றும் வித்தியாசமான சாதியாகிய ஆங்கிலேயர் வயிற்றில் ஏன் பிறக்கச் செய்தாய்? அல்லாமலும் நான் விரும்பாதிருக்கும்பொழுதேஎன்னுயிரும்அவள் உயிரும் அன்பென்னும் தனையாற் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றனவே என்று தனக்குள்ளே நினைந்து நினைந்துருகி பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு அவர் விசனமடைந்து ஊண் உறக்கத்தில் சிந்தனையில்லாதவராய், தன் கல்வியைக் கவனியாமல் பித்துப் பிடித்தவரைப்போலிருந்தபடியால், வழக்கம் போல் பாளினுவைப்போய்ச் சந்திக்காமல் எட்டுநாள் வரைக்கும் தன் வீட்டிலிருந்து கொண்டே துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இது இப்படியிருக்க, பாளினு நடனசாலையை விட்டு அஸன் புறப்பட்ட நேரத்தில் நண்பர்களிடம் சென்று தனக்கு அசௌக்கியமாயிருக்கிறதென்று அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தான் வீட்டுக்குப் போய் அஸனுடைய எண்ணமாகவே இருந்தாள். அஸனை அவள் நினைக்கும் போதெல்லாம் சந்தோஷமென்னும் வெள்ளம் அவள் உள்ளத்தில் பொங்கிப் பூரித்தெழும்ப அவள் சரீரமெல்லாம் புளகாங்கிதமாகி அவரை எப்பொழுது காண்போம் என்ற ஆவல்

மேலிட அவர் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமா யிருந்தாள். மறுநாட் சாயங்கால வேளையில் அஸன் கிரமமாக வருகிற நேரத்தில் வருவாரென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தும். அவர் வராமற் போனபடியால் விசாரம் மேலிட அவளுக்குண்டாயிருந்த சந்தோஷம் நீங்கிக் கவலைகொண்ட மனதினளாய்க் கலக்கமுற்றிருந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படியே அவர் வருகிற சமயமெல்லாம் எதிர்பார்த்திருந்தும் அவர் வராமற் போனதினால், நாட் செல்லச் செல்லத் துக்கசாகரத்திலாழ்ந்தினவளாய், ஊணுக்கமின்றித் தேக மெலிவுற்றனள். தகப்பன் இச்சூதையறியாதவனாகையால், மகள் வாடியிருப்பதைப் பார்த்து என் அருமை மகளே! நீ யிந்தக் கோலமாயிருப்பதென்ன? என்று பலமுறை கேட்டும் அதற்கு அவள் உண்மையைச் சொல்லாமல், ஐயா! எனக்குத் தேகம் அசௌக்கியமாக விருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டாள். இப்படி எட்டு நாள் சென்றபின், அஸன், நாம் இவ்விதமா யிவ்வூரிலிருப்பது சரியல்ல, பாளினு உயர்கூலத்திற் பிறந்த பெண். அவளோ மிகவும் பாக்கியவதி. நஸ்ரானி மார்க்கத்தையனுசரித்தவள்; நாமோ தாய் தகப்பன் இன்னாரென்று அறியாத அநாதி. நாம் ஓர் ஆங்கிலேயே துரையினால் ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றோம்; மதவிஷயத்திலோ முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லம் அவர்களுடைய இரட்சிப்பைக் கா தலித்திருக்கிற ஓர் முஸ்லீம் இப்படி இருப்பதால் நாம் அவளை மணம்புரிய ஆசை கொள்வது எவ்வாறு இசையு? ஆகையால் நாம் இவ்வூரிலிருக்கலாகாது; இருந்தால் அவளைச் சந்திக்கும்படி நேரிடும்; சந்தித்தால் நம் மனம் தாளாது அனலிட்ட மெழுகாய் உருகிவிடும்; ஒரு வேளை ஏதாகிலும் தவறுகளுண்டாகவும் கூடும், ஆதலால், அவளுக்காக நாம் செய்யவேண்டிய கடமையென்னெனில், நமது மரண பரியந்தம் நாம் அவளை மறக்கக் கூடாமையாயிருந்தாலும் அவள் நம்மை மறந்து தனக்குத் தகுதியான ஓர் கனவானைத் தெரிந்து விவாகஞ் செய்துகொண்டு செல்வமாய் வாழ்ந்திருப்பதற்காக நாம் இவ்வூரை விட்டு நீங்கி விடுவதே நன்றென்று தனக்குள்ளே தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு பாளினவைக் கடைசியாய் ஒருமுறை பார்ப்போமென்று அவளிருக்கிற மாளிகைக்குச் சென்றார்.

அங்கே யிவர்போய்ச் சேர்ந்தபின் அவள் இவரைக் கண்டவுடனே மிகவும் சந்தோஷங்கொண்டு அவருக்கு எதிரே ஓடிவந்து கைலாகு கொடுத்து, என்னருமைச் சிநேகிதரே நீர் ஏன் இவ்வளவு நாளாய் வரவில்லையென்று கேட்டாள் அதற்கு அவர் மறுமொழியாக என் அன்புள்ள பெண்கள் நாயகமே; நான் உன்னோடு சிநேகமான நாள் முதல் அந்தப் பாழிரவு வரையிலும் எனது சதோதரி யென்று நினைத்திருந்தேன் அன்றிரவு ஓர் வாலின் உன்னைத் தன் மார்போடணைத்துக்கொண்டு ஆடுவதைக் கண்ணுற்ற பொழுது என் முனை இருந்த ஓர் திரை நீங்கி, என்னிருதய முழுவதும் உனக்கு வசப்பட்டுப்போய் விட்டது. அதையறிந்த நான் அவ்விடம் விட்டுப்போய் உன்னை எவ்விதத்தி லாயினும், மறந்து விடலாமென்று நினைத்தும், உன்னுருவம் என்னுள்ளக்திற் பதிந்து போனபடியால் என்னுற் கூடாமற் போயிற்று நான் எங்கெங்கே பார்த்தாலும் உன்னுருவமே தோன்றுகின்றது. நீயோ மேற்குலத்தவள் நான் யாருமற்ற அநாதி, ஆகையால் நீ யென்னையு மறந்து உனக்குத் தகுதியான கனவாகை விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகமாய் வாழ்ந்திருப்பதற்கு நான் இவ்வூரைவிட்டுப் போவதே நலம் என்று தீர்மானித்திருக்கிறேனென்றார். இதைச் செவியுற்ற பாளிநா மறுமொழி சொல்ல நாவெழாதவளாய் நின்றுசற்று தேம்பித்தேம்பி யழுது பின்பு, என் பிரியமுள்ள அஸனே உன்னை மறந்திருக்க என்மனம் சகிக்குமா? என்றுசொல்லி மீண்டும் அழுதாள். இவ்விதம் அவர்களிருவரும், ஒருவருக்கொருவர் பாராட்டுகிற அன்பையும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிவதால் அவர்களுக் குண்டாகும் வியாகூலத்தையும் பற்றி சொல்லிச் சொல்லி யழுததின் பின் பாளிநா அஸனை நோக்கி, என் புருஷ இரத்தினமே. நான் என்னுடைய மரண பரியந்தம் உமது நுட்பத்தை என்னிருதயத்திற் குடியிருத்திக் கொள்வேன் ஒவ்வொரு நாளும் எனது கண்ணீரை அதற்குப் பவியாக வைப்பேன் ஆனால் உமது உருவத்தை என் மனதிற் குடியிருத்திக் கொள்ள என்னிருதயம் பரிசுத்தம யிருக்க

வேண்டும். அதற்குத் தாங்கள் அனுசரித்து வருகிற பரிசுத்த மார்க்கத்தைக் கொண்டு தூய்மை யாக்குதல் ஆவசியகம்,

ஆகையால், நானும் முஸ்லீமா ஆய்விடுகிறேன் நாமிருவரும் ஒரே நாயகை வழிபடுகிறவர்களாவோம். நாம் ஒரு வேளை அநீஷ்ட ஈனத்தால் இம்மையிற் சுக போகங்களை யனுபவிக்கா விடினும், மறுமையிலின்புற்று ஒரு மித்து வாழ்ந்து நல்லபதவி யடையும்படி நமது அல்லாகுத்த ஆலாவைத் தினந்தோறும் காலமுறை வழுவாது தொழுது வழிபட்டு வருவோமென்று சொன்னபோது அஸன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து அவளுக்கு 'லா இலாஹ இல்லல்லாஹு' முகம்மதுர் ரசூலுல்லாஹி' என்ற கலிமாவை உபதேசிக்க அவளும் அதை மிகவும் உறுதியாய்க் கடைப்பிடித்து நாள் தோறும் இடைவிடாது ஒதி யீமான் கொண்டு முஸ்லிமா வாணள் அது முதல் அவள் அடிக்கடி அஸனிடத்தில் ஈமான், இஸ்லாம், முதலியவைகளுடைய பறுளு ஷறுத்துகளை யெல்லாம் கேட்டறிந்து அவ்விதமே நடந்துவந்தாள்.

அஸனும் பயணத்துக்குரிய ஆயத்தங்களை யெல்லாஞ் செய்யத்தொடங்கினர், கவர்னர் ஜனரல் அவர்களிடம் போய்த்தன் தாய் தகப்பனைத் தேடிப்பிடிக்க மிசுறுக்குப் போவதற்கு, தான் உத்தேசித்திருப்பதை யறிவித்த போது அவரிப்படித் திடீரென்று புறப்படத் தீர்மானித்ததற்காக ஆச்சரியமடைந்து, அஸனை இன்னுஞ் சில காலங் கல்கத்தா விலிருந்து விட்டுப் போகும்படி சொல்ல, அஸன் மிகவுங் கெஞ்சி ஐயா! தயவுசெய்து அன்புடன் விடை தரவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு சிரேஷ்ட தேசாதிபதி நல்லது உமக்கு விடை தருகிறேன், நீர் ஒவ்வொரு மாதமும் நமக்குக் கடிதமெழுதி அனுப்பவேண்டுமென்றும், நாமும் இக்கிலாந்துக்குச் சில மாதத்திற்குப் பின் போவதற்கு நியமித்திருப்பதால் கடிதங்களை நேரே அங்கு அனுப்பிவர வேண்டுமென்றுஞ் சொன்னார். பின்பு அஸன், பாளினுடைய தகப்பனாராகிய லார்ட் டெலிங்டனைப் போய்ச் சந்தித்துத் தான் பயணம் போவதற்குத் தீர்மானித்திருப்பதைச் சொன்னபோது,

அவரும் இப்படித் திடீரெனப் பயணம் புறப்படக் காரண மென வென்று விளங்கக் கேட்டும் அஸன் உண்மையை வெளிப்படுத்த வில்லை. அவர், அஸனுக்குப் பயணத்துக் காகக் கொண்டுபோக வேண்டிய முதலும் மிசறு பாங்கியில் கேட்ட தொகை கொடுக்கும்படிக்கு உண்டியுங் கொடுத்து அந்த உண்டியைக் கொண்டு வேண்டியதருணங்களில் எந்தப் பாங்கியிற் போய்ப் பணங்கேட்டாலும் பணங்கிடைக்கு மென்று அநேக நற்புத்திகளையும், அன்பான் வார்த்தைகளை யுஞ் சொல்லி, அஸனே! உம்மை என்னுடைய ஓர் பிள்ளையைப்போலப் பட்சம் வைத்திருக்கிறேன், என் மகளும் உம்மை ஒரு சகோதரன்போல நேசம் வைத்திருக்கிறாள். நானும், என் மகளும் இகன மிரண்டு மூன்று வருடஞ் சென்றபின், மிசறு, ஷாம், ஜெறுஸலேம் (பய்துல் முகத்தஸ்) முதலிய ஊர்களெல்லாவற்றிலும் பிரயாணஞ் செய்து விட்டு லண்டனுக்குப் போக நினைத்திருக்கிறோம் பாளினுவுடைய கல்யாணம் நடக்கும்போது நாங்களெந்த ஹரிவிருந்தாலும் கூடித் மனுப்புவோம்; நீர் தவறாது வரவேண்டுமென்று சொன்னார்.

அஸன் பயணத்திற்குரிய சகல முஸ்திப்புகளுஞ் செய்த பின் மறுநாட் காலமே பயணப்பட்டு, பாளீனைச் சந்தித்து விடைபெறும்போது அவர்களொருவருக்கொருவர் கட்டிய ணைத்து முத்தமிட்டு அழுது பட்ட துயரத்தை இவ்விதமென்று எழுதமுடியாது ஓர் தேகத்தை இரண்டாய்ப் பிரிப்பதைப் போல் வேதனைப்பட்டவர்களாய்ப் பிரிந்தார்கள். மறுநாட் காலமே அஸன் இஷ்டமரிலேறிப் பயணம் புறப்பட்டு விட்டார்.

அவர் மிசறுக்கு வந்து சேர்ந்து, அதற் கிராசதானி யாகிய காயீர் என்னும் பட்டணத்தில் இஸ்மாயில் என்பவர் வைத்திருக்கிற ஹோட்டலில் வந்து தங்கியிருந்தார். அவர் வந்து, சிலகாலத்துக்குள் பல சாஹிதிரங்களிற் சிறந்த உல மாக்கள (பண்டிதர்கள்) கூடிய அஸ்ஹார் என்னும் கல்விச் சாலைக்குப்போய் அவர்களுடனே சிநேகம் புரிந்து அவர்களு

டைய அறிவினாழத்தையும் புத்தியின் கூர்மையையும் பார்த்துத் தாமும் அவர்களிடஞ் சிலகாலம் படிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு படித்து வந்தார். அறபி பாஷையிலுள்ள பற்பல சாஸ்திரங்களையும் ஒவ்வொன்றாய் மிகவுமாவலுடனே படித்துத் தேர்ச்சியடைந்தார்.

இப்படியந்தப் பாடசாலையிற் படித்துவரும்போது படிக்குநேரத் தவிர மற்ற வேளைகளில் உலகத்திலுள்ளவை களெல்லாவற்றிலும் தமக்கு அரும்பொருளாயிருந்த அந்தப்பெண்ணை நினைத்துப் பெருமூச்சு விடாத வேளை மிகவுமரிது ஆகிலுந்தான் செய்து கொண்ட தீர்மானப்படியே அவளுக்கு யாதொரு கடிதமும் எழுதவில்லை; அவளிடமிருந்தொரு கடிதமும் வரவில்லை. இவ்வுலகத்திற் பெண்களின் அன்பும் இன்பமும் தமக்கு வேண்டிய தில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். இன்னும் தமக்குச் சாவகாசங் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நமது பிதாமாதா யாவரென்று கண்டுபிடிக்கும் நோக்கமாகத் தெருக்கள் தோறும் திரிவார். சில தருணங்களில் இரவிலும் மறுவேடம் பூண்டு ஏழையனாதிகளிருக்கிற தெருக்களுக்கும், வீடுகளுக்குள் சென்று தருமங்கள் செய்யத் தக்கவர்களுக்குத் தருமமும், உபகாரஞ் செய்யத் தக்கவர்களுக்குப் புகாரமும் செய்துவருவார். ஆகிலுந் தன்னுடைய தாய் தந்தையைப்பற்றி யறிவதற்குரிய யாதொருவழியுந் தெரியவில்லை. இப்படியே மூன்று வருஷம் சென்றுவிட்டன. இதற்கிடையில் கவர்னர்ஜெனரலும் லண்டன் பட்டணத்திற்குப் போய்விட்டார், அவருக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படியே மாதந்தோறுங் கடிதங்கள் எழுதிவந்தார் பதில் கடிதங்களும் வந்து கொண்டிருந்தன ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில் பட்டணத்தில் சற்று தூரமான ஓர் பாதையில் நடந்து போகும்போது, மிட்டாய்களும், கனிவர்க்கங்களும் வைத்திருக்கிற ஓர் சிறுகடையருகாகச் செல்லும்போது திடீரென அந்தக் கடைப்பக்கம் திருப்பிப் பார்க்கையில் ஓர் மனிதன் தனக்கருகே நிற்கிற ஒரு கோஜாவுக்குத் தன்விரலை நீட்டி அஸனைக்காட்டி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அஸன் அவனை யுற்றுப்பார்த்தவுடனே அந்தப் பாதகனாகிய

அலீயுடைய முகச்சாயலாக விருப்பதைக்கண்டு திடுக்கிட்டு விட்டார். அக்கணமே அந்த மனிதன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டான். அஸன் அவனை நன்றாய்ப்பார்த்தறிய வேண்டுமென்று சற்று நின்றும் அவன் வெளியே வராததாலும் அந்த கோஜா அஸனை யுற்றுப்பார்த்த படியாலும் அவன் அலீதானென்று தன் மனதில் திடப்பட்டது, பின்பு அஸன் அலீயைக்கண்ட நேரமுதல் மனக்கலக்கங் கொண்டவராய்த் தானிருக்கிற ஹோட்டலுக்குத் திரும்பி வரும்போது ஒரு சந்தில் நின்று திரும்பிப்பார்த்தார். அந்தக்கடையில் கண்ட கோஜா பின்னொடர்ந்தவனாக வந்து, இவர் முகத்தைத் திரும்பினவுடனே சட்டெனத்தானும் நின்று மறுபுறந்திரும்பி ஒருவீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பவனைப்போல நின்றான். அஸன் மறுபடியும் நடந்து தானிருக்கிற ஹோட்டலுக்குப்போய் உட்செல்லும்போதுந் திரும்பிப்பார்த்தார். அந்த கோஜா சற்று தூரத்திலிருந்து இந்த ஹோட்டலைப் பார்த்தபடியே நின்றான். அஸனுக்கு மனதில் அச்சமுண்டாகி விட்டது. அலீ ஏதோ இன்னுஞ் சூதுசெய்ய நினைத்திருக்கிறான் போலத் தோற்றுகின்றது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அலீ சூரத்தை விட்டு வந்த பின் பல ஊர்களிலுமலைந்து திரிந்து காயீர் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தான்; அங்கு சிலகால மிருந்து திரிந்து சொற்ப முதல் சேர்த்து வியாபாரஞ் செய்து வந்தான்; இந்த கோஜாவானவன் யூசுபுபாஷாவின் பத்தினியுடைய மிகவும் பட்சமுள்ள பணிவிடைக்காரன். இவன் அலீயுடனே சிநேகிதமாயிருந்தான். அஸன் அலீயுடைய வீட்டுக்கருகாகப் போனபோது முன்னர் அந்த கோஜா அலீயைச் சந்திக்கவந்து சம்பாஷனை செய்துகொண்டிருக்கையில் அஸனை அலீ கண்டவுடனே திடுக்கிட்டான் இதை அந்த கோஜா கண்டு ஏணிப்படி திடுக்கிட்டென்று கேட்க, அலீ அஸனை விரலாற் சுட்டிக்காட்டி அந்த வாலிபனை நான் சூரத்திலிருக்கும் போதறிவேன்; அவனை ஜகுபர் என்கிற ஒரு மனிதனுக்கு யாரோ ஒருவர் அவன் சிறு குழந்தையாயிருக்கையில் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்டு ஜகுபரால் வளர்க

கப்பட்டான். அவன் தாய் தந்தை யாவரென்று ஒருவருக்குத் தெரியாது; என் சொல்லுகையில் அஸன் அந்தக் கடையைத் திரும்பி பார்த்தார், அப்போது அலீ தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்துகொண்டான்,

அந்த கோஜா தக்ஷணமே, ஓகோ என்னுடைய நாச்சியாருடைய பிள்ளை சிறு பிராயத்திற்களவு போயிற்றே அந்தப் பிள்ளையோவென்று சந்தேகித்து அஸனை யுற்றுப்பார்த்தான், யூசபாஷா வளர்க்கிற மகளைப் போலவே யிருந்தது; முகவடிவிலோ, உயரத்திலோ, தேகக் கட்டுப் பாட்டிலோ இருவரும் ஒத்திருந்தமையால் இவர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகளென்று சொல்லத் தக்கவர்களாயிருந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியமான சங்கதியைத் தனது நாச்சியாரிடஞ் சொல்லவேண்டுமென்று தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு அஸனிருக்கிற விடமெங்கே யென்றறிந்து கொள்வதற்காக முன் சொல்லியபடி பின்னொருபுறம் போனான். அந்த ஹோட்டற்காரனிடம் அஸனுடைய சங்கதிகள் யாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டு யூசபாஷா அவர்களுடைய பத்தினியாகிய குல்லாப்பனா அவர்களிடம் போய்ச் சகல செய்திகளையுஞ் சொன்னபோது அவள் மகவு மதிசயப்பட்டாள்; ஆ! நானிவ்வளவு காலம் என்னுடைய மகனென்று அருமையாய் வளர்த்த பிள்ளை வேறொருவருடைய பிள்ளையாகவும், என் வயிற்றிற் சூழ்ந்து பெற்ற என் சொந்தப் பிள்ளை யாகும்படி அனாதியாய்த் திரியவுஞ் சம்பவித்திருக்கிறதோ வென்று மனங்கலங்கி வெகு நேரம் யோசித்து பின்னாலும் விதமாய் மனதிற்பீர்மானித்தாள். “நானிச்செய்தியை ஒருவரிடமுஞ் சொல்லமாட்டேன், பாஷாவுக்கும் அறிவிக்கமாட்டேன்; நானிதை நன்றாய் ஆராய்ந்து தேரவேண்டும்; அந்த ஹோட்டலிலிருக்கிற பிள்ளையினுடைய பிடரியில் ஓர் மறுவிருந்தால் அப்போதுதான் என் பிள்ளையென்று எனக்கு நிச்சயம். அப்படி என் மனதிற்குத் திடமாகிவிட்டாலும், அந்தப் பிள்ளையை என் பிள்ளையென்று யாவரு மேற்றுக்கொள்ளவும், இப்போது நான் என் மகனென்று வளர்த்துவருகிற பிள்ளை அன்னியர் பிள்ளையென்று தள்ளவும் போதுமான நியாயங்களும், அத்தாட்சிகளும்மிருக்க

வேண்டும்; அப்படி அத்தாட்சிகளைத் தேடுமுன் அந்தப் பிள்ளை யென்னை யின்னொளைய அறியவுங் கூடாது." இவ்விதந் திட்டஞ் செய்துகொண்டு, கோஜாவையழைத்து நீ நூறு தங்கக் காசை எடுத்துக்கொண்டு, அந்த ஹோட்டல் காரனிடம்போய் அந்தப் பணத்தை யவனுக்குக் கொடுத்து நான் இன்றிரவு நடுச் சாமத்தில் அந்த வாஸிபனிக்குகிற வறைக்குட் செல்ல நினைத்திருப்பதால் ஒருவருங் காணாமல் என்னை யங்கு கொண்டுபோய்விட உதவி செய்ய வேண்டுமென்றும், அந்த வாஸிபன் நன்றாயுறங்குகிறதற்காக இராப் போஜனத்திற் கொஞ்சம் அபினைச் சேர்த்துக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் இவ்விஷயத்தில் அவன் செய்கிற உதவிக் காக இன்னும் அதிக நன்கொடை கொடுக்கப்படுமென்றுஞ் சொல்லியனுப்பிவைத்தாள் கோஜாவும், அந்த ஹோட்டற் காரனாகிய இஸ்மாயீலிடம் போய் தன்னிறைவி சொல்லிய வார்த்தைகளை யெல்லாஞ் மொல்லி அத்தொகையையு மவனிடங் கொடுக்க, அவனும் இச் சங்கதிகளுக்கெல்லா மிணங்கிக் கொண்டான். இப்படியிருக்க, அன்றிரவு நடுச் சாமத்திற் றுனே குல்லூர்பனூ எழுந்து வேறொருவரு மறியாமல் தன் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து ஹோட்டலுக்குப் போக, அந்த ஹோட்டல்காரன் அவர்களைச் சந்தித்து, அழைத்துக் கொண்டுபோய் அஸன் படுத்திருக்கிற அறையில் விட்டான் அவள் அஸன் படுத்திருக்கிற கட்டிலை நெருங்கிப் பார்க்கும் போது, அவர் ஆழ்ந்த உறக்கமாக உறங்கினார் அந்த அறையில வைத்திருந்த தீபத்தால் அவருடைய முகத்தை அவள் உற்றுப்பார்த்தாள்; தன்னுடைய சொந்த மகனென்று மிகவு முகப்போடு வளர்த்துவருகிற இஸ்மாயில்பே என்பவருடைய முகவடிவுக்கு யாதொரு வித்தியாசந் தோன்றவில்லை. சொற்ப நேரம் வரையில் நன்றாயுற்றுப் பார்த்திருக்கும்போது அஸன் உறக்கத்தில் மறுபுறந்திரும்ப, அவர் பிடரியில் ஓர் மறுவிருப்பதை அவள் கண்டாள்; அவள் சரீரம் சிலுர்த்து, மயிர்க் கூச்சிட்டன. என்னுடைய வயிற்றில் உற்பத்தியாகி யென்ற இரத்தந் திரண்டு உருவாகிச் சமைந்ததும் ஒன்பது மாதம் வயிற்றில் சுமந்து நான் பெற்றதும் இப்பிள்ளையல்லவா! என்ற ஹந்தவுடனே இருதயம் பூரித்து மார்பு விம்மிச் சுரந்து மன

முருகிக் கண்ணீர் பிரிட்டுப்பாய்ந்தது. அஸனுடைய கையை மெல்லவெடுத்துக் கண்ணில் வைத்துக்கொண்டாள்; பின்பு தன் பிள்ளையை முத்தமிடாமலிருக்க முயற்சி செய்தும் அப்படியிருக்கக் கூடாமற் போயிற்று; ஆகையால் உடனே ஓடிப் போய் விளக்கையமர்த்திவிட்டு வந்து அவருடைய இரு கன்னத்தையும் முத்தமிட்டாள். இப்படி நடக்கும்போது அஸன் ஓர் சொற்பனங்காண்கிருர். எப்படியானால், அலியானவன், ஓர் ஈட்டியினால் தன் மார்பிற் குத்தவும் அந்தக் குத்தினால் தனக்கு மரணஞ் சமீபித்திருக்கவும் அப்படியிருக்கும் போது தன்னுடைய அன்பான பெண்ணாகிய பாளிநா கட்டிலருகே வந்து குனிந்து தன்முகத்தைப் பார்த்து அழுது கொண்டிருக்கவும், அவளைக் கண்டவுடனே தனக்குச் சந்தோஷம் பொங்கி வேதனையெல்லாம் நீங்கிச் சவுக்கியமுண்டாகவும் அந்நேரம் பாளிநாவுடைய முகம் முதிய வயதினையுடைய ஓர் அழகான பெண்ணுடைய வடிவமாய்மாறித் தன்னை நெருங்கி நெருங்கி, முகத்தோடு முகம்வைத்து முத்தமிடவுங் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

அந்நேரத்தில் அந்த அறையில்வெளிச்சமிருக்கவில்லை கட்டிலுக்கருகேயிருந்து ஒருவர் விரைவாய்ப் போகிற சத்தங் காதிற்கேட்டது; இதுசொற்பனமோ உண்மையோ வென்று யோசிக்கலானார். கன்னம் நனைந்திருப்பதை யறிந்தவுடனே சட்டென எழுந்து நெருப்புப் பெட்டியை யெடுத்து விளக்கேற்றிப்பார்த்தார். அறையிலொருவரையுங் காணவில்லை; வெளியேபோய்ப் பார்த்தார், ஒருவரும் வந்த அடையாளங்கொள்ளுந் தெரியவில்லை; பின்பு சற்றுநேரம் உறங்காமல் அந்தப்பாதகனாகிய அலீ இன்னும்மென்ன தீங்குகள் செய்யப் போகிறானோ வென்று சற்றுநேரம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து உறங்கிவிட்டார்.

மறுநாட்பகல் அஸனுக்குத் தபாலில் ஓர் கடிதம் வந்தது, அதைவாசிக்க அதில், என் அன்பானமகனே! உன்னுடைய தாய்தந்தை உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது அல்லாருத்தாலாவின் நியமனம்; உன்னுடையதாய் உன்னைத் தன்கண்

ணீராற் குளிப்பாட்டி நெஞ்சோடணைத்துக்கொள்ள ஆவலாயிருக்கிறான். ஆகிலும் உன்னைப்பெற்றோரும் நீயும் சிலகாலம் பொறுத்திருக்க வேண்டும். நீ சொற்பக்காலத்தில் செல்வத்தை யடைவாய்; உன் தாயுந் தகப்பனும் இந்தப் பட்டணத்திலே தானிருக்கிறார்கள் அவர்கள் கண்யமானவர்கள். ஆகிலும் நீ அவர்களைத்தேட யத்தனிக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களே யுன்னைச் சிலகாலத்திற்குள்ளே யழைத்துக்கொள்வார்கள். உன்னுடைய செல்வுக்கா ஆயிரந்தங்கக்காசு பொறுமானபாங்கி நோட்டு-க-இதற்குள் வைத்திருக்கிறேன். என்மகனே உன்னை எங்களோடு சேர்த்துவைக்கும்படி அல்லாகுத்தாலாவிடத்தில் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய,

தாய்.

என எழுதியிருந்தது இந்தக்கடிதத்தைப் பார்த்தவுடனே அஸனுக்குண்டான ஆச்சரிய மிவ்விதமென்று சொல்லக்கூடாது. தன்னுடைய தாயுந் தகப்பனுந் தகுதியானவர்களென்றும் அவர்களிருவரும் அந்தப்பட்டணத்திற்குள்ளே குடியிருக்கிறார்களென்று மறிந்து ஆனந்தமடைந்தார்; ஆகிலும் அவர்கள் தன்னைத் தங்கள் பிள்ளையென்றேற்றுக்கொள்ளாம லிருக்கிறது ஏதோதடையுண்டாயிருக்கிறதே அது என்னவென்று யோசிக்கத்தொடங்கினார்; அவர்புத்திக்கு ஒன்றுந் திடப்படவில்லை. இப்பட்டணத்திலே அவர்களிருக்கிறது நிச்சயமாயிருக்கிறதே; நான் அவர்களாரென்றறிய யத்தனிக்கிறதே யுத்தமமென்று யோசித்தும் தன்னுடைய தாயினது சொல்லைத் தட்டப்படாது எல்லாம் வல்ல நாயனின் கட்டளைப்படியே நடக்குமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டார்.

அஸனுடையகாரியமிப்படியிருக்க அந்தச்சண்டாளனாகிய அலீ அந்தகோஜாவிடந்தான் அஸனைப்பற்றிய செய்தியைச் சொன்னபோது அவன் அவத மிகவுங்கவனமாய்க் கேட்டிருந்ததையும், பின்பு அஸனைப் பின்றொடர்ந்து போனதையும் பார்த்து, ஓகோ அஸனுடைய அந்தரங்கம் வெளி

யாகப் போகின்றதே? நானிவ்விஷயத்தை நன்றாய் விளங்கத் தேடவேண்டும்; அதிஷ்டமிருந்தால் எனக்கு நயமுண்டாகத்தக்க காரியங்கள் சர்பவிக்கக் கூடுமென்று நினைத்துக் கொண்டு அஸனை கோஜா பின்னொடர அந்த கோஜாவை அலீ பின்னொடர்ந்து போனான். இப்படி கோஜா ஹோட்டலுக்கு சமீபமாகப் போய் நின்று அஸன் வீட்டுக்குள் நுழைவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையுங் கண்டான். அதன் பிறகு அலீ இனிமேல் என்ன நடக்கின்றது பார்ப்போமென்று ஹோட்டலுக்கு சமீபமாக இருக்கிற ஒரு வீட்டுத் திண்ணையிற் பூனை பதுங்குவதுபோற் பதுங்கி யிருந்தான். சற்று நேரம் இப்படி யிருக்கும்போது அந்த கோஜா ஹோட்டலுக்குள் போய்ச் சற்று நேர மிருந்து விட்டுப் போவதைக் கண்டு இதி லேதோ ரகசியமிருக்கிறது ஆகையால் நான் சில நாள் வரையிலு மிவ்விடத்திலிருந்து நடக்கின்ற காரியங்கள் சகலத்தையும் ஆராயவேண்டுமென்று திட்டஞ்செய்து கொண்டான். அலீ சூரத்தில் ஜகுபருக்கு எழுதியனுப்பிய கடிதமொன்றை அவன் வாசித்திருந்தான். அக்கடிதத்தில் சீன் என்ற அறபு எழுத்தை யொப்பமாகப் போட்டிருந்தது ஜகுபர் எழுதிய னுப்பிய கடிதங்கள் முக்கிய தபால் ஆபிஸில் வந்தபோது அதைவந்து எடுத்துக்கொண்டு போனவர்க ளாரென்றறிந்து கொண்டால் அவனுடைய இரகசியத்தை அறிந்தொள்ள வழியுண்டாகுமென்று நினைத்துச் சில பணங்களையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தபால் ஆபிஸிற்குப் போய் அங்குள்ள கிளார்க்குமார்களிடம் சென்று நான் சூரத்திலுள்ளவன்; என்னுடைய பெயர் ஜகுபர்; எனக்கு சீன் என்று பெயர் போட்டு ஒருவர் கடிதங்க ளெழுதிக்கொண்டு வந்தார். நானுமவனிதமாகவே மறுமொழி யெழுதி வந்தேன். சிலகாலமாக அவருடைய கடிதமொன்றும் வரவில்லை; நான் சூரத்திலிருந்து அவரைத் தேடி வந்திருக்கிறேன், நான் ஏழை; என்பேரில் நீங்கள் மனமிரங்கி அந்த மனிதனைக் கண்டு கொள்வதற்காக எனக்குத் தவிரைய்யுங்களென்று சொன்னான்; அதற்கு அவர்களெல்லோரும் அந்த விவரம் பிறர் ஒருவருக்குஞ் சொல்லி வெளிப்படுத்த எங்களுக்கு கட்டளை யில்லையென்று சொல்லி விட்டார்கள். பின்பு அந்த கிளார்க்கு மார்களிடம் லொருவரிடம்

கோய் இரண்டு தங்கக் காசை கையில் வைத்து நீங்கள் எவ் விதமாகிலும் இந்த உபகாரத்தைப் பரதேசியாகிய எனக்கு செய்யவேண்டுமென்று கெஞ்சி நின்றான் அப்போது அந்த கீளார்க்கு நல்லது நாளைச் சாயங்காலத்திற் று இங்கே வா நான் உன்னோடுவந்து அந்த மனிதனிருக்கிற வீட்டைக் காட்டி விடுகிறேனென்று சொன்னான் அலீ அவன் குறித்த நேரத்துக்குப்போக அவனும் அலீயுங் கொஞ்சந் தூரம் நடந்து போய் ஒரு பெரிய வீட்டு வாசலில் ஓர் அபஷி நின்றான்; இந்த உத்தியோகன் தன் அலீக்குக் காட்டி அந்த அபஷியை நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொள்; அவன் அந்த வீட்டிலிருக்கிற பணிவிடைக்காரன்; அவன்தான் அந்தக் காகிதங்களை வந்தெடுத்துக் கொண்டு போனென்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். அலீ சற்றுநேரம் அங்கே நின்றபோது அபஷி அந்த வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து தெருவில் வரும்போது அலீ அவனைச் சமீபித்து சலாஞ்சொல்லி என் சகோதரனே உங்களுக்கு ஜகுபரென்ற நாமமுடைய ஒரு மனிதனைத் தெரியுமாவென்று கேட்டான்; அதைக் கேட்டவுடனே அந்த அபஷி திடுக்கிட்டு அலீயுடைய முகத்தைப் பார்த்து நீராரென்று கேட்டான் அலீ நான் ஜகுபருடைய சகோதரன் ஜகுபர் இறந்துபோனார் அவர் மரணமடைகிற தருணத்தில் என்னை யழைத்து எனக்குக் கட்டளையிட்டதாவது;— நீ மிசுறுக்குப் போய் எனக்கு இந்தப் பிள்ளையை யொப்புவித்த வரைக் கண்டு அவருக்கு இந்தப் பிள்ளையைப் பற்றிய காரியங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி அவருடைய கருத்துப்படி நடந்துகொள்ளென்று சொன்னார். அதற்காக நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன் என்பதே. இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த அபஷி அப்பிள்ளை யெங்கே யென்று கேட்டான்: அலீ அந்தப் பிள்ளை இப்போது வாலிபனாய் இந்தப் பட்டணத்தில் வந்திருக்கிறானென்று சொல்ல, அந்த அபஷி முகம் பேதித்துக் கவனங் கொண்டவனைப்போல் நிற்கையில் அலீ சொல்கிறான் அஸனுக்கு நானிங்கே வந்திருக்கிறது தெரியாது அவன் என்னோடு விரோதமாயிருக்கிறான்; அவன் தன்னுடை தாயையும் தகப்பனையும் தேடி அறிய வந்திருக்கிறானென்று சொன்னான். அபஷி அதற்கு மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்லவில்லை

ஆனால் அலீயுடனே வேறு சங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டே அவன் வீட்டுக்கு வந்தான். அலீ சாரூயத்தை வரவழைந்து அவனுக்கு மண்டை கொள்ளுமட்டுங் குடிப்பாட்டினான்; அந்த அபஷி குடித்தவுடனே இரகசிய முழுவதையும் வெளியிட்டான்; அலீக்கும் அந்த அபஷிக்கும் நடந்த பேச்சுக்களை இப்போது வாசிப்பவர்களுக்கு அறிவிக்கமாட்டோம். பின்னால் தெரியப்படுத்துவோம்; அவர்களிருவரும் அஸன் தன் தாயையுந் தகப்பனையுந் அறிந்து கொள்ளாமல் இருக்கச் சில தந்திரங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று யோசித்துத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டார்கள், என்பதை மட்டும் இவ்விடம் சொல்வோம்.

அவர்கள் செய்த தீர்மானப்படியே அந்த அபஷி அப்பட்டணத்தி லிருக்கிற ஒரு டாக்டர் வீட்டுக்குப் போய் அவரைக் கண்டு காலில்விழுந்து கைகட்டி நின்று தான் கொண்டு போயிருந்த ஆயிரந் தங்கக்காசையுங் கொடுத்துச் சொல்லுகிறான். என் நாயகமே இந்தப்பணத்தை யென்னுடைய நாச்சியாராகிய சீமாட்டி தங்களுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்துத் தங்களாலோர் உபகாரம் பெற்றுக்கொள்ள நாடுகிறார்கள் தாங்கள் அந்த வுபகாரத்தைச் செய்வீர்களே யானால் தங்களுக்கு அவர்கள் ஆயுசுபரியந்தம் நன்றியுடையவர்களா யிருப்பார்களென்று அந்த அபஷி சொல்ல, டாக்டர் அந்தச் சீமாட்டியுடைய பெயரென்ன? நான் செய்ய வேண்டிய வுபகாரமென்ன? தெளிவாய்ச் சொல்லென்று கேட்டார் அப்போது அபஷி எஜமானே அந்தச் சீமாட்டியின் பெயரை இத்தருணத்தில் வெளிப்படுத்த வெனக்குத்தரவில்லை. ஆகிலும் பின்னாலுங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படும்; இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டிய வுபகாரமாவது, இந்தியாதேசத்திலிருந்து அஸனென்ற பெயரையுடைய ஒரு வாஸ்பன் இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள ஓர் பாஷாவினுடைய மகனென்றும் அந்த பாஷாவைத் தேடி யறிய வந்திருக்கிற தாயும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்; அவன் வஜீகரமுள்ள முகத்தை யுடையவனா யிருப்பதினாலும் பேச்சிற் சாதுரியமுடையவனாதலாலும் அனைப்பார்த்தவர்கள் பயித்தியக்கார

னென்று சந்தேகிக்காமல் அவனுடைய சொற்களை நம்பிக் கொள்வார்கள் அதனால் இந்தவூரிலுள்ள சிலபிரபுக்களுக்குத் தொந்தரவுகள் நேரிடப்போகின்றன இதற்காகத் தாங்கள் தயவுபுரிந்து அவனைப் பயித்தியக்காரர்களை யடைத்து வைத்திருக்கும் சாலையில் அடைத்து வைக்கும்படி செய்வீர்களே யானால் தங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாகிறது மல்லாமல் அந்தப் பிரபுக்கள் தங்களுடைய நன்றியை மறவாதிருப்பார்கள்; இன்னும் அந்த வாலிபனைச் சிறையாக வைப்பதுமன்றி அவனுக்கு யாதொருவே னையுஞ் செய்யாமற் சவுக்கியமாய் வைத்திருக்கவேண்டுமென்று சொன்னபோது அந்த டாக்டர் சிலநேரஞ்சிந்தித்துக் கொண் டிருந்துவிட்டு அவனிருக்கிற விடத்தையும் அவனுடைய அங்கவடையாளங்களை யுங் கேட்டறிந்ததின் பின், நல்லது உன்னுடைய நாச்சியாருடைய இஷ்டப்படி நடத்துகிறேனென்று வாக்குக் கொடுத்தார்.

மறுநாட்காலமே அந்த டாக்டர் ஒரு வண்டியிலேறிக் கொண்டு அஸுனிருக்கிற ஹோட்டலுக்குப்போய் அவரைக் கண்டு சலாஞ்சொல்லி யுப்கார்ந்து, சொல்லுகிறார், ஓ வாலிபனே! உமக்குச் சந்தோஷங்கூறுகிறேன், நீரிந்தவூருக்கு நாடிவந்தகாரியஞ் சித்திபெறப்போகிறது, உம்முடைய தாய் தகப்பன் யாவரென்று காட்டித்தருவதற்காக நான் வந்தீருக்கிறேன் ஆனால் இவ்விஷயத்தில் நான் சொல்கிறபடியே நீர் நடக்கவேண்டும்; நானிட்போது உம்மையோர் பெரிய வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோகிறேன். அங்கேநீர் இரண்டு நாள்வரையிலுமிருக்க வேண்டும்; உமதுதாயுந் தந்தையும் அவர்கள் சினேகிதர்களும்வந்து உம்மை வெகுசிறப்பாயழைத்துக்கொண்டு போவார்களென்று சொன்னபோது, அஸனுக்குண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது; இதுவரையிலும் ஏக்கமாய் யாதொரு உறவின் முறையா ரில்லாதவனாய்த் திரிந்தேன்; ஆனால் அல்லாகுத் தாலா என் தாய்தப்பனோடு என்னைச்சேர்த்து, செல்வம் பெற்றிருக்கச் செய்யுநாள் வந்துவிட்டதென்று நினைத்து விரைவாய்ப் போயுடுத்திக்கொண்டு டாக்டருடனே வந்து வண்டியிலேறினார், அந்தவண்டி அரைமணிநேரம் ஓடினதின்

பின் ஓர் பெரியவீட்டிற்குமுன் வந்துநின்றது அந்த வீட்டிற்கு வெளியே சில சேவகர்கள் துப்பாக்கியெடுத்தவர்களாகக் காவலாய் நிற்கின்றார்கள்; டாக்டரும் அஸனும் வண்டியை விட்டிறங்கி வாசலுக்குப் போய்க் கதவைத்தட்ட, ஓர் சேவகன் வந்து கதவைத்திறந்தான், இவர்களிருவரும் உள்ளே சென்றார்கள், அந்தவீடு மகாவிஸ்தார முடையதாகவும், அநேகசாலைகளும், அறைகளுமுடையதாகவும், இருப்பதை அந்த அறைகளிற் சிலமனிதர்கள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அஸன் கண்டபோது இது சிறைச்சாலையோ என்னை இதிற் கொண்டுவந்து சிறையாக்கப்போகிறார்களோ வென்று திடுக்கிட்டார்; அதைடாக்டர் கண்டு சிரித்துக்கொண்டு நீர் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டியதில்லை; நீர்தங்குமிடம் வேறுபகுதியிலிருக்கிறதென்றுசொல்லி அஸனைக் கூட்டிக் கொண்டோர் சாலைக்குப்போனார் அங்கே ஒரு உத்தியோகஸ்தன் எழுந்து அந்த டாக்டரைச் சமீபிக்க அந்த டாக்டர் உத்தியோகஸ்தனிடம் அஸனுக்குக் கேளாமல் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னார். உடனே அந்த உத்தியோகஸ்தன் அஸனை யழைத்துக்கொண்டுபோய் ஒருசோபாவிலிருக்கச் செய்து, ஒரு பணிவிடைக்காரனை யழைத்துப்போசனங் கொண்டுவந்து மேசையில்கைக்கும்படி கட்டளை கொடுத்தார்; அஸனுடைய மனதில் மிகவுங் கலக்கமுண்டாலும் டாக்டர் இரண்டுநாள் வரையிலும் இணங்கியிருக்க வேண்டுமென்று சொன்ன பேச்சையேயுறுதிக்கொண்டு சந்தோஷமாக விருந்தார். இப்படி இரண்டுநாட் சென்றபின் அஸன் தன் தாய்தகப்பனுடைய வரவை வெகு ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்தும் வராமலிருப்பதையும் தன்னையங்குகொண்டுவந்து விட்டவர் வராததையும் பார்த்துப் பதறி அந்த உத்தியோகஸ்தனிடம் போய் எசமானே! என்னை இங்கேயழைத்துக் கொண்டு வந்தவரார்? அவர் உங்களிட மென்னைக்குறித்தென்னசொன்னார்; நானிங்கு எத்தனைநாள் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அந்தவுத்தியோகஸ்தன் அஸனைப் பார்த்து வாஸ்பனே நீர் பதற வேண்டாம்; உம்மை இங்கு கொண்டுவந்திருப்பது நீர் சரீரசவுக்கியம் பெறுவதற்கே யல்லாது வேறொன்றுக்கு மன்று; உம்மையழைத்துக் கொண்டு

வந்தவர் கவர்ண்மென்று டாக்டர்; நீர் பைத்தியங்கொண்டிருக்கிறீரெனத் தெரியவந்து அந்நோயைச் சுகப்படுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினாலேயே அங்கு உம்மையழைத்துக்கொண்டுவந்தார். நீர் சவுக்கியமடைந்தவுடனே உம்மையாதொரு தடையில்லாமல் விடப்படும், ஆனால் அப்படியும்மை விடுதலைசெய்யமுன் நீர் ஓடிப்போக அல்லது புரளிகள் செய்ய முயன்றால் நீர் வருகிற வழியிலிருக்கின்ற அறைகளிலொன்றில் அடைக்கப்படுவீர்; நீர் கட்டளைக்கமைந்து பொறுத்திருந்தீரேயானால் உமது சவுக்கியத்திற்கு யாதொரு குறைவுமிருக்கமாட்டாதென்றுசொல்ல, அஸன் (இன்னாவில் லாஹி வ இன்னயிகே ஹி ருஜ்ஜிணன்) என்று சொல்லி அல்லா குத்தாலா எனக்குப் பூரணமான புத்தியையும் அறிவையுந்தந்திருக்க என்னைப் பயித்தியக்காரனென்று கொண்டுவந்து அவ்விடத்திற் றடுத்துவைத்திருப்பது என்னபுதுமை, யாரோ துட்டர்கள் எனக்குவிரோதமாய் டாக்டரிடஞ் சொன்ன பொய்யானவார்த்தைகளை நம்பி யவர் மோசம்போய்விட்டார்; ஆகையால் நீர் என்னை அக்கணமே போவதற்கு விடைகொடும்; அல்லது அந்த டாக்டரை அங்கு அழைப்பித்தீரேயானால் அவரை யார்தூண்டுதல் செய்துவிட்டார்களென்று கேட்டுத்தெரிந்துகொள்கிறேனென்று சொன்ன போது அந்தவுத்தியோகஸ்தன் அஸனைப்பார்த்து வாஸிபனே, நாங்களெல்லோருஞ் சட்டப்படி நடக்கவேண்டியவர்கள்; அந்த டாக்டர் வாரத்திற்கொருமுறை வருவது வழக்கம் மறுவாரமவர் வரும்போது நீர் சுகவீன முடையவரல்லவென்று அவரறிந்தால் உம்மை விடுதலைசெய்வார்; அது வரையில் நீர் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்று சொன்னவுடனே அஸன் உக்கிர கோபங்கொண்டு உதட்டைக்கடித்துக் கண்சிவந்து தனக்குச் சத்மோசமன்றோ நடந்துவிட்டது, இந்த விடத்தை விட்டுத் தப்பிப்போக ஏதேனு முபாயமுண்டோவென்று யோசிக்கயோசிக்க ஒவ்வொருயோசனையும் ஒன்றற்கொன்று அதிக அபாயகரமானதாகவே காணப்பட்டது.

இப்படி அந்தச் சாலைபில் அஸன் அடைக்கப்பட்டுச் சில நாட் சென்றபின், அவரைக்கொண்டுவந்து வீட்டடாக்டர் ஒருநாள் வந்து அஸனைப் பார்த்து அஸனே நீர் இன்னுஞ் சிலகாலம் இந்த வீட்டில் இருக்க வேண்டும் அதன் பின்னால் நீர் சவுக்கியமுஞ் சம்பத்து முடையவராவீரென்று சொல்ல, அஸன் கோபங்கொண்டு நீர் என் தாய் தகப்பனைக் காட்டித் தருவேனென்று ஆசை வார்த்தை என்னை இங்கே யழைத்துக்கொண்டு வந்து இங்கிருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்களிடம் என்னைப் பயித்தியக்காரனென்று சொல்லி அடைத்துவைத்திருக்கிறீர்; இப்படி நீர்செய்ததற்குக் காரணம் என்னவென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அதையெனக்குத் தெளிவாய் சொல்லவேண்டும்; இன்னும் என்னை இக்கணமே இந்த வீட்டை விட்டுப் போகும்படி எனக்கு விடைகொடுக்க வேண்டும். அப்படி நீர் செய்யாதிருந்தால் அரசாட்சியாரிடம் முறையிட்டு உமக்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்கும்படி செய்விப்பெனென்று சொன்னார். அந்த டாக்டர் அஸன் பேசி முடிந்தவுடனே, சிரித்துவிட்டு நீர் கோபங்கொள்வதாற் பலனில்லை. சிலகாலம் வரையிலும் பொறுமையாயிரும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். அஸனுக்கு அவரை யோடிப்போய்ப் பிடித்திழுந்தடிக்கத்தக்கதாகக் கோபமுண்டும் அப்படிச் செய்தால் வேறு என்ன உபத்திரவங்கள் வந்து சம்பவிக்குமோவென்று நினைத்துச் சும்மாவிருந்து வீட்டார் ஆகிலும் அதனால் தனக்குண்டான விசனம் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடாது தன் சிறுபிராயமுதல் தனக்குச் சம்பவித்த சகல காரியங்களையும் நினைக்கத்தொடங்கினார். சகலகாரியத்தையுஞ் சிந்தித்துத் தனக்கு நடந்த சங்கதிகளெல்லாவற்றையும் ஓர் சரித்திரமாய் எழுதினால் கீர்த்திபெற்ற அறபு இராக்கதை யில் நின்றும் அதிக ஆச்சரியமும் புதுமையான சரித்திரமாயிருக்கு மென்றும் இப்படி இன்னுஞ் சிலகாலம் என்னை யிங்கு வைத்திருக்கச் சம்பவித்தால் நான் புத்தி பேதித்தவனாய்ப் போவதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை, என்றிப்படி விசாரத்தில் மூழ்கியிருந்தார். இப்படி நாட்களும், வாரங்களும் மாதங்களுஞ் சென்றன; அந்த வீட்டை விட்டு ஓடிப் போவதற்கு அஸன் அனேக விதமான தந்திரங்களை யோசித்

தும் ஒன்றுமுபயோகப்படவில்லை. இவ்விதமாக ஒரு வருஷம் அந்தக் காவற்சாலையிலே இருந்தார். ஒருநாள் கடும் பைத்தியங்கொண்டவர்களை யடைத்து வைத்திருக்கிற அறைகளைப்பார்க்க அஸனும் அங்குள்ள ஓர் உத்தியோகஸ்தனும் போனார்கள். அப்படிப் போகும்போது ஒரு அறையில் வயது சென்ற ஓர் மனுஷன் குந்திக்கொண்டு தன் தலையை முழந்தாளில் வைத்தவராக விருக்கக் கண்டார், அஸன் அவரிருக்கிற அறையின் வாசலைச் சமீபித்து நின்று னந்த மனிதனைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்த மனிதன் தலையையுயர்த்தி அஸனைக் கூர்மையாய்ச் சிலநேரம் பார்த்துவிட்டு ஆ என் மகனே என்று ஓர் சத்தமிட்டுக்கொண்டு பாய்ந்து ஓடிவந்து அஸனைக் கட்டியனைக்கையில் நினைவற்று மயக்கமாய்க் கீழே விழும்போது அஸனவரைத் தாங்கி நிலத்திற் சாய்ந்திருக்கச் செய்து, அவர் தலையைத் தன் மடிமேல் வைத்து முகத்தையுற்றுப் பார்த்தபோது தன்னை வளர்த்த தகப்பனாராகிய ஜகுபர் என்றறிந்து தன் கண்ணாற் கண்ணீர் சொரிந்தார் ஜகுபருக்கறிவுண்டாகச் செய்வதற்குத் தண்ணீரைத் தெளித்துங் குடிக்கக் கொடுத்தும் நினைவுண்டாகாமையால் அந்த உத்தியோகஸ்தனிடம் அஸன் உத்தரவு கேட்டு அவரைத் தானிருக்குஞ் சாலைக்குத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் வைத்து டாக்டரை யழைத்து வைத்தியஞ் செய்வித்து வந்தார். மறுநாட்காலமே ஜகுபருக்கு ஸ்மரணை யுண்டாகி, அஸன் தன் சமீபத்திலிருப்பதைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு கையை யெடுத்துக் கண்ணில்வைத்து, மகனே நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து இவ்வளவு காலமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை; நான் என் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்ததின் பின்னால் நடந்த காரியங்களெல்லாம் ஓர் சொற்பனம்போலிருக்கின்றது; நான் வரும் போது நீ சிறுபிள்ளையா யிருந்தாய்; இப்போது நீ வாலிபனாயிருக்கிறாய்; அதனால் நான் உங்களைவிட்டுப்பிரிந்து வெகு கால மிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்; ஆகையால் உன்னுடைய தாயைப்பற்றியும் உன்னைப்பற்றியும் இதுவரையிலும் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்

லென்று கேட்டார். அஸன் அந்நேரத்தில் தன்னுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்வது யுசிதமல்லவென்று நினைத்து எந்தகப்பனே! நான் இனிமேல் உங்களைவிட்டுப் பிரியேன்; உங்களுக்கு நல்ல சவுக்கிய முண்டானதின் பின்னால் எல்லாச் செய்திகளையும் விபரமாகச் சொல்வேன், நீங்களிப்போது மனச்சந்தோஷ முடையவர்களாய்ச் சரீரசவுக்கியம் பெற்றுக் கொள்ள முயலுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, அவருடைய சரீர பெலனுக்காகவேண்டிய ஆகாரங்களைக் கொடுத்து வந்தார். இரண்டு வாரங்களுக்குள் ஜகுபருக்கு நல்ல சரீர சவுக்கியமுண்டாகி அஸனிடம் நடந்த சங்கதிகள் சகலத்தையுங் கேட்டறிந்தார். ஆகிலும் தன் மனைவியாகிய ஆயிஷாவுக்கு நடந்த சரீரப்பணைகள் ஒன்றும் அஸனுக்குத் தெரியாதபடியால் அஸன் சொல்லவில்லை; அவள் இறந்ததையும் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டதையும் பின்பு அலீ என்கிற பாதகன் செய்த காரியங்களையும் விபரமாகச் சொன்னார். பின்பு ஒருநாள் அஸனும் ஜகுபரும் அந்தச் சிறைச்சாலை வீட்டைச்சுற்றி யுலாவி வரும்போது ஒரு அறையில் ஒரு மனிதன் மிகவும் மெலிந்து வளைந்து கண் குழிவிழுந்து வாயிலிருந்து நுரை வடியச் சரீரம் நடுநடுங்கிக் குந்தியிருந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் அஸனைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டெழுந்து தடுமாறித் தடுமாறி நடந்து ஓர் மூலையில் ஒளிந்து தன் முகத்தைத் தன் கைகளால் மூடிக்கொண்டு பயந்தவனாகப் பேசாமற் பதுங்கினான். அஸனிதைக் கண்டவுடனே ஆச்சரியங்கொண்டு அவன் யாரென அறியும்படி சமீபத்தில் சென்று நிற்க அந்தக் கிழவன் ஓவெனச் சத்தமிட்டு அஸனே என்னைக் கொல்லவேண்டாம் நான் உதையுண்டு போகுங்காலம் வந்துவிட்டது; நான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்; என அலறி வீரிட்டு அங்குமிங்கும் பதுங்கப் பைத்தியங்கொண்ட நாய் ஓடித்திரிவதுபோல் ஓடுகிறதும் கீழே விழுகிறதும் பயந்து சத்தம் போடுகிறது விருந்தான். அஸன் அவன் இன்னான் என அறிந்துகொள்ள யத்தனித்தும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாததாயிருந்தது, அஸனுடைய குரலைக் கேட்கும்போதல்லாம் அவனுடைய சரீரம்

நடுங்கிப் பயந்து சத்தமிட்டான். அதனால் ஒவ்வொரு நாளும் அஸன் போயவன் யாரென்றறியப் பிரயத்தனப்பட்டும் கண்டுகொள்ளக் கூடாததாயிருந்தது. அஸனைக் கண்டவுடனே அவன் சரீரமெல்லாம் ஒடுங்கிக் கீழே விழுந்து புரளுவான்; அஸன் பலவிதமான நயந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் ஒரு மறுமொழியுஞ் சொல்லாமல் சிலநேரத்தில் அஸனே என்னைக் கொல்லாதேயும் என்னை விட்டுவிடுமென்று மாத்திரஞ் சொல்லுவான். ஒருநாட் காலையில் ஒரு காவற்காரன் அஸனிடம் வந்து அந்தக் கடைசியறையிருக்கிற வேர் பைத்தியக்காரன் மரண தருவாயிலிருக்கிறான். அவன் தான் மரணமடையுமுன் உம்மைக்கண்டு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறான் ஆதலால் இக்கணமே வாருமென்று சொன்னான். உடனே அஸனும் ஜகுபருமெழுந்து முன் சொன்ன பைத்தியக்காரனிருக்கிற அறைக்குட்போய் பார்த்த போது அந்த மனிதன் சாகுந் தருணத்தில் இருக்கக் கண்டார்கள். ஆகிலும் நினைவு தெளிவுடையனாய் அஸனே அருகே வாருமென்றழைத்துச் சொல்லுகிறான்; “அஸனே என்னுடைய பெயர் இபுரூகீம், நான் செய்த அநியாயத்தினாலே உம்முடைய தாயுமுயிரிழந்தான்; உம்முடைய தகப்பனு முயிரிழந்தார்” நான் அச்சங்கதிகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று. தான் ஆயிஷாவைச் சிறு பிராயத்தில் நிகா செய்ததையும், தூனிசுக்குப் போயிருந்ததையும், பின்பு ஆயிஷாவை ஜகுபர் விவாகஞ் செய்துகொண்டு சூரத்திலே செல்வ முடையவர்களாய் இருந்ததைக் கேள்விப்பட்டு அப்பட்டணத்திற்குப் போய் ஆயிஷாவிடம் பணம் பெற்றுக்கொண்டதையும், இரண்டாமுறை அவளிடம் போனபோது நடந்த சங்கதிகளையும், ஆயிஷாவுக்குக் காகிதமெழுதினதையும் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது ஆயிஷாவுக்குண்டான மரணம் இப்பாதகனாலேயே யென்று அஸனுக்கும் ஜகுபருக்கும் தெரிய வந்தது. ஜகுபர் என் பெண்ணே! என் பெண்ணே! என் கண்மணியே! என்று தலையிலடித்துக்கொண்டு ஸ்மரண தப்பித் தரையில் விழுந்தார்; அஸனும் தேம்பித் தேம்பி யழுதார்; அந்த இரும்பு நெஞ்சனாகிய பாதகனும் இவர்கள் பரிதாபத்தைப்பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டான். அஸன் ஜகுபருக்கு

அறிவுண்டாக்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தும் அறிவுண்டாகவில்லை; இப்படியிருக்கையில் இபுருகீம் அஸனைக் கூப்பிட்டு நான் இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் இறந்துவிடுவேன், இன்னுஞ் சில சங்கதிகளையு மறிவிக்கவேண்டும் அப்படியறிவித்தால் என் நெஞ்சிலிருக்கிற பாரம் நீங்கிவிடுமென்று ஆயிஷா மரணமான செய்தியைத் தானறிந்தபின், ஜகுபருடைய ஆஸ்திகளை யபகரிக்க அலீயையும் பார்சியையும் சேர்த்துக் கொண்டதையும், தான் அஸனிடம், ஓர் கள்ளஞானி வேடம் பூண்டு வந்து சொன்ன கூட்டு வார்த்தைகளையும், பின்பு அலீயுந் தானும் பார்சியும் அஸனைக் கொல்ல இரண்டுமுறையத்தனித்ததையும் அதன் பின்பு காசீமுக்கு விரோதமாய் நடத்தின கொலை வழக்கையுஞ் சொல்லி இன்னும் சொல்லுகிறான், “நானும் அலீயும் பார்சியும் கப்பலேறி மிசுறுக்குப் வந்து சேர்ந்தோம். இங்கு வந்த பின்’ எங்கள் ஜீவனத்துக்கு யாதொரு வழியுமில்லாமையால் வழியில் நின்று இராக் காலங்களில் பிரயாணிகளை யடித்துப் பறித்துக் கொள்ளையிட்டுக் காலங்கழித்து வந்தோம். இப்படிச் சில வருடங்கள் சென்ற பின் ஒருநாள் ஓர் வீட்டையிடித்துள்ளே போய்க் களவு செய்கிற வேளையில், அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொள்ள. அலீயும் பார்சியும் ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டார்கள். என்னைக் கோட்டிற்கொண்டுவந்து வழக்கு விசாரணை செய்து 5 வருடங் கடுரஹுழியுஞ் செய்யத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. நான் அந்த 5 வருடமும் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையடைந்தபோது சரீரமெலிந்து யாதொரு வேலையுஞ் செய்யமாட்டாதவனாய் இரந்துண்டு திரிந்தேன்; பின்பெனக்கு நோயுண்டாகிவிட்டது. அந்த நோயுண்டான பின் நான் எங்கிருந்தேன்; நானிங்கு எப்படி வந்தேனென்று எனக்கு விளங்கவில்லை; சில நாளைக்கு முன் உம்மைக் கண்டதுபோல் எனக்கு நினைவிருக்கிறது; எனக்குச் சற்று நேரத்துக்கு முன் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தவனைப் போற் றெளிவுண்டாயிற்று, அப்போது என் கைகால் சோர்ந்து திடனற்றுப் போனதும், மேல் மூக்குக் கண்டதும் என்னுடைய அநித்திய காலம் சமீபித்துவிட்டதென்பதை எனக்குணர்த்தின. நான் அப்போது என் அருகில் நின்ற காவற்காரனிடம் அஸ

னென்று ஒரு வாஸிபன் இந்த அறைக்குள் வந்ததுண்டா வென்று கேட்டேன் அதற்கு அவன் ஆம் பலமுறை வந்திருக்கிறார். இப்போதுமிங்குதா னிருக்கிறாரென்று சொன்னான்; ஆகையால் நான் உம்மையழைத்துவரும்படி சொன்னேன்; இன்னும் சொற்ப நேரத்துக்குள்ளாக என்னுயிர் வாங்கப்படுமும்; நான் செய்த பாவங்களுக்கெல்லாம் தண்டிக்கப்படுவேன்; ஆகிலும் நானுமக்குச் செய்த கெடுதிகளை மன்னித்தீரானால் எனக்குண்டாயிருக்கிற பயங்கரங் குறைந்து விடும் என்றான்". இதைக்கேட்ட அஸன், இப்புருகீமே நீ யெனக்குச் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் மன்னித்து விட்டேன்; நாயகன் பூரண தயாளன். எவ்விதமான பாவங்களையும் பொறுக்கக் கூடியவன்; அவனை மறவாமல் உனது இருதயத்தில் இருத்திக் கொள்ளென்று, லாயிலாஹு யில்லல்லாஹு என்னங் கலிமாவைச் சொல்லிக் கொடுக்க அவன் சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தான்; கொஞ்சநேரத்தில் அவனுயிர் போய் விட்டது. அஸன் ஜகுபரைத் தூக்கிக்கொண்டு தன் அறைக்குட்சென்று அவருக்கு வைத்தியங்களைச் செய்து கொண்டு வந்தார்; இரண்டு மூன்று நாளுக்கொரு முறை தெளிவுண்டாகி என் பெண்ணே என் கண்ணே ஆயிஷாவே என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்து மயங்கி மெய் மறந்து விடுவார். இப்படி ஒருமாதஞ் சென்றபின், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ச் சவுக்கியமுண்டாகிக் கொண்டு வந்தபோதிலும் அவருடைய எண்ணமுஞ் சிந்தையுந் தன் மனைவியின் பேரிலேயே யிருந்தது. எப்போது இந்த வீட்டைவிட்டு விடுதலை பெறுவேன். என் மனைவியை யடக்கியிருக்கிற ஸ்தானத்திலிருந்து அவளை நினைத்து பாத்திஹா வோதிக் கொண்டிருப்பேன், என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கும் நாளையில் ருஷியருக்குந் துருக்கியருக்கும் யுத்தமுண்டாகி விட்டது. அதற்காக மிசுறிலிருந்து ஓர் உதவிச் சேனையை யனுப்புவதற்கு ஆரம்பஞ் செய்யப்பட்டது. அந்தச் சேனையுடன் போவதற்கு டாக்டர் மார்கனைத் தெரிந்தெடுத்ததில் இந்தப் பைத்திய வைத்தியசாலைக்கு வந்து கொண்டிருந்த டாக்டரையும் துருக்கி தேசத்துக்குப்

போரும்படி கட்டளை கொடுக்கப் பட்டது. அவருக்குப்பதி லாக சாலிம் அபந்தி என்பவர் நியமிக்கப் பட்டார். அவர் நல்ல யோக்கியதையுடையவர். மனவிரக்க முடையவர். அவர் தமது உத்தியோகத்தைக் கையேற்று அச்சாலைக்குப் போய் அங்குள்ள ஒவ்வொரு வரையும் பார்த்துப் பரிசோ தித்துக் கொண்டு வரும் போது அஸனைக் கண்டு பேசினார். அவர் தனக்குச் செய்திருக்கிற அநியாயங்களை யெல்லாமவ ரிடஞ்சொன்னார். அந்த டாக்டர் கேட்டு ஆச்சரியங் கொண்டு அங்கிருக்கிற உத்தியோகஸ்தனை யழைப்பித்து அஸனுடைய நடத்தையைப்பற்றி விசாரனை செய்தார். அந்த உத்தியோகஸ்தனும் அஸனுக்கு விரோதமான செய் திகளொன்றுஞ் சொல்லாததால் அஸனைப்பார்த்து நீர் இக்க ணமே போய்விடலாம்; உடக்குச் செய்த அநியாயத்தைக் குறித்து கவர்ண்மெண்டுக்குத் தெரிவிப்பேன் என்று சொல்ல அஸன் ஜகுபரையுங் காட்டி அவரிப்போது சவுக்கியமடைந் திருக்கிறார். அவரையும் நான் கூட்டிக்கொண்டுபோவதற்கு எனக்கு உத்தரவு கிடைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். அவரும் பரிசோதிக்கப்பட்டு அஸனுடன் விடுதலை செய் யப்பட்டார்.

அஸன் வெளியேவந்து ஒருவண்டி வாடகைபேசி அதில் ஜகுபரும் தானும் ஏறிக்கொண்டு ஹோட்டலுக்கு வந்துவிட் டார். அங்கேவந்தபோது ஹோட்டற்காரன் அசனைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து நீர் இவ்வளவு காலமெங்கேபோயி ருந்தீர் என்கேட்க அஸன் அவனிடம் உண்மையைச் சொல்லக்கூடாதென்று நான் வேறொருருக்குப் போய்வந் தேன்; என்னுடைய பெட்டிகளும் சாமான்களுமெங்கே யென்றுகேட்டார். அப்போது ஹோட்டற்காரன் அவரு டைய சாமான்க ளெல்லாவற்றையுங் கொண்டு வந்து முன்னே வைத்தான். சகல சாமான்களுஞ் சரியாயிருந்தன.

அஸனும் ஜகுபரும் ஹோட்டலுக்கு வந்த மறுநாள் அஸன் தான் மறியற்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த காலத் தில் தனக்குவந்த காகிதங்கள் தபாலாபீஸிலிருக்கவேண்டு

மென்று நினைத்து அந்த அபீஸில் வந்து விசாரித்தார். அங்கே அவர் பெயருக்கு ஒரு கடிதமாத்திரமிருந்தது; இது இங்கிலீஷ்பாஷையில் ஒரு பெண்ணுடைய கையெழுத்தாய் மேல்விலாசம் எழுதியிருந்ததைப்பார்த்தவுடனே பதறிப் பதறி முத்திரையையுடைந்தார். அந்தக்கடிதத்தில் பாளிநா என்று கையொப்பமிட்டெழுதி யிருந்ததைக் கண்ணுற்றவுடன் அதிக ஆவலாய்ப் படித்தார்.

என் அருமையான அஸனே!

சென்றமாதம் நானொருகாகிதம் தங்களுக்கனுப்பினேன். அதில் என் தகப்பனும் நானும் ஷாம்தேசத்துக்குப்போய் ஜெறூஸலம், (பைதுல்முகத்தஸ்) முதலிய ஊர்களிற் பிரயாணஞ்செய்யப் போகிறோமென்றும், இந்தமீ 15ந்தேதி கல்கற்றுவைவிட்டுப் புறப்படுவோமென்றும், தங்களைக்கண்டு கொள்ள எனக்கு அதிக ஆவலாயிருப்பதால் பேறூத் என்கிற விடத்தில் இந்த மீ 28-ந்தேதி எங்களைக்கண்டு சந்தித்துக் கொள்ள வரக்கூடுமா வென்றும், எழுதியிருந்தேன்; அந்தக் கடிதத்துக்கு இதுவரையிலும் எனக்கு மறுமொழி வந்துசேரவில்லை. என்னை மறந்துவிட்டீர்களோ அல்லது என்னைக் கண்டு கொள்ளப் பிரியமில்லா திருக்கிறீர்களோ தெரியவில்லை. ஆனால் நாம் பிரிந்தநாள் முதல் தங்கள் ஞையாபகமேயொழிய எனக்கு வேறு சிந்தனையில்லை; இன்னுமொரு முறையாவது சந்திக்கு நாளொப்போது வருமோவென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். எங்களை பேறூத்தில் சந்தித்துக்கொள்வீர்களென்று வழிபார்த்திருக்கிற

பாளின்

என்று எழுதியிருந்தது.

இந்தக் காகிதத்தை வாசித்தவுடனே அன்னுக்கு மிக வுங்கலக்கமுண்டாகி, யாராவது தனக்கு வந்த கடிதங்களை யெடுத்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து அந்த ஆபிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களிடம் போய் விசாரிக்க அவர்கள் இந்தப் பெயருக்கு அநேக கடிதங்கள் வந்திருந்தன; எங்களுக்குத்

தெரியும், அக்காகிதங்களை யொருமனிதன் வந்து நான் அஸனுடைய பணிவிடைக்காரன் என் எஜமான் அவைகளைக் கொண்டு வரும்படிக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லி அக்காகிதங்களை கேட்டெடுத்துக்கொண்டு போவது வழக்கமாயிருந்தது. இதற்கொரு வாரத்திற்கு முன்னும் அவன் வந்து சில கடிதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறனென்று சொன்னபோது அந்த மனிதன் எப்படிப்பட்டவனென்று அஸன் கேட்க, அவனுடைய இலக்ஷணத்தையவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னது அலீயுடைய இலக்ஷணத்திற்கு ஒத்திருப்பதை யறிந்து, அலீ இன்னம் என்ன தீங்குகள் செய்கிறதற்கோ எனக்கு வந்த காகிதங்களை யெல்லாம் கொண்டு போயிருக்கிறனென்று பயந்து, பின்பு அவனைப் பிடித்துத் தன் காகிதங்களைக் களவெடுத்த குற்றஞ்சாட்டிப் போலீஸில் ஒப்புவித்து அவன் வீட்டைச் சோதனை செய்து காகிதங்களைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு அலீ யிருந்த வீட்டை நோக்கிப் போக அவனுடைய வீடு பூட்டியிருக்கக் கண்டார், அயலார்களிடம் விசாரிக்க அவன் ஏழு நாளைக்கு முன் வீட்டை விட்டுப் போனதாகத் தெரியவந்தது. அஸனுக்கு இது மிகவும் அச்சத்தை யுண்டாக்கினது; அவன் தபாலாபீஸிற்குப் போய்க் காகிதத்தை யெடுத்த மறுநாள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டிருக்கிறான்; அந்தக் காகிதத்தில் பாளிணும், அவன் தகப்பனும் ஷாமுக்கு போகிற செய்தி எழுதியிருந்ததையுமவன் வாசித்திருப்பான்; அந்தக் கடிதத்தை பார்வையிட்டு அவர்களுக்கு ஏதாவது தீங்குகள் செய்கிறதற்குப் போயிருப்பானோ அப்படி அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய அவனுக்கென்ன காரணமிருக்கிறது என்றிவ்வாறு யோசிக்க யோசிக்க அவர் புத்தி மயங்கி என்னசெய்வேன், என்ன இடையூறுகள் வரவிருக்கின்றனவோ தெரியவில்லையே! என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்து விட்டு நானிக்கணமே புறப்பட்டு ஷாமுக்கு போக வேண்டும்; அங்கே போய் என்னுயிருக் குயிராகிய பெண்ணுக்கு ஒரு தீங்கும் வராமற் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு ஹோட்டலுக்குப் போய், நடந்த காரியங்களெல்லாவற்றையும் ஜகுபருக்கு அறிவித்து; உத்திரவு பெற்றுக்

கொண்டு மறுநாட் காலமே பயணம்புறப்படுகிறதற்கு ஆயத் தமனார்

மறுநாட் காலமே ரெயிலேறி இஸ்கந்திரியாப் பட்டணத் துக்கு வந்து சேர்ந்தார் அந்தப் பட்டணத்தில் வந்து விசாரித்தபோது மறுநாட் காலமே கப்பல் பயணமாயிருந்தது. அன்றிரவு அஸன் பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது கடலருகே போனார். அந்நேரத்தில் சந்திரன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அஸன் கடலருகே ஒரு வாஸிப் பெண் மிகவுங் களைத்துச் சோர்ந்து வியாகுலமா யிருப்பதைக் கண்டு மனதிரக்கமுண்டாசி அவளுக்கென்ன வருத்த முண்டாயிருக்கிறதென்று விசாரித்துத் தன்றாக்கடிய உதவி செய்ய நினைத்தும் தனித்திருக்கிற பெண்ணை நெருங்கிப் போவது மரியாதையல்லென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்தப்பெண் இவரைக் கண்டு வெட்கித்துச் சீக்கிரமாய் முகப் போர்வை யிட்டுக்கொண்டாள்.

பின்பு இவர் சிலநேரம் அப்படியே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவள் இவர் முகத்தைப் பார்த்து சொன்னாள் 'முஸ்லீமாகிய சகோதரனே! நீர் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நானிப்போதிருக்கிற பரிதாபமான நிலையைக் குறித்துத் துக்கித்து நிற்கிறீர் என்று நினைக்கிறேன். நானித் தருணத்தில் யாரும் பரதேசியாய் வெகு துலையிலிருந்து நடந்துவந்து, மிகவும் பசி தாகமாக விருக்கிறேன்! இரண்டு நாளாக யாதொரு அன்னத் தண்ணீரென் வாயிற்படவில்லை. எனக்கு மிகவுங் களையாயிருக்கிறது' என அந்தப் பெண் சொன்னவுடனே, அஸன் நான் இதோ வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு அந்த விடத்திலிருந்து ஓடிக் கடைக்குப் போய்ச் சில திண்பணங்களையெல்லாம் வாங்கி ஓர் கிண்ணத்திலே தண்ணீருங்கொண்டு ஓடிவந்து அந்தப் பெண்ணுக்கு முன்பாக அவைகளை மெத்தவும் மரியாதையாக வைத்தார் அவள் அந்தப் பக்ஷணங்களையும் புசித்துத் தண்ணீரும் பாண்டுசெய்து கொஞ்சங்களை தீர்ந்த பின் அஸன் அவளைப் பார்த்து நீங்களிந்த விடத்திலேன் இருக்கி

நீர்கள் ; ஒரு வீட்டிற்குப் போய்த் தங்கும்படி முயற்சி செய்யுங்களென்று சொல்ல, அவள் நானிந்த ஆருக்கின்றுதான் வந்தேன் ; எனக்கு ஒரு வீடாவது தெரியமாட்டாது ; நானெங்கே போவேனென்று சொன்னார். அஸன் நீங்கள் என்னோடு வருவீர்களேயானால் நீங்களிருப்பதற்கு ஒரு வீடு தேடித் தருகிறேன். நானுமிந்தஆரில் பரதேசியாயிருக்கிறேன். நான் இன்று சாயந்தரம் இந்தப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தேன். நீங்களென்பேரில் நம்பிக்கை வைத்து வருவீர்களேயானால் உங்களுக்குத் தகுதியான ஒருவிடத்தைத் தேடித் தருகிறேனென்று சொன்னார். அவள் உடனே எழுந்து அஸன் பின்னே போனால் அஸன் ஹோட்டலுக்கு நெருங்கிப் போனபோது அவளை நிற்கும்படி செய்துவிட்டு ஹோட்டற்காரனை யழைத்து ஓர் நல்லொழுக்கமுடைய சமுசாரியுடைய வீட்டைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அவன் அஸனைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓர் வீட்டுக்குப் போனார். அந்த வீட்டு மனிதன் ஓர் தையற்காரன், அவனும் அவன் மனைவியும் மிகவும் யோக்கியமானவர்கள் ; அவர்கள் முகத்தைக் கண்டவுடனே அஸனுக்கு சந்தோஷமுண்டாகி ஒரு வாஸிய வயதையுடைய ஒரு பெண்ணுக்கு இங்கே சில நாளைக்கிருக்க விடங்கொடுக்கக் கூடுமாவென்று கேட்க, அவர்கள் நாங்கள் சந்தோஷமாக விடங் கொடுப்போமென்று சொன்னார்கள். உடனே அந்தப் பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு போய் அங்கே யிருக்கும்படி செய்துவிட்டு அந்தப் பெண் கையில் இருபது பவுன் கொடுத்து, நான் நாளைக் கப்பலேறி பேறாத் தென்கிற் பட்டணத்துக்குப் போகிறேன். என்று சொன்னபோது அவள் திருக்கிட்டுச் சந்தோஷங்கொண்டவளாகச் சொல்லுகிறாள்.

நான் நாடி வந்ததும் அந்தப் பட்டணத்துக்குப் போவதற்கே ; நீங்கள் என்னைத் தங்கள் சகோதரியென்று நினைத்து கூட்டிக் கொண்டுபோய் அந்தப் பட்டணத்தில் விட்டீர்களேயானால் அல்லாகுத்தாலா அதற்குத் தக்க நன்மை கொடுப்பான். ஆனால் நீங்கள் என்னிடம் என் பெயரையல்லது என் சரித்திரத்தைக் கேட்கலாகாது ; எனக்காகச் செலவு

பண்ணுகிற பணங்களைப் பின்னாலெனக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சமயம்வந்தபோது, நான் தந்தால் நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதாகவும் எனக்குவாக்குத் தரவேண்டுமென்று கேட்க அஸன் அப்படியே வாக்குக் கொடுத்து, மறுநாள் இருவருங் கப்பலுக்குப் போகிறநேரம் முதலியவைகள் சகலத்தையும் பேசித் தீர்மானித்துக் கொண்டு அஸன் ஹோட்டலுக்குப் போனார். இவ்வளவு சம்பாஷணைகள் அந்தப் பெண்ணுக்கும் அஸனுக்கு மிடையில் நடந்தபோது அவள் முகப்போர்வையிட்டுக்கொண்டிருந்ததால் அவளுடைய முகலக்ஷணத்தைக் காணவில்லை; ஆகிலும் அவளுடைய ரூபத்தைப்பார்த்த போது ஓர் சித்திரப்பாவை போலும் அவள் குரல் குயிலினோசைபோலு மிருந்தது, அவளுடைய இனிமையான பேச்சும் ஆசாரோபசாரமும் மேற்குலத்துப்பெண்ணென்று அறிவித்தன. மறுநாட் காலமே அஸனும் அந்தப்பெண்ணுங் கப்பலேறினார்கள், அஸன் அவளுக்கு மிகவும் மரியாதைசெய்து வந்ததால் அந்தப்பெண் அவர் சற்குணரென்றறிந்து ஒருநாள் அஸன் அவளிருக்கும் அறைக்குள் வந்தபோது முகப்போர்வை போடாதவளாக எழுந்து சலாஞ்சொன்னாள். அவள் முகத்தைக் கண்டவுடன் திகைத்துவிட்டார். அவர் இதுவரையிலுங்கண்ட பெண்களில் பாளீனுக்கு அழகிலொப்பானவர்கள் ஒருவருமில்லையென் றெண்ணியிருந்தார். ஆனாலிந்தப் பெண்ணின் வில்போன்ற கரியபுருவமும், மானின் விழிகளும், ஆகிய இவைகளே, பாளீனுடைய அழகையெல்லாம் மிகைத்து வெல்லுமென்பதிற் சந்தேகமில்லையென உறுதிப்பட்டு மரம்போல் திகைத்து நின்றார். அவள் அஸன் இப்படி ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு நாணிநிலத்தைப்பார்த்துத்தலையைச் சாய்த்துகொண்டாள். அஸன் இதைக்கண்டு என்சகோதரியே நான் தங்கள் வடிவைப்பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டது நிசம்; ஆகிலுந் தங்களை எனது சகோதரியென்றே எவ்வேளையும் நினைத்திருப்பேன். உங்கள் மனந்திருப்தியடைவதற்காக என்னுடைய சரித்திரமுழுவதையும் நான் சொல்லுகிறேன், அதைக்கேட்டதின் பின் என்மீது தங்களுக்கு நம்பிக்கை

வைக்கக் கூடுங்கூடாதென்று தாங்களே நிச்சயஞ் செய்து கொள்ளுங்களென்று சொல்லி, தம்முடைய சரித்திர முழுமையும் ஒன்றும் விடாமற் சொன்னார். அஸன் சொல்லும்போது அந்தப்பெண் மிகவும் வியப்புடன் கேட்டிருந்து, சொல்லி முடிந்தபின் இவ்விதமான கதை நானிதுவரையிலுங்கேட்டது மில்லை; ஓர் புத்தகத்திலாவது பார்த்ததுமில்லை; இதுகாறும் உங்களுக்கு நேரிட்ட வருத்தங்களை யெல்லாம் நீக்கிய அல்லா குத்தாலா உங்கள் அரு மயான பள்ளினேடு சேர்த்துவிடுவா னென்று உறுதியாய்ச் சொன்னார்.

நீங்களென்னை விசுவாசித்துத் தங்கள் சரித்திரத்தைச் சொன்னபடியால் யானுமென் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; நான் காயிரு பட்டணத்திலுள்ள அப்துல்கரீம்பாக்ஷா வென்கிறவருடையமகள்; என் பெயர் ஷம்ஷுன்னஹார்; நான் சிறுமியாயிருக்கும்போ தெனக்கு இரண்டு வயதுக்கு மூத்த என்மைத்துனனும் நானும் மிகவும் அன்பாயிருந்தோம். அந்த அன்புநாளுக்கு நாள அதிகப்பட்டு ஒருவரையொருவர் காணாமலிருக்கக் கூடாமலாகிவிட்டது. நான் கண்ணிப்பருவமடைந்தபின்பும் அவரை எங்கள் தோட்டத்திற்கண்டு சந்தித்துக்கொள் ளேன். அவரென்மீது வைத்திருந்த அன்பைக்கவியாகப்பாடி அனுப்பிவைப்பார். நானும் கவிகளைப்பாடி எழுதி அனுப்பி வைப்பேன். என்னுடைய தாயுந் தகப்பனும் அவருடைய தாயுந் தகப்பனும் எங்களிருவருக்கும் விவாகஞ்செய்ய சம்ம தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். என்னுடைய மைத்துனனு டைய பெயர் அப்துஸ்ஸமது அவருடைய அழகைப்பார்த்துப் புதுமைப் படாதவர்களில்லை. என்னைக் கண்டவர்களெல் லோரும் எனக்கு அவரே தகுதியான மணவாளென்று சொல்லுவார்கள்; அவர் நல்லொழுக்கமுங் கல்வியுமுடைய வாலிபன். ஆகிலும் சிறு பிராயமுதல் வேட்டையாடுவதி லும், ஆயுதப் பயிற்சியிலும் மனதைச் செலுத்திவந்தார். அவருடைய விருப்பமெல்லாம் யுத்தஞ் செய்வதிலும், யாராவ கனியாயம் செய்யப்பட்டார்களெனத் தெரியவந்தால் உடனே அவர்களுக் குதவிபுரிவதுமாயிருந்தது. பின்பு மிசுறு தேசத் தில் இங்கிலீஷ்காரரும், பிரான்சுக்காரரும் வந்து அவர்களு

டைய அதிகாரத்தைச் செலுத்த இஸ்மாயில் பாஷாவிடங் கொடுத்ததினால் சனங்கள் அவர்பேரில் வெறுப்புற்றிருந்தார்கள். அப்போது ஷெய்குஜுமாலுத்தீனுல் அப்காணி என் றொருவர் மிசுறுக்கு வந்தார். பேச்சு வலமையில் அவருக்கு ஒப்பானவர்கள் ஒருவருமிருக்க மாட்டார்கள். அவர்போன ஊர்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்கண்ட இருதரத்தாரையுந் தரத்தவேண்டு மென்றும் அவர் ஷெயார்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டி ருப்பதால் அவரைமாற்றி வேறொருவரைத் தலைமையாக நிய மிக்கவேண்டு மென்றும் பிரசங்கித்து வந்தார். அவருடைய பிரசங்கம் வெடிமருந்துக் குளியலில் நெருப்புக் காட்டினது போலாயிருந்தது. சனங்களெல்லாம் அரசுக்கு விரோதமாகக் கலகஞ் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பங் கொண்டார்கள். ஒருநாள் ஷெய்கு ஜுமாலுத்தீன் பிரசங்கஞ் செய்யர்போது என்னுடைய மைத்துனனும்போய்க் கேட்டிருந்தார். அவர் சொன்னதெல்லாம் இவர் மனதிற்குச் சரியாயிருந்து அவ ரோடு சினேகமாகி சதீவுக்கு வரோத்யானார்.

பின்பு அப்துஸ்ஸமதும் இன்னுஞ் சிலவாலிபர்களும் ஒன்றுய்ச்சேர்ந்து கவர்ண்மெண்டுக்கு விரோதமாகப் பிசுங் கங்கள் செய்யத் துணிந்தார்கள் இது கதீவுக்குத் தெரிய வந்து ஜுமாலுத்தீனையும் அந்த வாலிபர்கள் எல்லோரையும் பிடித்துத் தூக்குப் போடும்படிக்குக் கட்டளைசெய்தார். அவர்களைப் பிடிக்கவந்தபோலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் அவர் களுக்கு இஷ்டமானவராணபடியால் அவர்களைத்தப்பி ஓடிப் போக விடங்கொடுத்தார். என்னுடைய மைத்துனனும் மிசுறைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார்; அவர் போய் ஒரு வருஷ மாகிவிட்டது அவர் போனவிடம் ஒருவருக்கும் தெரிய விடலை; இப்படி யிருக்கும்போது என்னுடைய தாய் தகப்பன் மார் எனக்கு வேறொரு கலியாணம் பேசித் தீர்மானஞ் செய் தார்கள் என மைத்துனனுடைய எண்ணமும் சிந்தையு மாகவே யிருந்ததால் நான் அவர்கள் சொல்லுக்குச் சம்மதப் படவில்லை அவர்கள் என்னைப் பலவிதமாக வலோத்காரஞ் செய்து கஸ்திப்படுத்தி வந்ததுமல்லாமல் கலியாணத்துக்கு நானும் நிர்ணயஞ் செய்து அதற்குரிய ஆரம்பஞ் செய்துவந்

தார்கள். இப்படி இருக்குர்போது எங்களுடைய கோஜா பட்டணத்துக்குப் போய்வந்து, ஒருமனிதன் அப்துஸ்ஸமதை ஷாம் தேசத்திற் கண்டேனென்று சொன்னதாகச் சொன்னான் உடனே எனக்கு என்ன நேரிட்டாலுஞ் சரியென்று வீட்டைவிட்டு ஓடி ஷாம் தேசத்துக்குக்குப் போகவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கேயிரே பட்டணத்தைவிட்டு நடுச் சாமத்திற் புறப்பட்டு நடந்து இஸ்கந்திரியாப் பட்டணத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கே நான் வந்திருக்கும்போது அல்லா குத்தாலா தங்களை யெனக் குதவியாகக் கொண்டு வந்து விட்டானென்று சொன்னான். இந்தச் செய்திக ளெல்லா வற்றையுங்கேட்டபின், அஸனும் ஷம்ஷுன்னஹாரும் தங்கள் நாட்டங்களை நிறைவேற்றும்படி அல்லா குத்தாலா விடந்தோத்தரித்தார்கள்; அன்று முதல் அஸனும் ஷம்ஷுன்னஹாரும் சகோதரனும் சகோதரியும்போல அன்பாயிருந்தார்கள்.

கப்பல் பேறாத் தென்கிற பட்டணத்துக் குடாவில் நங்கூரம் போடப்பட்டது. பாளின் அஸனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அந்த மீ 28-ந் தேதியில் வந்து பேறாத்திற் சந்தித்துக் கொள்ளும்படி சொல்லியிருந்தது. ஆனால் அஸன் ஏறின கப்பல் வந்து சேர ஒரு நாட் சுணங்கிவிட்டபடியால் அஸன் கப்பலை விட்டிறங்கி விரைவாய் ஹோட்டலுக்குப் போய்ப் பார்க்க அன்று காலமே பாளினும் அவள் தகப்பனும் பேறாத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனதாகத் தெரியவந்தது. இதையறிந்தவுடனே அஸன் மிகவும் வியாகூலமடைந்து ஷம்ஷுன்னஹார் இருக்க ஒரு வீடு தேடி வைத்துவிட்டு, உடனே திமுஷ்கிற்குப் போகிற தபால் வண்டியிலேறிப் போனார். இரவானபோது அந்த வண்டியிலேயே வாஸிபன் வந்தேறினார்; அந்த வாஸிபனுடைய அழகைப் பார்த்தவர்க ளெல்லாம் அதிசயிக்கத் தக்கதாயிருந்தது. அந்த வாஸிபன் அஸனுக்கருகே வந்திருந்தார் இப்படிச் சற்று தூரம் போன போது அந்த வண்டியிலேறியிருந்த ஓர் கிழவன் அஸனையும் அந்த வாஸிபனையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். “இன்னும் நாற்பது மைலுக் கப்பால் இரண்டு மலைகளுக்கிடையில் ஓர்

பாதை போகிறது, அந்த விடத்தில் கள்ளர்கள் கூட்டமாய் வந்து அடித்துப் பறிக்கிறார்களென்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் அந்தக் கள்ளர்களைப் பற்றிச் சில ஆச்சரியமான செய்திகளெனக்குத் தெரிய வந்திருக்கிறது; இந்தச் செய்தியை திமிஷ்குப் பட்டணத்திலிருக்கிற ஓர் கனவான் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகையாலது நம்பக்கூடியதாக யிருக்கிறது” அதாவது சில காலத்துக்குமுன் ஸ்தம்பூலுக்கும் அதிரியனோ பபளென்கின்ற பட்டணத்துக்கு மிடையில் பசுபூக்கென்கிற சாதிக் கள்ளர்களின் ஒரு கூட்டம் மிகவுந்துணியாய்ப் பிரயாணிகளையுந் தபால் வண்டி முதலியவைகளையும் மறித்தடித்துக் கொள்ளை செய்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் சுல்தானுடைய முதன் மந்திரியின் வீட்டிலும் அவர்கள் கன்னம் வைத்துப் புகுந்து சில விளையுயர்ந்த சாமான்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டோடி விட்டார்கள்.

அந்தக் களவு நடந்ததின் பின் அவர்கள் அந்தத் தேசத்தைவிட்டு பேறுத்துக்கும் திமிஷ்கிற்கு மிடையில் தங்கியிருந்து அவ்வழியில் நின்று கொள்ளை செய்து வருகிறார்கள். பகல் நேரங்களிலும் பட்டணங்களுக்குத் திரென்று வந்து விழுந்து கொள்ளை செய்துகொண்டும், சீமான்களைச் சிறையாகப் பிடித்துக்கொண்டும் போய்விடுவார்கள்.

பின்பு சிறைகளை மீட்சி செய்கிறதற்காகப் பெருந்தொகைப்பணங் கொடுக்கும் வரைபில் அவர்களைக் காவலில் வைத்திருப்பார்கள். போர்ச் சேவகர்கள் பலமுறை அவர்களைப் பிடிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டும் பிரயோசன மில்லாமற் போய்விட்டது ஒரு முறை அவர்களின் தலைவனைப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டது. பின்பு அவன் எவ்விதமோ சிறைச்சாலையிலிருந்து தப்பிப் போய்விட்டான். அவன் உப்பியோடின விதம் ஒருவருக்கும் விளங்கவில்லை. மறியற் காவற் காரர்கள் அவனை யோடிப்போக விடங்கொடுத்தார்களென்றும். அந்த ஊர் கவர்னராகிய பாஷாவே அதற்கு உதவியாக விருந்தாரென்றுஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். என்பதே; இந்தப்படி அந்தக் கிழவன் சொன்னதை அஸனும் அப்துஸ் ஸமதும் மிகவுங் கவனமாகக் கேட்டிருந்தார்கள்.

இப்படிப் பேசி முடிந்த நேரத்தில் நடுச்சாமமாகி இரவில் தங்கும் ஹோட்டல் வந்துவிட்டது எல்லோரு மிறங்கி உள்ளே போனார்கள். அஸனும் அந்த வாலியனுட ஓர் சாலை யிலிருந்து சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தார்கள் இப்படிச் சற்று நேரம் போனபின் அந்த வாலியன் தன்னுடைய ஜேப்பிலிருந்து ஓர் சிறு பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து அதிலிருந்தோர் படத்தைக் கையிலெடுத்து உற்றுப் பார்த்துப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார்; சற்றுநேர மிப்படி யிருந்ததின் பிறகு அந்தப் படத்தை மேசையின்மேல் வைத்துவிட்டு எழுந்து நிற்கையில்; அஸன் அந்த வாலியனிருந்த விடத்தருகே உலாவிக்கொண்டு வரும்போது அவர் பார்வை அந்தப் படத்தில் விழுந்தது. அஸன் அந்தப் படத்தைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டுப் பிரமித்து நின்று விட்டார், இதை அந்த வாலியன் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அஸனுடைய முகத்தைக் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அஸன் கண்டு வெட்கித்து ஓ சிநேகிதனே நான் இந்தப் படத்தை மூர்க்கமாய் வேண்டுமென்று பார்க்கவில்லை நான் உலாவி வரும்போது என் பார்வை தற்செயலாய் அதில் விழுந்தது நான் அந்த ரூபமுடைய பெண்ணைக் கண்டிருப்பதினால் நான் திடுக்கிட்டு மயங்கி நின்றேன். ஆகையால் நீங்க ளென்னை மன்னிக்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டார்

இப்படிச் சொன்னவுடனே, அந்த வாலியனோடி வந்து அஸனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு என் சிநேகிதனே அந்தப் பெண்ணை நீங்களுங்கே கண்டீர்கள்; சீக்கிரம் சொல்லுங்களென்று கேட்டார். அஸன் ஷம்ஷுன் னஹாரை இஸ்கந்திரியாவிற் கண்ட செய்தியையும் பின்பு தன்னோடு கப்பலேறி வந்ததையும், அவள் கப்பலில் வரும்போது தன்னுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்னதையும், இப்போது பேறாத்துக்கு வந்திருப்பதையுஞ் சொல்லக் கேட்டு, அந்த வாலியன் என் சிநேகிதனே அந்தப் பெண் சொன்ன வாலியன் நான் தான், நீர் அந்தப் பெண்ணுக்குச் செய்த உதவியை என் ஆயுசுள்ள வரையிலும் மறவேன். எனக்கிங்கே நிற்க நேர மில்லை. இக்கூணமே நான் போகவேண்டிய அலுவலிருக்

கின்ற தென்று அஸனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்.

மறுநாட்காலமே வண்டி புறப்பட்டு அன்று பகல் முழுவதும் ஓடி மாலே நேரத்தில் குதிரை மாற்றுகிற விடத்தில் அஸன் இறங்கினார். கள்ளர்களிருக்கிற விடமென்று அந்தக் கிழவன் சொன்ன ஸ்தலம் அங்கிருந்து இரண்டு மைல் தூரமிருக்கிறது. அந்த விடத்திற் சில பிரயாணிகள் இந்த வண்டியிலிருப்பவர்களைப் பார்த்து, நீங்களிற் நேரத்திற் பாதையிற் ஹோகவேண்டாம். நேற்றிரவு போன வண்டியில் ஒரு இங்கிலீஷ் துரைமகனும் ஒரு வாலிப வயதையுடைய அவன் மகனும் இன்னுஞ் சில பெயர்களும் போகும் போது இருபது கள்ளர்கள் ஆயுதந் தரித்தவர்களாகக் குதிரையின் மேல் வந்து வண்டியின் குதிரைகளைச் சுட்டுக் கொண்டு அதிலிருந்தவர்களுடைய சாமான்களையும் கொள்ளையடித்து அந்த இங்கிலீஷ் துரையையுடித்து அவருடைய மகனையுஞ் சிறையாகக் கொண்டுபோய் விட்டார்களென்று சொல்ல, அல்லாஹ் வென்றோர் சத்தமிட்டு அந்தப் பெண்களைக் கள்ளர்கள் எந்தச் திசையாக வெடுத்துக்கொண்டு போனார்கள் என்று கேட்டார். அது எங்களாற் சொல்லக் கூடாது; ஆனால், இன்னும் இரண்டுமைல் தூரத்தில் வலது புறமாக ஓர் சிறு பாதையுண்டு; அந்தப் பாதைவழியாகப் போனால் உன்னதமான ஓர் கன்மலை யொன்றிருக்கின்றது. அந்த மலையுச்சத்தில் அந்தக் கள்ளர்களிருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டோமென்று சொன்னார்கள் அஸன் பைத்தியங் கொண்டவனைப்போல் ஒன்றும் பாராமல் வண்டியிலிருந்த தன் சாமான்களையும் எடுக்காமல் குறித்த திசைக்கு ஓடத் தொடங்கினார் அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் அஸனைப் பயித்தியக்காரனென்று நினைத்து அவருடைய அழகையும், வடிவையும் பார்த்துப் பரதபித்தார்கள். அஸனோடி வந்து, அந்தப் பிரயாணிகள் சொன்ன அடையாளப்படிக்கு அந்தக் குறுக்குப் பாதையைத் தேடி யறிந்து அந்த வழியாக ஓடினார். அந் நேரத்திற் சந்திரன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தததால் அந்

தக் காட்டு வழியாகப் போகக் கூடியதாயிருந்தது. நடுச் சாமம் வரையிலும் அந்தக் கல்லுங் கரடுமான முரட்டுப் பாதையில் அதிக வருத்தத்துடன் நடந்துபோனார். வழியில் இடைக்கிடை நரியுங் காட்டு மிருகங்களு மோடுவதைக் கண்டாரே யொழிய யாதொரு மனிதரையுங் காணவில்லை.

அப்படிப் போகும்போது துலையில் ஒரு மனிதன் வருவதை அவர் கண்டு கள்ளனோவென்று அச்சங் கொண்டு நின்றார். அந்த மனிதனும் அங்கு நின்றான். அவர் வருகிறது வரட்டுமென்று துணிவாய் அந்த மனிதனைச் சமீபிக்கையில் அவன் வழியை விட்டுக் காட்டிற் பாய்ந்தோடினான். ஆகிலும் அவனுடைய முகத்தை அவர் கண்டு என்னுடைய சத்துருவாகிய அலீ இங்குமல்லவா வந்திருக்கிறானென்று கோபங் கொண்டு அவனைச் சுட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தன்னிடையில் வைத்திருந்த கைத்துப்பாக்கியை யெடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சந்தூரம் அலீ முன்னும் அவர் பின்னுமாயோடும்போது ஒரு செங்குத்தான பள்ளத்தில் அவன் விழுந்துருண்டான். அவருக்கு அவனைப்பின்பற்றிப் போகவாவது; அல்லது அவனிறந்து விட்டானோ உயிரோடிருக்கிறானோ வென்றறியப் போகவாவது வழியில்லாமலிருந்தால், திரும்பிப் பாதைக்கு வந்து சேர்ந்து நடக்கும்போது பின்னால் குதிரைக் கூட்டங்கள் விரைவாய் வருகிற சத்தங் கேட்டது; அந்த விடம் வெளியாயிருந்ததால் ஒளியவாவது அல்லது மறையவாவது இடமில்லை

ஒரு நொடியில் அந்தக் குதிரைக்காரர்கள் வந்து அஸை வளைந்து நீ யார்? நீ யெங்கே போகிறாய்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அஸன் மறுமொழியொன்றுஞ் சொல்ல நாவெழாமல் சற்று மயங்கி நின்று திகைத்து, நான் கள்வர்களின் தலைவரைக் காணப்போகிறேனென்று சொன்னார். அப்போதவர்கள் என்ன காரியத்திற்காபெ் போகிறாயென்று கேட்டார்கள்; அதற்கு அஸன், நானுங் கள்ளர்கள் கூட்டத்திலொருவனாகப் பிரியங்கொண்டு போகிறேன். அவர்களுடைய சட்டங்களுக்கும், கட்டளைகளுக்கும் அடங்கி நடக்கப் பிரியமாயிருக்கிறேனென்று சொன்னார் அப்போது அவர்கள் எங்கள்

சட்டத்தின் முதல் நிபந்தனையாவது, உன் வசமிருக்கிற ஆயுதங்களை வாங்கிக்கொண்டு உன் கைகளைக் கட்டி, இந்தக் குதிரையின் மீதேற்றி எங்கள் தலைவர் முன்னுக்குக் கொண்டு போய் விட நீ இடங்கொடுப்பதே என்று சொல்ல, அஸன் அது எனக்குச் சம்மதம்; உங்கள் பிரியம் போற் செய்யுங்களென்றார். அவர்கள் அஸனிடமிருந்த துப்பாக்கியைப் வாங்கிக் கொண்டு அவருடைய கைகளைக் கட்டிக் குதிரையின் மீதேற்றிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

இரண்டு மணி நேரம் சென்றபிறகு, அந்த மலையுச்சம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள் அந்த உச்சத்திற் சில கற்பொதும்புகளிருந்தன, அந்தப் பொதும்புகளுக்கு முன்னே இருவர் துப்பாக்கி யெடுத்தவர்களாகக் காவல் காத்து நின்றார்கள். அஸனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனவர்களெல்லாம் குதிரையை விட்டிறங்கி அஸனுடைய கட்டுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு குதிரை விரைவாயோடி வருகிற சத்தங் கேட்டது சற்றுநேரத்தில் அந்தக் குதிரை வர அதிலேறியிருந்த மனிதன் இறங்கி அஸனைச் சமீபிக்க, அஸன் திடுக்கிட்டவராகத் திகைத்து நின்றார் அந்த மனிதன் வேறொருவருமல்ல. ஷம்ஷுன் னஹாறுடைய மைத்துனனாகிய அப்துஸ்ஸமதே' இவர்களளரிலொருவராயிருக்கக் கூடுமா? இவர் சற்குணரென்றும் அந்தங்களைப் பொருந்தாத உத்தமரென்றுஞ் சொல்லியிருந்தாளே; இவருங் கள்ளரி லொருவரா யிருக்கிறாரென்றல்லவா விளங்குகின்றது என்று யோசிக்கையில் அப்துஸ்ஸமது அஸனை யொருக்காலுங் கண்டிராதவரைப் போல கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, மற்ற கள்ளர்களைப் பார்த்து இந்த மனிதன் யார்? இவரெப்படி இங்கு வந்தார்? என்று கேட்க அவர்கள் நாங்கள் வரும் வழியிற் கண்டோம்; நாங்களவரை நீ ரார்? நீ ரெங்கே போகிறீர்? என்று கேட்டோம். அவர் நமது கூட்டத்தி லொருவராகச் சேர்ந்து கொள்ள விருப்பங்கொண்டு வந்திருக்கிறாரென்று சொன்னார்கள். அப்போது அப்துஸ்ஸமது நம்முடைய தலைவரிப்போது இங்கில்லாததால் இவருண்மையான மனிதனே அல்லது துரோகியோவென்று நாம் பரிசோதித் தறியும்வரையில் அவ

ரைப் பொதும்பி லோரறையிற் கொண்டுபோய் அடைத்து வையுங்களென்று சொன்னார்; அதுபோலவே யடைக்கப்பட்டது அஸன் அறைக்குள்ளே யிருக்கும்போது பாளினுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ என்னுயிருக்கென்ன மோசம் வந்தா ஜம் குற்றமில்லை; பாளினுக்கு மாத்திரம் யாதொரு தீங்கும் வராதிருக்கும்படியாக அல்லாகுத்தஆலாவைத் தோத்தரித்துக் கொண்டிருந்தார். இந்த மட்டும் அஸனுடைய சரித்திரத்தைச் சற்று நிறுத்தி, பாளினுவுக்கு நடந்த காரியங்களைச் சொல்லப் போகிறோம்.

அந்தச் சண்டாளனாகிய அலீ, தபால் ஆபீஸிற்குப்போய் பாளின் அஸனுக்கனுப்பிய கடிதத்தை வாங்கி வாசித்து சங்கதியறிந்தவுடனே ஓகோ! இவர்கள் ஷாம் தேசத்திற்கோ போகிறார்கள்; அங்கு ஓர் கள்ளர் கூட்டமிருந்து வழிமறித்து அடித்துப் பறிகொள்ளை செய்கிறார்களென்றும், சீமான்களைச் சிறையாகப் பிடித்துக்கொண்டு பெருந்தொகைப் பணம் பெற்று அவர்களை விடுகிறார்களென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே; ஆகையால், அவர்கள் அங்கு வருமுன் நான் அந்தக் கள்ளர்களிடம் போய், மகா பாக்கிய வந்தனாகிய ஒரு இங்கிலீஷ் துரையும் அவருடைய மகனும் வருகிறார்கள், அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் சிறையாகக் கொண்டு போனீர்களேயானால் அவளுடைய தகப்பன் நீங்கள் கேட்ட பணத்தைக் கொடுத்து மீட்டுக் கொள்வானென்று உளவு சொன்னால், அவர்களுக்குக் கிடைத்திற பணத்தில் தனக்கும் பங்கு கிடைக்க வழியுண்டென்று தீர்மானித்து, மறுநாள் மிசுறை விட்டுப் புறப்பட்டு பேறுத்துக்கு வந்து கள்ளர்களிருக்கிற விடத்தை நோக்கி வரும்போது அவனைப் பிடித்துத் தலைவனிடங் கொண்டு போனார்கள். அலீ தான் வந்த நோக்கத்தையெல்லாங் சொன்னதின் பின்பு அந்தத் தலைவன் நல்லது நீ எங்களுக்கு உளவு சொல்ல வந்தவனே வென்று நாங்கள் தீர்க்கமாய் அறியும் வரையிலும் நீ மறியலிலிருக்க வேண்டுமென்று ஓர் அறையில் அடைத்து வைத்தான்.

பின்பு பாளினு அவள் தகப்பனும் தபால் வண்டியில் வரும்போது பன்னிரண்டு கள்ளர்கள் அவர்களை மறித்துக்

குதிரையைச் சுட்டுக் கொண்டுவிட்டுப் பாளினைத் தூக்கினார் கள்; அவள் தகப்பன் அவளைப் பிடித்துக் கட்டிகொண்டு தின் றார். பின்பு அந்தக் கள்ளர்களிலொருவன் கைத் துப்பாக்கி யால் அவர் தலையிலடிக்க அவர் நினைவற்று விழுந்தார்; அவர் களந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக் குதிரையின்மேல் வைத்துக் கொண்டு போனார்கள். பாளினைக் கள்ளர்கள் பிடித்தபோது அவள் கூச்சலிட்டுத் தகப்பனை இறுகக் கட்டிக் கொண்டே நினைவற்றுப் போனாள். அவளை யவர்கள் மலையுச்சத்திற்குக் கொண்டு போயிறக்கிச் சற்றுநேரஞ் சென்றபின் அவளுக் கறி வுண்டாக்கிக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள்; தகப்பனைக் காண வில்லை. ஓர் வனத்திரைத்தப் பிரியங்கொண்ட கொலை பாத கர்களாகிய கள்ளர்களுக்குள்ளே யீவள் தனியே யிருக்கக் கண்டாள், அப்பொழுது அவளுடைய கூரலில் நெருப்புப் பிடித் தது போலிருந்தது; அவளை அன்றிரவு ஓர் அறையிற் கொண்டு போயடைத்துப் போட்டார்கள் அவள் அன்றிரவு முழுவதும் மிகவும் பயங்கரமான சொற்பனங் காண்கிறதும் விழிக்கிறதும் மயங்கிக் கிடக்கிறதும் யிருந்தாள்; விடிந்தவுடனே ஓர் சிறு சிறு பையன் கதவைத்தட்டி என்ன வேண்டுமென்று கேட்க தண்ணீர் கொண்டு வரும்படி சொல்லித் தன்னை சுத்தி செய்து ஒருவருங் காணாமற் றொழுது அல்லாகுத்தாலாவிடந் தனக் குண்டாயிருக்கிற ஆபத்தினின்றுங் காப்பாற்றும்படி அழு தழுது தோத்திரஞ் செய்து எல்லாக் காரியங்களும் சகலவல்ல மையுள்ள அல்லாகுத்தாலாவின் கட்டளைப்படியே நடக்கு மென்ற உறுதியோடிருந்தாள். விடிந்தபின் கள்ளர்களெல்லா மொன்றாய்ச் சேர்ந்து பாளினை வரவழைத்து நடக்கவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்தார்கள்.

அந்தக் கள்ளர்களுக்குள்ளேயும் ஓர் சட்டமுண்டாயி ருந்தது. அதாவது; ஓர் பெண்ணைச் சிறையாகப் பிடித்தால் அவளுடைய கற்புக்கு விரோதமாயொன்றுஞ் செய்யாமல் அந்தப் பெண்ணை இத்தனை நாளைக்குள்ளாக இவ்வளவு பணங்கொடுத்து அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி அவர்கள் மீட்காவிட்டால் அந்தக் கள் ளர்களுக்குள்ளே சீட்டுப்போட்டு, சீட்டுவிழுந்தவன் அந்தப்

பெண்ணை யொப்புக்கொண்டு சிலகாலம் வைத்திருந்து பிறகு ஓர் தூரமான ஊருக்குக் கொண்டுபோய் விற்றுப்போடுகிறது. இது அவர்கள் சட்டத்திலொன்று. ஆனால், பாளினுவை அந்தக் கள்ளர்கள் முன் கொண்டு வரப்பட்டவுடனே அவர்களுடைய தலைவன் அவளுடைய அழகைக்கண்டு மயங்கி விரகதாபமீறி மற்றவர்களிடஞ் சொல்லுகிறான், என்சினேகி தர்களே! நம்முடைய சட்டப்படிக்கு ஓர் தொகைப்பணத் தந்து இந்தப்பெண்ணை மீட்டுக்கொள்ளாமபடி இவன் தகப்பனுக்கு அறிவிக்கவேண்டும். ஆனால் நானிந்தப் பெண்ணின் பேரில் அடங்காக் காதலுடையவனா யிருக்கிறேன் ஆகையால், எனக்கிவளைப் பெண்ணாக்கிக் கொள்ள நீங்களெல்லோரும் ஒருமித்துச் சம்மதித்தீர்களேயானால் கொள்ளையடித்த பணத்தில் என் வசமிருக்கிற ஆஸ்திமுழுவதையு முங்களுக்குத் தருகிறேன் என்று சொல்ல, அந்தக்கள்ளர்களெல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து ஆலோசித்துச் சொன்னதாவது நம்முடையசட்டப்பிரகாரமே ஓர் பெருந் தொகைப்பணத் தரும்படி அந்தப் பெண்ணுடைய தகப்பனுக்கு ஆளனுப்புவோம்; அப்படிப் பண மனுப்பாவிட்டால் உங்களுடைய ஷிருப்பப்படியே செய்துகொள்ளச் சம்மதிக்கிறே மென்று சொல்லி, ஒருகாகித மெழுதி அலையை அடைத்து வைத்திருந்த அறையிலிருந்து அவனை வெளியே கொண்டுவந்து அந்தக் காகிதத்தை யீந்து நீ இந்தப்பெண்ணுடைய தகப்பனிடத்திற்கொண்டுபோய் இதைக்கொடுத்து நானையே மறுமொழி கொண்டுவரவேண்டும். அவரிந்தத் தொகையைக் கொடுக்கப் பிரியமானால் ஒருமனிதனுடைய கையில் அந்தப்பணத்தைக் கொடுத்து இங்கே அனுப்பிவைத்தால் அந்தப் பெண்ணை அவரோடு அனுப்பிவைப்போமென்று அறிவியுமென்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பாளீனை அந்தப் பொதுமையில் ஓர் விசாலமான அறையில் வைத்து, தீனி முதலியவைகள் எல்லாங் கொடுத்துச் செளக்கியமாயிருக்கும்படி செய்தார்கள். பாளீனோ நாயகனே இந்த ஆபத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளென்று தோத்திரஞ் செய்தவளாக இருந்தாள், அலீ அந்தக் காகி

தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போகுர்போது தானு அஸனைக் கண்டு வெருண்டோடிப் பள்ளத்தில் விழுந் துருண்டு புரண்டு போனது வாசிப்பவர்களுக்குத் தெரியும். அவன் கீழேவிழுந்து சரீரமெல்லாம் காயம்பட்டு நொருங்கி வெகுநேரம் வரையிலும் அறிவற்றவகைக்கிடந்து பின் பெழுந்து வெகு வேதனை யோடு நடந்து அப்பக்கத்தி லிருக்கிற ஓர் வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்து அங்கே நோயுற்றிருந்தான். அதனால் பாளீனுடைய தகப்பனுக்கு அந்தக் காகிதம் போய்ச் சேரவில்லை; பாளீனு டைய தகப்பனாகிய லார்ட்டெலிங்டன் சுகவீனமாக வண்டியி லேறி திமிஷ்க்குப் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தார்.

இதுவரையில் பாளீனுடைய சரித்திரத்தைச் சற்று நிருத்தி, அஸனுக்குச் சம்பவித்த காரியங்களைச் சொல்வாம்.

அஸனையடைத்து வைத்த மறுநாட்காலமே அவரை வெளியேகொண்டு வந்து நிறுத்திக்கள்ளர்களெல்லாஞ் சூழ்ந் திருக்க அந்தத் தலைவன் அஸனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான், ஓ மனிதனே! நீ யெங்களோடு சேர்ந்து கொள்ளவிருப்பங் கொண்டு வந்திருந்தால், எங்களுடைய சட்டங்களுக்கு நீ கீழ்ப்படவேண்டும்; அந்தச் சட்டங்களி லொன்றாவது; எங்கள் வசம் ஓர் புத்தக மிருக்கின்றது, அதில் உன்னுடைய பெயரையும் நீ வந்தநாளையுங் கணக்கிட்டு புத்தகத்தைப் பார்த்தால் நீ எங்களுக்குத் துரோகஞ்செய்ய வந்திருப்பவ னென்றும் அல்லது தோழனாகவந்திருப்பவ னென்றுந் தெரிய வரும். நீ துரோகஞ் செய்ய வந்தவ னென்று தெரியவந்தால் உடனே யுன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போடுவோம். நீ எங்க ளுக்குத் தோழனாக வந்திருப்பவனென்று தெரியவந்தால் எங்கள் கூட்டத்திற் சேர்த்துக்கொள்வோம் என்று சொன்ன போது, அஸன் சற்றும் மனந் தடுமாருது உங்கள் சட்டப் படையே நடப்பதற்கு நான் பிரியமாயிருக்கிறேனென்று சொன் னார். அப்பொழுது அந்தத் தலைவன் ஓர் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து அஸனுடையபெயரையும் அவர்வந்த நாளை யுமெழுதிக்கணக்கிட்டு புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு அஸனை நோக்கி நீ துரோகியென்று தெரியவருகின்றது.

ஆகையால் இக்ஷணமே யுன்னைத் தூக்கிக் கொன்றுபோடும் படி தீர்ப்புச் செய்கிறேன். உன்னுடை மரணத்திற்கு முந்தி ஏதாவது சொல்வதற்கு அல்லது செய்து கொள்வதற்கு விருப்பமிருக்கிறதாவென்று கேட்டான். அஸன் எனக்கு தன்னைச் சத்தி செய்யத்தண்ணீரும் தொழுது கொள்ளுகிறதற் கிடமுந் தரவேண்டுமென்று கேட்டார். அந்தக் கேள்விக் கிடங் கொடுக்கப்பட்டது அஸன் தொழும்வரையில் கள்ளா கள் அந்தவிடத்திலிருக்கிற ஓர் மரத்தின்கிளையில் கயிற்றைக் கட்டிச் சுருக்குப் போட்டுத் தூக்க ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். அஸன்தொழுது முடிந்தபின் அவரை அந்த மரத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்து வைத்து அப்துஸ்ஸமது முன்னே வந்து அஸனுடைய கையைக் காட்டி ஓர் நாற்காலியைக் கொண்டு வந்துவைத்து அதில் அவரையேற்றி நிறுத்திக் கழுத்தில் கயிற்றைப்போடுகிற நேரத்தில் அப்துஸ்ஸமது அஸனுடைய பக்கத்திற்போய் நின்று அஸனே அல்லாகுத்தாலாவை முன்னிட்டு தைரியமாயிருமென்று சொன்னார்.

அஸன் அந்தநேரத்தில் தான் கொல்லப்பட்டபின் பாளி னுக்கு என்ன அபாயம் நேரிடிமோவென்கிற சந்தேகமுண் டாகியும் எல்லாம் அல்லாகுத்தாலாவின் கட்டளைப்படியே நடக்கும் என்கிற உறுதியுடன் ஆண்டவனைத் துதித்தவராயிருந்தார். அப்போது அந்தக்கள்ளரிலொருவன் வந்து அந்த நாற்காலியையெடுத்துவிட்டான் கயிறு இரண்டு துண்டாய்த் தெறீக்க, அல்லாஹு வென்கிறசத்தத்துடனே அஸன் கீழே விழுந்தார். அஸனுடைய கால் நிலத்தில் தரித்து. அவர் சரீர முழுவதிலும் வியர்வை வடிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தத் தலைவன் அஸனைத் தன் முன்னே வரும்படி யழைத் துச் சொல்லுகிறான். ஓ வாஸிபனே! எங்களுடைய திட்டங் களி லொன்றாவது யாராவதொருவன் எங்களோடு சேர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வந்தால் அவனை நன்றாய்ப் பரிசோ திக்கிறது எங்களுடைய வழக்க மாகையால், உன்னுடைய உண்மையையும், உறுதியையும் சோதிப்பதற்காகவே இக் காரியங்களைச் செய்தோம். நீ எங்களுக்குத் துரோகஞ் செய்

யவந்தால் எங்களைக் கெஞ்சி மன்னிக்கும்படி கேட்பாய்; நீ உறுதியற்றவனா யிருந்தால் தருணத்தில் எங்களுக்குக் கபடங்களைச் செய்வாய். அதற்காகவேயுன்னைச் சோதித்தோம். இப்போது நீயே உண்மையும் உறுதியு முடையவ னென்றும் எங்களுக்குத் தருணத்திலுதவி செய்யும் தரும சீலனென்றும் எங்கள் தொழிலுக்குரிய நட்புடையவனா யிருக்கத் தகுந்தவ னென்றும் நாங்கள் நன்றா யறிந்து கொண்டோ மாகையால் இனி யெங்கள் கூட்டத்தி லொருவனாக விருந்து செல்வத் தைப் பெற்றிருப்பாயாக வென்று சொன்னான்.

அன்று பகற்போய் இரவானபோது கள்ளர்களெல்லோ ரும் தீன் மேசைக்கு வந்தார்கள். அஸனும் வந்தார் அப்போது அந்தத் தலைவன் கள்ளர்களைப் பார்த்து, என் சிநேகிதர்களே நாம் நேற்றுச்செய்து கொண்ட தீர்மானப் படிக்கு அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனுக்குக் காகிதங் கொண்டுபோன அலீ இதுவரையிலும் வராதபடியால் நான் இன்றிரவு அந்தப் பெண்ணை ஓப்புக் கொள்ளுகிறேன்; இதற்கு நீங்களென்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்று கேட்க, அதற்கந்த கள்ளர்கள் நாங்கள் சம்மதித்தோமென்று சொன் னார்கள். இந்தச் சங்கதி அஸன் காதில் விழுந்தவுடனே அவருக்குண்டான மனோவியாகூலமானது, முன்பு அவர் கழுத்திற் சுருக்குப் போடும்பொழுதும் அவ்வளவிருந்த தில்லை. ஆனாலெப்படி யிருந்ததென்றால் விஷ மேற்றின ஆயிரம் ஊசிகளினால் தன் னீரலிற் குத்தினதைப்போலும், பந்தத்தைக் கொளுத்தி இருதயத்திற் பிடித்தது போலும், தன் மனமான தெரிந்தும், கள்வெறிகொண்ட கசடன் கண் களைப்போலத் தன் கண்கள் சிவந்தும், இரும்புக் கொப்பரையிற் போட்டு வறுக்கும் சோளப்பொரிப்போல தன் தேக மானது பதைத்துத் துடிதுடித்துக் கொண்டு யிருந்தன. தன்னுயிரையு மதியாது அந்தத் தலைவனிருந்த திசையை நோக்கி, விசைகொண் டெழும்பும் பந்தைப்போல முந்தி யவன்பேரிற் பாய்ந்து விழுந்தடிக்க எண்ணங்கொண் டெழுந்தபோது, அருகே யிருந்த அம்துஸ் ஸமது இவரு டைய நிலைமையைக் கண்டு, அஸனே அல்லாகுத் தாலாவை

முன்னீட்டுச் சற்று பொறுமையா யிருமென்று சொன்னார். இந்தச்சொல் அஸன் காதில் விழுந்தவுடன் ஓராயாசமுண்டாகி, அதினால், தனக்குண்டாகிய வேகங் குறைந்து யோசிக்கிறார். நானிப்போது நினைத்தகாரியம் புத்தயீனம் நான்படிச் செய்வேனாகில் உடனே இவர்களென்னைப் பிடித்து, கொண்டு விடுவார்கள்; அதனால் பாளீனுக்கு யாதொரு பலனுமில்லாமற் போய்விடும்; ஆகையால் அப்துஸ் ஸமது சொன்னபடியே பொறுமையாயிருந்து ஏதாவ தொரு வபாயஞ்செய்ய இடங்கிடைக்கிறதோ வென்று பார்த்திருப்பது நல்லதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி அந்தக் கள்ளர்கள் பாளீனைத் தங்கள் தலைவன் ஒப்புக் கொள்வதற்குச் சம்மதித்த வுடனே அத்தலைவன் சந்தோஷங் கொண்டு விழையுயர்ந்த மது பானங்களைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைக்கவும், பாளீனை மேசைக்கு வரும்படியும் கட்டளையிட்டான். பாளீன் வந்தபோது அவனைத் தலைவனுக்கருகே யிருக்கும்படி செய்யப்பட்டது. எல்லோருந் தீன் தின்று முடிந்தபிறகு, குடிக்கத் தொடங்கினார்கள்; பாளீனும் அஸனுங் குடிக்கவில்லை; பாளீனிருந்த விடத்துக்கு அஸன் வெகு துலையிலி ருந்ததாலும் அவள் விசாரமென்னுங் கடலிலமிழ்ந்தி யிருந்ததாலும் தலையை யுயர்த்தி ஒரு புறமும் பார்க்கவில்லை. அஸன் குடிக்காம விருப்பதைத் தலைவன் கண்டு ஓ அஸனே! நீர் ஏன் குடிக்கவில்லை யென்று கேட்க, அஸன் நான் குடிக்கிறதில்லையென்று சொன்னார். அஸனுடையபெயரையும், அவருடைய குரலையும் பாளீன் கேட்டவுடனே மின்சாரத்தைச் சரீரத்திற் பாய்ச்சினது போல் சந்தோஷம் சரீரமெல்லாம் பாய்ந்து பொங்கி விட்டது. அஸன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் கண்டு அவளுக்குண்டான ஆச்சரியம் இம்மட்டென்று சொல்லக் கூடாமலிருந்தது. இது உண்மையான தோற்றமோ, அல்லது சொற்பனமோ வென்று மயங்கினாள். இவ்வளவு காலமாய் அவரைக் காணாமலிருந்தும் இப்பொழுது தனக்குண்டாயிருக்கிற ஆபத்தினின்றுங் காத்துக்கொள்ள அல்லாகுத்தாலா இங்கு அவரைக்கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறானேவென்று அல்லாவைப் புகழ்ந்தாள். இவர்கள்ளர்களு

ளொருவராகவும் அவர்களின் சிநேகிதராகவும்ருப்பதை நினைத்து இது வென்ன புதுமை; மகா சன்மார்க்கராகிய அஸன் அவரிப்போது இவர்களோடு ஏன் கூடியிருக்கிறார் என்று விளங்காமற் றிகைத்தாள். இப்படியிருக்கும்போது, கள்ளர்கூட்டத் தலைவன் பாளீனைப் பார்த்து, பெண்ணே உன்னுடைய தகப்பனுக்கு ஒரு காகிதமெழுதினோம்; அதிலுன்னை விட்டு விடுவதற்காகப் பணங்கேட்டிருந்தோம்; இதுவரையில் பதிலொன்றும் வந்து சேரவில்லை. ஆகையாலுன்னை என் மனைவியாக்கிக்கொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிறேன், நீ எழுந்து என்னறைக்குப் போ வென்று சொன்னான். மந்திரத்தினால் வசியஞ் செய்யப்பட்டு தன்னிஷ்டப்படி நடக்காமல் மந்திரவாதியின் சொற்போலவே நடப்பவனைப் போலாகி; பாளின், தன் நாவு திமிர்கொண்டு மறுமொழி சொல்லக் கூடாமல் உடனே எழுந்து அவன் குறித்த அறைக்குள்ளே போனார்.

அங்கு போனபின் தான் தன்னுடைய உயிர்போகும் வரையிலும் தன் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள யத்தனிக்கவேண்டும்; அதற்குத் தனக்குத் தைரியத்தைத் தரும்படி அல்லாகுத்தாலாவிடம் இரந்து கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்துத் தொழத் தொடங்கினார். அந்தத் தலைவன் சிலநேரங்குடித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, அந்த அறைக்குள்ளே சென்று பார்க்க பாளின் தொழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான், இது என்ன புதுமையாயிருக்கின்றது. இவள் இங்கிலீஷ் ஜாதியிலுள்ள நஸ்ராணிப் பெண்ணாயிருக்க முஸ்லீமாய்ப் பிறந்தவள் தொழுவதுபோல அதி ஒழுங்காய்த் தொழுகிறாளே இதிலேதோ ஒரு இரகசிய முண்டாயிருக்கவேண்டும். அவள் தொழுது முடிந்தபின் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று நினைத்துத் கொண்டிருந்தான்.

பாளின் தொழுகிறதும், சலாம் கொடுக்கிறதும் மறுபடியும் தக்பீர் கட்டித் தொழுகிறது மாயிருந்தான். இவனே மனிதர்களினுயிரை யொருபொருட்டாயெண்ணாத கொடிய சண்டாளனாயிருந்தும், அவள் தொழும்போது அவளை

நெருங்கித் தொடலாகாது என்று அவனைப் பார்த்த வண்ணமாகவே நின்று கொண்டிருந்தான்; இப்படி அவன் நின்று கொண்டிருந்ததும் அல்லாகுத் தாலாவுடைய கிருபையே. இப்படியே நடுச் சாமமாகி விட்டது. பாளீனும் தொழு கையை நிறுத்தவில்லை. இப்படி யிருக்கும்போது கள்ளரி லொருவன் மிகவிரைவா யோடிவந்து பல வியாபாரிகள் ஓர் கூட்டமாய் வெகு சாமான்களுடனே வருகிறார்களென்று சொல்ல, கள்ளர்களெல்லா மவர்களை மறித்துக் கொள்ளை செய்வதற்குப் போக ஆயத்த மாணர்கள்; தலைவன் நமது வசத்திலிருக்கிற பெண்ணை நம் இஷ்டப்படி எப்போதேனும் நடத்திக்கொள்ளக்கூடும் என்று நினைத்து அவர்களுடன் அவனும் புறப்பட்டான். போகும்போது ஒரு கள்ளன் துப்பாக்கி யெடுத்து அங்கே காவற்காரனா யிருக்கவும்; அப்துஸ் ஸமதும், அஸனும் சுற்றித்திரிந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க வங் கட்டளை கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

அவர்கள் போன சற்று நேரத்துக்குப்பின் அப்துஸ் ஸமது அஸனிடம் வந்து அல்லாகுத்தாலா உங்களுக்குண்டான ஆபத்தில் நின்று முங்களை காப்பாற்றி விட்டான், விரைவாய் வாருமென்று இருவரும் பாளீனிருக்கிற அறைக்குப் போய் பாளீனை மெதுவாய் வெளியே வரும்படி சொல்லி, அங்கு பார்க்கையில் அந்த அறையிலிருக்கிற இருப்புப் பெட்டியின் திறவுகோல் மேசையிலிருந்தது; அப்துஸ் ஸமது அதை யெடுத்துப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த ஓர் கடுதாசிக் கட்டை யெடுத்துக்கொண்டு மூவரும் வெளியே வந்து பாளீனை ஒரு பக்கத்தில் நிற்கச் செய்து, அப்துஸ் ஸமது தன் கையில் ஓர் தடியை யெடுத்துக்கொண்டு காவற்காரனுக்குப் பின்னாலே போய் அந்தத் தடியால் பலமாய் அவன் தலையிலொரு அடி அடித்தார், அந்த அடிபட்டவுடனே காவற்காரன் நினைவு தடுமாறி நிலத்தில் விழுந்தான். அப்துஸ் ஸமதும் அஸனும் ஓடிப்போய் அவனைப் பிடித் தழுக்கிக் கையையுங் காலை யு மொன்றாய்ச் சேர்த்துக்கட்டி ஓர் பிடவையைச் சுருட்டி பந்துசெய்து வாயிலழுக்கிவிட்டு லாயத்திற்குப் போய் இரண்டு குதிரையைக் கொண்டுவந்து

ஒரு குதிரையில் அப்துஸ் ஸமதும் மறு குதிரையில் அஸனும் பாளீனுமாக ஏறி ஓடினார்கள். கள்ளர்கள் போன வழி அப்துஸ் ஸமதுக்குத் தெரிந்திருந்த படியால் வேறு வழியாகப் போய்ப் பெரிய பாதையில் வந்திறங்கினார்கள். சில தூரம் போய் ஒரு ஹோட்டலுக்கு வந்து பாளீனுடைய தகப்பனைப் பற்றி விசாரிக்க, அவர் பட்ட அடியின் வேதனையினால் சுக வீனமாகி வண்டியிலேறி திமிஷ்குப் பட்டணத்திற்குப் போய் விட்டாரென்று தெரியவந்தது. அதைக் கேட்டவுடனே திமிஷ்க்கை நோக்கி ஒரு விடத்திலும் தங்காமற் போனார்கள் விடிந்த போது பாளீனுக்கு வேறொரு குதிரை வாடகைக் கெடுத்ததுக் கொண்டு மூவரும் போகும் போது வழியில் நூறு துறுக்கிப் போர்ச் சேவகர்களும் ஓர் தளகர்த்தனும் வருகிறதைக் கண்டார்கள். அந்தத் தளகர்த்தனிடம் எங்கே போகிறீர்களென்று இவர்கள் கேட்க, லார்டு டெலிங்டன் என்கிற பிரபுவினுடைய மகனைக் கள்ளர்கள் சிறையாக்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்களென்று அந்தப் பிரபு வந்து திமிஷ்க்கு பாஷாவினிடம் முறையிட்டா ராகையால் எங்களைப் போய் அந்தக் கள்ளர்களை சுட்டுக் கொன்றாவது அந்தப் பெண்ணை மீட்டுக் கொண்டுவரக் கட்டளையாகி நாங்கள் போகிறோமென்று சொன்னார்கள்.

அப்துஸ் ஸமது, அந்தப் பெண் இவள்தான், நாங்களிரு வரும் அவளை மீட்டுக்கொண்டு திமிஷ்கிற்குப் போகிறோம். நீங்களித் தருணத்திற் போனால் கள்ளர்களை யெல்லாம் கைப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ளக் கூடுமென்று, அவர்கள் போக வேண்டிய வழியையும், செய்யவேண்டிய காரியங்களையும் தெளிவாகச் சொன்னார். இன்னும் அந்தப் பகுதியில் அலீ யென்றொருவ னிருப்பான்; அவன்தான் இந்தப் பெண்ணைச் சிறையெடுக்க உளவு சொல்லிக் கொடுத்தவன்; அவனையும் பிடித்துக் கொண்டுவர பிரயத்தனஞ் செய்யுங்களென்று சொல்லிவிட்டுப் பிரிந்தார்கள். பின்பு இரவும் பகலுமாய் வந்து திமிஷ்க்குப் பட்டணஞ் சேர்ந்து அந்தப் பட்டணத்தி லே கவர்னராயிருக்கிற பாஷாவுடைய மாளிகைக்குப் போனார்கள். அந்த பாஷா கள்ளர்கள் தூக்கிக்கொண்டுபோன

போன பெண்ணும் இன்னும் இருவரும் வந்திருக்கிறார்களென்று. அறிந்தவுடனே அவர் எதிர்கொண்டுவந்து இவர்களைக் கண்டு மரியாதையாக அழைத்து இருக்கச் செய்து அவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லச் சொன்னார். அப்போது அஸன் தன்னுடைய சரித்திர முழுவதையுள் சொல்லி பாளினை மீட்சி செய்துகொண்டு வந்த செய்தி வரையிலுள் சொன்னபின், அப்துஸ் ஸமது தன் சரித்திரத்தையுள் சொன்னார். தான் ஷம்ஷுன்னஹார் மீது வைத்திருந்த அன்பையும், கதீவு தன்னைப் பிடித்துக் கொல்லும்படி செய்த கட்டளையையும், அதனாலந்த ஹரை விட்டோடி ஷாம் தேசத்துக்கு வந்ததையுள் சொல்லியபின், நான் இந்தப் பட்டணத்தில் வந்து சில நாளிருந்தபின் ஒரு மனிதன் என்னிடஞ் சொன்ன தாவது :—

பேறுத்துக்கப்புறஞ் சில காலமாக புஸ்புகுக கென்கிற சாதிக்கள்ளர்கள் ஒரு கூட்டம் வந்து தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிரயாணிகளை மறித்து அடித்துக் கொள்ளை செய்கிறார்கள்; ஒரு முறை போர்ச் சேவகர்கள் போய் வளைந்து அவர்களின் தலைவனையும் இன்னும் மூவாயுந் பிடித்துக் கொண்டு வந்து திமிஷ்க்குச் சிறைச்சாலையில் வைத்தார்கள். அப்போது ஒருநாள் மறியல் வீட்டை விட்டு அவர்கள் நால்வரும் ஓடிப்போய் விட்டார்களென்று தெரியவந்தது. ஆனால் அந்தச் சிறைச்சாலையிலிருந்த ஒரு மனிதன் தன்னிடஞ் சொன்னார் அந்தக் கள்ளர்கள் மறியல் வீட்டுக் காவற்காரர்களறியாமற் போகவில்லை; அந்தக் கள்ளர்கள் சில காலத்துக்கு முன் இஸ்தம்பூல் மந்திரி வீட்டையுடைத்துக் களவு செய்தார்கள். அவர்கள் களவெடுத்த சாமான்களுடனே ருசியர்களுக்குஞ் சுல்தானுக்குமிடையெ நடந்த சில பாராதாரமான பத்திரங்களிருந்தன. அந்தப் பத்திரங்களை மற்ற இராஜாக்கள் பார்த்தால் அவர்கள் சுல்தானோடு விரோதங் கொள்வார்களென்று அந்தப் பத்திரங்கள் களவு போனதைப் பற்றி சுல்தானும் மந்திரியும் மிகவுங் கவலையுற்றார்கள்.

இந்தச் சிறைச்சாலையில் அந்தக்கள்ளர்களின் தலைவன் அடைக்கப்பட்டிருக்கும்போது இந்தப் பட்டணத்து பாஷா

வுக்கு ஓர் கடிதமெழுதினான் அதில் நீங்களென்னைத் தனியே வந்து கண்டுகொள்வீர்களே யானால் மஹா முக்கியமான ஓரி ரகசியத்தை யங்களுக்குக் கறிவிப்பேன் என்று யெழுதியிருந்தது. இதை அந்தபாஷா வாசித்தவுடனே சிறைச்சாலைக்கு வந்தார். அப்போது அந்தக்கள்ளன் பாஷாவே நான் இஸ்தம்பூல் மந்திரியுடைய வீட்டிற் களவு செய்யுமபோது சுல்தானும் ருசியா தேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியும் ஒருவருக் கொருவர் எழுதிக்கொண்ட கடிதங்களும் என்வசமாயின. நான் என் தோழருக்குக் கட்டளையிட்டிருப்பதாவது. நான் பிடிக்கப்பட்டு எனக்கு ஆக்சினை நியமித்தது உங்களுக்குத் தெரியவந்தால் நீங்கள் அந்தக்கடிதங்களை டிரான்சு கவர்ண்மெண்டுக் கணுப்பி வையுங்களென்பதே. ஆகையால் பாஷாவே நீங்களென்னை விடுதலை செய்வீர்களே யானால் நானந்தப் பத்திரங்களைத் தங்களிடம் தருகிறேன், எப்படியெனில் நான் என் தோழர்களுக்குக் கடிதமெழுதி ஒரு மனிதன் வசமனுப்பி நான் குறிக்கிற விடத்துக்குப் போனால் அங்கு என்னுடைய தோழர்களிலொருவனிருப்பான். அவனிடத்திலந்தக் காகிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தால் அப்பத்திரங்களை நான் குறித்துக்காட்டிய விடத்திக்குக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பான் என்னை இரண்டு காவற் காரர்களோடு அனுப்பினால், நானந்தப் பத்திரங்களை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு, விடுதலை பெற்றுக்கொண்டு போகிறேனென்று சொல்ல, பாஷா தான் சுல்தானுக்குத் தந்தியனுப்பி மறுமொழி பெற்றதின் பிறகு வந்து பதில் சொல்லுகிறேனென்று தன்னரண்மனைக்குப் போய்விட்டார்.

பின்பு, சுல்தானும் இந்தக் கள்ளனுடைய மனுவிற்குச் சம்மதப்பட்டபடியால் அவனை இரண்டு காவற்காரர்களோடு அனுப்ப அவன் சொன்னபடியே சில பத்திரங்களை தன்னோடு போன காவற்காரர்கள் வசங்கொடுத்துவிட்டு ஓடிப் போய் விட்டான். அந்தக் காவற்காரர்கள் அப்பத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து பாஷாவுக்கு கொடுத்து அவர் வாசித்துப் பார்க்க அவைகள் வேறு கடிதங்களாகவிருந்தன. பாஷா மோசம் போனோமே! அந்தக் கள்ளன் நம்மையேமாற்றிப்

போய்விட்டானே என்று விசனமடைந்து, சுல்தானுக்கு நடந்த காரியங்களெல்லாவற்றையு மெழுதித் தன்னுடைய புத்தியினத்திற்காகத் தன்னை மன்னிக்கும்படி மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார். ஆகிலுஞ் சுல்தானுக்கு கோபமுண்டாகி அவரைமாற்றி வேறொரு பாஷா இந்தப் பட்டணத்துக் கனுப்பப்பட்டார் என்று என்னிடஞ் சொன்னான். அந்த மனிதன் இப்படி என்னிடஞ் சொன்னபோது நான் நினைத்தேன் கதீவு என்னைக்கோலைக்குக் குற்றவாளியாக்கித் தீர்ப்பு செய்திருக்கிறார் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டால் நான் உயிரிழப்பேன்; பிடியாமற்போனால் என் தாய் தகப்பனையும் என்னன் பான பெண்ணையும் என்னையுள்ள வரையிலுங் காணக்கூடாமல் ஊருக்கூர், தேசத்துக்கு தேசம் அலைந்து திரியவேண்டும்; நானிந்தக் கள்ளர் கூட்டத்தோடு போய்ச் சேர்ந்திருந்து அந்தப் பத்திரங்களை எவ்வித தந்திரஞ் செய்தாவது எடுத்துக் கொண்டுவந்து தங்கள் பாதத்தில் அவைகளை வைத்து சுல்தானிடம் மன்னிப்புக் கேட்டருளும்படி தங்களிடம் விண்ணப்பஞ் செய்ய யோசித்துந் தீர்மானித்துக் கொண்டு நான் அந்தக் கள்ளர் கூட்டத்திற்போய்ச் சேர்ந்து பத்துமாதமாகிவிட்டன. இந்தப் பத்துமாதமும் பலவித உபாயங்களினாலும் அப்பத்திரங்களை யெடுக்க யத்தனித்தும் ஒன்றும் அநுகூலப்படவில்லை. ஏனெனில், அவைகளை அந்தக் கள்ளர்களுடைய தலைவன் ஓர் இருப்புப் பெட்டியில் வைத்துத் திறவுகோலைத் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். உறங்கும்போதும் ஒரு விடத்திலும் வைக்கிறதில்லை. நான் இந்தக் கள்ளர்களோடு கூடிக் களவு செய்யப் போனாலும் அடிக்கடி கூடிய தருணங்களில் கள்ளர்களுக்குத் தெரியாமற் பிரயாணிகளுக்கு உதவி செய்து வந்தேன்; அந்தத் தலைவன் பான்னைக் கண்டதுமுதல் மஸ்துக் கொண்டவனாகிவிட்டான். அதனால், அன்றிரவு திறவுகோலை மேசையின் மேல் வைத்து விட்டுப் போய்விட்டான்; நான் அதினால் பெட்டியைத் திறந்து அப்பத்திரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லி அவைகளைப் பாட்சா முன்னே வைத்தார்.

பாட்சா அவைகளை யெடுத்துப் பரிசோதித்துப் பார்த்து விட்டு சந்தோஷங்கொண்டு; சுல்தான் அவர்களுக்கு இப் பத் திரங்களையும்னுப்பி நீர் செய்த சமர்த்துகளையும் எழுதுகிறேன் என்று சொன்னார். பாளினுடைய தகப்பன் இந்த பாட்சா னீட்டுக்கு வந்தபோது மிகவும் அசௌக்கியமாயிருந்ததால் அவரை தன் மாளிகையிலோர் அறையில் வைத்துத் தன்னு டைய டாக்டர்மார்களைக்கொண்டு வைத்தியஞ் செய்துவைத் தார்; அந்த டாக்டர்மார்களை பாட்சா அழைத்து லார்ட்டெ லிங்டனுடைய மகள் கள்ளர்களிடமிருந்து தப்பவிக்கப்பட்டு இதோ வந்திருக்கிறான்; அவளிப்போது தன் தகப்பனைப்போய் பார்ப்பது கூடுமாவென்று யோசித்துச் சொல்லுங்களென்று கேட்டார் டாக்டர்மார்கள் அந்தத் துரையிடத்திற் போய் ஆண்டவனுதவியால் உங்கள் மகள் கள்ளர் கையினின்றுத் தப்பிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாளென்று சொன்னவுடனே தலையை யுயர்த்தக் கூடாமலிருந்தவர் தலையை யுயர்த்தி என் மக ளெங்கே என்று தன்னிரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் பார்த்தார். அப்போது டாக்டர் இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளாக வருவார்கள். நீங்கள் பொறுடையுடன் பதருமலிருந்து நடந்தவைக ளெல்லாவற்றையும் மறந்து விட வேண்டுமென்றும், தேறுதல்செய்து மனவருத்தத்தை யாற் றிக் கொண்டிருக்கிறபோதே பாளீன் அறைக்குள்ளே வந்தான்.

தகப்பன் அவனைக் கண்டவுடன் இருகைகளையும் நீட்டிப் பிடித்து மார்போ டணத்துக்கொண்டு இருவருந் தேம்பித் தேம்பி யழுதார்கள். வாயினுலொன்றும் பேசவில்லை; பின்பு டாக்டர்மார்கள் பாளீனைக் கொஞ்சம் விலகிநிற்கும்படி செய்து பெலனுண்டாகிற மருந்துகளைக்கொடுத்துச் சற்று சக்தியுண் டானதின் பின் லார்ட்டெலிங்டன் மகளிடம் நடந்த காரியங் களெல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து அஸனையறாழ்த்து அவரை யுங் கட்டியணைத்து அஸனே என்னுயிருக்குயிரான மகளுக் காக உம்மிடவுயிரை யொருபொருட்டாயெண்ணாமல் இரண்டு முறை பலியாகக்கொடுக்கத் துணிந்து, என் மகளுடைய

உயிரைக் காப்பாற்றினீர்; இதை யறிந்தன்றோ. (கைம்மாறுத்
வாமந் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித் தம்மாவியலுதவி தாளு
செய்வர்) என்று பெரியோர் கூறியபடி நீரும் கற்றறிந்த வல்
லமை புருடனானபடியால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத்து
ணிந்தீர்; இந்த நன்றிக்குப் பதில் செய்யமுடியாது; ஆனால்,
நமக்கிடையே மார்க்கபேதமில்லாதிருந்தால் பாளனை யுமக்கே
கவியாண முடித்துவைப்பேன்.

ஆகிலும் உம்மை என்னுடைய மகனென்றேற்று என்
னூத்தியில் அறைவாசி யுமக்குத் தரும்படி மரண சாதன
மெழுதி வைப்பேன் என்று சொன்னபோது, அதற்கு அஸன்
ஐயா தீங்க ளென்பேரில் வைத்திருக்கிற அன்பே யெனக்
குப் பிரதியுபகாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்
அப்துஸ்ஸமதும் பாஷாவும் வந்தார்கள் அப்போது அந்தத்
துரை அவ்விருவர்களையும் மிகவும் புகழ்ந்து துதி கூறினபின்
எல்லோரும் சந்தோஷமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
பின்பு அப்துஸ்ஸமது எழுந்து நான் ஷம் ஷுன்னஹாரைக்
காணப்போகிறேன்; நீங்களெனக்கு உத்தரவு தரவேண்டு
மென்று கேட்க, பாஷா நல்லது நீர்போய் அந்தப் பெண்
னையுமிங்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துசேரும்; நானிப்
போதே ஷம்ஷுன்னஹாருடைய தகப்பனுக்குந் தாய்க்கும்
ஓர் தந்தியனுப்பி உங்கள் மகளைக் கண்டுகொள்ள திமிஷுக்கு
வந்து சேருங்களென் றறிவிக்கிறேன். இன்னும் உம்முடைய
தாயுந் தகப்பனும் இங்கு வரும்படிக்குந் தந்தி யனுப்புகிறே
னென்றும் சொன்னார். பாளினும், அஸனும் லார்ட்டெலிங்
டன் சுகப்படுகிறதற்காகச் செய்ய வேண்டியவைகளை யெல்
லாளு செய்துவந்தார்கள். இதை இம்மட்டில் நிறுத்தி,
அஸனுடைய தாயின் செய்தியையும், ஜகுபருடைய செய்தி
யையும் சொல்வோம்.

அஸனுடைய தாய் கடிதமெழுதி அனுப்பினதின் பின்
தன் மகனைப்பற்றிய விஷயங்களை யறியப் பலவகை முயற்சி
செய்தும் ஓர் சூஷுமுந் தெரியவில்லை. சிலநாட் சென்றபின்
அஸன் அந்த ஹோட்டலிலிருக்கிறாரென்று கோஜாபோய்

விசாரிக்க, அவர் சாமான்கள் ஹோட்டலிலிருக்கிறதென்றும் அவர் போனவிடம் ஒருவருக்குத் தெரியாதென்றும் ஹோட்டற்காரன் சொன்னான்; இந்தச் செய்தியை தாய் கேள்விப்பட்டாள் மிகவும் வியாசுலமடைந்து என் மகனுக்குச் சிறுபிராயத்திலே தீங்குசெய்தவர்கள் இப்பொதும் ஏதேனும் மோசஞ்செய்திருக்கவேண்டுமென்று பயந்து, தான் நம்பத் தக்க நாலு பெயரைத் தெரிந்து பல பல ஊர்களுக்கும்போய்த் திரிந்து தன் மகனிருக்கிற விடத்தைத் தெரிந்தெழுதும்படி அவர்களுக்கு வேண்டிய திர்வியத்தைக் கொடுத்து, அனுப்பி வைத்தாள். அப்படி யனுப்பியும் வாரங்களும், மாதங்களும் சென்றும் அஸனைப்பற்றி ஒன்றுத் தெரியவரவில்லை. இவ்விதம் ஒருவரும் சென்றுயிட்டது. அதற்குப்பின் ஒருநாள் அந்த கோஜா ஹோட்டலுக்குப் போய் விசாரித்தபோது, அஸனும் ஜகுபரென் ரெருவரும் வந்தார்கள். ஆனால் அஸன் மறுநாட்போய்விட்டார்; ஜகுபர் இங்கே யிருக்கிற ரென்று தெரியவந்தது. கோஜா இந்தச் செய்தியைத் தன்னுடைய நாச்சியாருக்குப் போய்ச் சொன்னான். அப்போது அஸனுடைய தாயாராகிய குல்பனார்பனாம் அந்தக் கோஜாவிடஞ் சிலை விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களைக் கொடுத்து இவைகளை ஜகுபரிடம் கொண்டுபோய் நஜராக (தஷணையாக) வைத்து அஸனைப் பெற்ற தாய் அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் சொல்லி. இவ்வகளைத் தங்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து அஸனைப்பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டறிந்துகொண்டு வரும்படிக்குச் சொல்லி யிருக்கிறார்களென்று சொல் என்று அனுப்பி வைத்தாள்

கோஜா அதுபோலவே வந்து ஜகுபரிடம் அந்த நன் கொடைகளைக் கொடுத்துத் தன் நாச்சியார்சொன்ன செய்திகளையுஞ் சொன்னான். ஜகுபர் அஸனைப் பற்றிய செய்தியைச் சொல்லவது யுத்தம்? அல்லது அயுத்தமா? வென்று சற்று நேரர்வரையிட்டு யோசித்துக் கொண்டிருந்து, அந்த கோஜாவடைய லார்த்தைகளும், நல்லொழுக்கமும் அவன் நம்பத் தக்கவனென அறிவித்தபடியால், தான் பொம்பாயி லிருக்கும் போது ஒரு அபஷி வந்து ஒரு பின்னையைத் தந்ததையும்,

பின்பு காலத்துக்குக் காலங் கடிதமும் பணமும் அனுப்பி வைத்ததையும், தானவைகளுக்கு சீன் என்ற அக்ஷரம் போட்டு மறுமொழி யனுப்பி வந்ததையுள் சொல்லி அந்தப் பிள்ளைதான் அஸன், அவரிப்போது ஷாமுக்குப்போ யிருக்கிறார். அவர் வருமளவும் நான் இங்கேயிருப்பேன் என்று சொன்னார்.

கோஜா இந்தச் செய்திகளைக் கேட்டு ஓடிவந்து தன் நாச்சியாரிடஞ்சொல்ல அவள் நீ இக்ஷணமே தபாலாபிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களில் புறதேசத்துக் காகிதங்களை வைத்திருக்கிறவரிடம் போய்ச் சில நன்கொடைகளைக்கொடுத்து சீன் என்று சூரத்திலிருந்துவந்த கடிதங்களை யெடுத்துக் கொண்டுபோனவனொன்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு வாவென்றனுப்பி வைத்தாள் அதுபோலவே அவன் தபாலாபிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களோடு பேசி அக்காகிதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு போனவன் பாத்துமதுஸ்ஹனூ மென்கிற வஞ்சைய பணிவிடைக்காரனென்றறிந்துகொண்டு தன் நாச்சியாரிடம்வந்து தெரிவித்தான். இந்தப் பெயரைச் சொன்னவுடனே அவள் அஸனுடைய இரகசியத்தில் முக்காற்பாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டாள். எப்படியெனில், அவள் யூசுபுபாஷாவைக் கவியாண முடித்து பத்துவருஷமர்கீயும் பிள்ளையிள்ளாம விருந்தபடியால், அவர் இரகசியமாக பாத்துமதுஸ்ஹனூ மென்கிற பெண்ணைக் கவியாணஞ் செய்து கொண்டார்; அவள் வஜீகரமுடையவள்; அதிக ஆஸ்தியையுமுடையவள்; ஆகிலும் அந்த பாஷாவுக்குத் தகுதியானகுலத்தினளல்லள். இவளைக் கவியாணமுடித்துச் சிலமாதங்களுக்குப்பின் குஸ்ரூப்பனூன் கருப்பவதியானள்; இது பாஷாவுக்குத் தெரியவந்து ஆனந்தமடைந்தார்; அது தெரிந்த நாள்முதல் பாத்துமதுஸ்ஹனூமுடைய வீட்டுக்குப் பாஷா போகாததால் அவளுக்கும் பாஷாவுக்கும் மனவருத்தமுண்டாகியீன்னாள் வரையிலும் அவர் அவள் வீட்டுக்குப் போகாமலிருக்கிறார். அவளைப் பாஷா தலாக்கு (கல்யாண பந்தம்ஒறுத்தல்). சொல்லிப் போடவும்லீ; அவள் தன்னை நீக்கி விடும் படி முறையிடவும்லீ; இப்படியே அவளும்

கீழ்வியாகிப்போயிருந்தாள். அஸனைக் களவெடுத்துக் கொண்டு போகுர்ப்படி அவளே செய்வித்திருக்க வேண்டுமென்பது திடமாகிவிட்டதே; ஆனால், நான் வளர்க்கிறபிள்ளையாருடைய தென்பதும் இது என்ன கருத்திற்காக இப்படிச் செய்திருக்கிறாளென்பதுத் தெரியவில்லை; இறையும் தீர அறிய வேண்டுமென்று தீர்மானஞ் செய்துகொண்டாள்; இதுவரையிலும் அவள் தன்னுடைய புருஷனாகிய யூசுபுபாஷாவினிடம் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. சகலத்தையும் அறிந்ததின் பின்னால் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றுதிட்ட ஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அன்றுமாலை நேரத்தில் குல்னாப்பனான் தன்னுடைய கிணைகிதியாகிய போலீஸ்த் தலைவனின் மனைவியைப்போய்ச் சந்தித்து, தன்னுடைய மான் அஸனைப்பற்றித்தனக்குத் தெரியவந்திருக்கிறவைகளை யெல்லாம் விவரமாய்ச் சொல்லி, தங்கள் கணவருடைய உதவியைக்கொண்டு மறைவாயிருக்கிற மற்ற சங்கதிகளையும் வெளியாக்கிக்கொள்ள வேண்டிய தாயிருக்கிறது; அந்த அபஷியைப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலடைத்து உருட்டி மிரட்டினால் அவன் உண்மையைச் சொல்லக்கூடும் இந்த உபகாரத்தை நீங்களெனக்குச் செய்விக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, அதற்கவள் தங்கள் விருப்பத்தை திறைவேற்றி வைக்கும்படிக்குச் செய்கிறேனென்று வாக்குக் கொடுத்தாள்.

போலீஸ்த் தலைவனிடம் அவர்களைவி குல்னாப்பனான் சொன்ன செய்திகளை யெல்லாந் தெரியப்படுத்தினாள். அவர் நல்லது நான் அந்தக் காரியத்தைப்பற்றி அறிய பிரயாசைப்படுகிறேனென்று சொல்லி தனக்கு விசுவாசமான நாலு சேவகர்களை யழைத்து நீங்கள் பாத்துமதல்ஹனுமுடைய வீட்டுக்குச் சம்பமாக மறைந்திருந்து இரவு நேரத்தில் அந்த அபஷி தெருவில் வரும்போது அவனோடு இஷ்டமாகப் பேசி எவ்வித தந்திரஞ் செய்தாகிலும் அவனைச் சிறைச்சாலையிற் கொண்டுபோய் அடைத்துப் போடுங்களென்று கட்டளை கொடுத்தார். அந்தச் சேவகர்களும்படியே அங்கோரிக்கு மறைந்திருந்து அந்த அபஷி தெருவிற்போகும்போது இவர்கள் நெருங்கிப் பேசிக்கொண்டு நடந்து பின்பு குடிக்கிற வீட்

டுக்கு வரும்படி அவனை யழைக்க அவனுஞ் சம்மதித்து, நான்கு சேவகர்களும் பாவனையாகக் குடித்து அபஷி அதிக வெறி சொள்ளும்படி குடிக்கச் செய்து பின்பு அவனை மெதுவாயழைத்துக்கொண்டு சிறைச்சாலையில் வந்து பிடித்துக் கட்டி உள்ளே அடைத்து வைத்தார்கள். அப்பொழுது அவனுடைய வெறியினால் விழுந்து உறங்கிவிட்டான். காலையில் விழிக்கத் தான் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதை யறிந்து நானெவ்வித மிங்கே வந்தேன்! நான் என்ன குற்றஞ் செய்ததற்கு என்னை மறியலில் வைத்திருக்கிறது என்று யோசித்திருக்கையில், போலீஸ்த் தலைவன் வந்து உன் பெயரென்ன வென்று கேட்டார். அவன் என் பெயர் ஜமா லென்று சொன்னான், போலீஸ்த் தலைவன் நீ யூசுபு பாஷா ஷுடைய பிள்ளையைக் களவெடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பொம்பாயில் ஜகுப ரென்கிறவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறாய்; பின்பு நீ காலத்திற்கு காலம் அதருக்குக் கடிதமும் பணமும் அனுப்பி வந்திருக்கிறாய், சீன் என்று ஜகுபர் மேல் விலாசமெழுதி அனுப்பின கடிதங்களைத் தபாலாபீஸிற்குப் போயெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய், நீ யூசுபு பாஷா ஷுடைய வீட்டிற் கொண்டுபோய் வைத்த பிள்ளை யாருடைய பிள்ளையென்று நீ உண்மையைச் சொன்னால் நீ விடுதலை செய்யப்படுவாய்; இல்லாவிட்டால், உன்னைக் கடுரமான தண்டனைக் குள்ளாக்கப்படுமென்று சொல்ல, அதற்கவன் நான் அப்படி ஒரு பிள்ளையைக் கொண்டுபோனது மில்லை. ஜகுபரென்ற ஒரு மனிதனையும் அறியேன், நான் தபாலாபீஸிற்குப் போய்க் கடிதங்களெடுத்துக்கொண்டு வரவுமில்லை, நான் ஒன்றுமறியேன் என்று சாதித்து நின்றான். போலீஸ்த் தலைவன் சேவகர்களையழைத்து அவனைக் கட்டி இருபத்தைந்து அடி அடிக்கும்படி கட்டளை கொடுக்க அப்படியே யடிக்கப்பட்டது. இப்படி எட்டுநாள் வரையிலும் அடித்து அவன் சதை துண்டு துண்டாய்த் தெறித்து போயும் அவன் உண்மையைச் சொல்லாமல் நானென்று மறியேன் என்றே சொல்லிக் கொண்டுவந்தான்; எட்டா நாள் போலீஸ்த் தலைவன் ஜகுபரையுந் தபாலாபீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களையும் அழைத்து மறியல் வீட்டுக்குக் கொண்டு

வந்து ஜகுபரைக் காட்டி நீ யிவரை பம்பாயிற் கண்டதில் லையா, இந்த உத்தியோகஸ்தர் கடிதங்களை யுன்னிடந்தந்த தில்லையா சொல்லென்று அதட்டிக்கேட்க, அவன் இவர்கள் முகத்தைப் பார்த்துத் தடுமாறித் தலையைக் கவிழ்த்துத் தட்டுக்கெட்டு மலைத்து வலையிலகப்பட்ட மாணப் போலக் கலங்கி நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது போலீஸ்த் தலைவன் அவனைப் பார்த்து, 'நீ இனிமேல் உண்மையைச் சொல்லாதிருந்தால் ஒவ்வொரு நாளும் நூறு நூறடி யடிக்கும்படி திட்டமான கட்டளை கொடுப்பேன்' என்று சொன்னபோது. அதற்கவன் நானொரு அடிமை; நானொன்றுஞ் செய்யவில்லை கொடுமை; என்னுடைய நாச்சியாரிட்ட கட்டளையைக் குறைவுண்டு முறையே நிறைவேற்றி வேந்தேன். என்னுடைய நாச்சியா ராகிய பாத்துமதுல் ஹனும் என்கிறவர்களை யூசுபுபாஷா கலியாண முடித்துச் சில மாதங்களுக்குப் பின் அந்த பாஷா வுடைய மூத்த மனைவி பிள்ளையுண்டா யிருக்கிறா களென்று பிரபலமாகிவிட்டது. அப்போது என்னுடைய நாச்சியாயும் கர்ப்பவதி யானார்கள்; ஆனால், அது பாஷா அவர்களுக்குத் தெரியாது. அதை எங்கள் எசமாட்டியும் அவருக்குச் சொல்லவுமில்லை; பாஷா அவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவது குறைந்து வந்ததால் ஒருநாள் பாஷா அவர்களுக் கும் என்னுடைய நாச்சியர்க்குந் தர்க்கமுண்டாகி பாஷா அவர்கள் கோபமாய் போய் விட்டார்கள். என்னுடைய நாச்சியாரும், மூத்த மனைவியும் ஒரே நாளையிற் பிள்ளையைப் பெற்றார்கள். பிள்ளையைப் பெற்ற ஐந்தாம் நாள், நான் என்னுடைய சினேகிதனாகிய ஓர் அபஷி யூசுபு பாஷா வீட் டிலிருந்ததால் அவனைக் காண்பதற்குப் போயிருந்தேன். அப்போது தாகிப்பெண்க ளந்தப் பிள்ளையை வெளியே வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; நான் அந்தப் பிள்ளையைந் பார்த்தேன். அந்தம் பிள்ளைக்கும் என்னுடைய நாச்சியார் பிள்ளைக்கும் யாதொரு வித்தியாசமில்லை. நானிதை என் நாச்சியாரிடம் சொன்னபோது அவர்கள் அந்தப் பிள்ளை யினூல்லவா தான் தன் புருஷனோடு வாழக்கூடமற்

போயிற்று; அந்தப்பிள்ளையே பாசுஷுடைய சொந்த குமாரனும்; அருடைய மேன்மை, கீர்த்தி, கனம் முதலிய யாவற்றிற்கும் சுதந்திரனு மாகிவிட்டான் ஆகையால் தன்னுடைய பிள்ளையையோ அவருடைய சொந்தக் குமார னுக்க வேண்டும்; தனக்கு அவர்கள் செய்த அநியாயத் துக்காக அவர்களுடைய பிள்ளையானது தாய் தகப்பன்மார் இன்றொரென அறியாமல் பரதேசியாய் உலகத்திற்கிறியும் படிக்குச் செய்ய வேண்டும்; நான் அந்நாள் தொட்டு அந்தப் பிள்ளையைத் திருடிக்கொண்டு வருகிறதற்கு வழிபார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

அந்நாள் முதல் அந்தப் பிள்ளையை வெளியே கொண்டு வருகிற நேரந்திலே, தோட்டத்திற்போய் ஒளிந்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் தாதிப்பெண்கள் பிள்ளையை வெளித் தாழ்வாரத்திற் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் பந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; நானத்தருணத்தில் ஒருவருங் காணாமற்போய்ப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு ஒடி என் னாச்சியாருடைய கையிற் கொடுத்தேன். அவள் பிள்ளையை எடுத்துப்பார்த்து இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் யாதொரு வித் தியசமுமில்லையென்று சொன்னார்கள். சில நாள்வரையிலும் ஒரு பிள்ளையை வெளியே கொண்டு வரும்போது மறு பிள்ளையை ஒளித்துவைக்கிறது; பிள்ளை காணாமற்போன செய்தியை எங்கும் பிரபலமாக்கித் தேடுவதால் நானும் என் னெசமாட்டியும் மிகவும் பயந்திருந்தோம். சில நாளைக்குப் பின் நடுச்சாமத்தில் என்னுடைய நாச்சியார் என்னை யழைத்து அவர்களுடைய பிள்ளையை என் கையிலே தந்து. இதையொருவருங் காணாமற் கொண்டுபோய் பாசுஷு டைய லீட்டு வெளித் தாழ்வாரத்தில், வைத்துவிட்டு வாவென்று சொன்னார்கள். நானப்படியே கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டேன். மறுநாள் என்னுடைய நாச்சி யார் என்னையும் அஷிப் பெண்ணையும் அழைத்து நீங்கள் இந்தப் பிள்ளையெடுத்துக்கொண்டு இஸ்கந்திரியாப் பட்டண துக்குப்போய் இந்தியா தேசத்துக்குக் கொண்டுபோய் ஒரு இன்பமான மனிதர் வசத்தில் கொடுங்கள்; ஓர் தொகைப்

ணங்கனையுங் கொடுத்து வருஷத்துக்கொரு முறை அந்தப் பிள்ளையுடைய செய்திகளை யெழுதி யனுப்பினால் பணம் அனுப்பப்படுமென்றும் சொல்லுங்களென்று எங்களுக்குக் கட்டினாயிட்டார்கள்; நாங்களும் அக்கட்டினாயின்படியே செய்தோம் ஆகையால் நான் என்னுச்சியாருடைய கட்டினையை நிறைவேற்றினவனேயன்றி என்னிஷ்டப்படி யொன்றுஞ் செய்தவனல்லேன் ஆனபடியால் என் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கெஞ்சி நின்றான்.

போலீஸ் தலைவன் இவர்களை யெல்லாம் நன்றாய் விசாரித்துத் தன்மனைரியிம் வந்து இவர்களைச் சொல்லி குல்லூர் பனுவிட்டம் போய்ச் சொல்லும்படிக்குச் சொன்னார். அவளுடனே புரப்பட்டுவந்து குல்லூர் ஊரைக் கண்டு அபஷி சொன்னவைகளெல்லாஞ் சொல்ல, அவளோடிப் போய் யூசுபு பாஷா அவர்களிடம் இவைகளெல்லாவற்றையடி பறிவித்தாள். அவரிதைக் கேட்டுப் பிரகித்து இதைப் போல் அதிசயமான காரியமுண்டோ? அந்தத் துரோகியிடம் இடசணமே போய்க் கேட்கிறேனென்று உடனே புறப்பட்டு பாத்துமதுல்ஹனு முட்டைய வீட்டுக்கு வந்தார். இவள், பாஷா அவர்கள் வருவதைக்கண்டு இவ்வளவு காலம் வராமலிருந்து இன்றையத்தினம் தந்ததென்னவென்று எழுந்து வந்தபோது அவருட்கார்ந்து அபஷி சொன்னவைகளை யெல்லாஞ் சொல்லி, நீ இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்? உண்மையைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்; இல்லாவிட்டால் நியாயாதிபதியிடம் முறையிட்டு உனக்குத் தண்டனை கொடுக்கச் செய்வேன் என்றபோது; அவள் பயந்து என்னுடைய கமே என்னடிமை சொன்னதெல்லாம் நிஜந்தான் நான் என்புத்தியினத்தாற் செய்துவிட்டேன்; நீங்கள் மனதிரங்கி மனனிக்க வேண்டுகென்று பாஷாவுடைய காலில் விழுந்து கெஞ்சினாள். பாஷா எழுந்திரென்று சொல்லி நான் உனக்கு ஆக்கினை செய்விக்க மாட்டேன்; ஆனால் தலாக்கு (விவாக பந்த மொறுத்தல்) கொடுத்து உனனை நீக்கிவிடுகிறேனென்று முத்தலாகும் மொழிந்து நீக்கிவிட்டனர்.

பின்பு அவர் தன் அரண்மனைக்கு வந்து குல்னூர் பனூர்
 வர்களை அழைத்து அவ்விடம் நடந்த சமாசாரங்களை
 சொன்னார். இச்சங்கதிகளை இப்பொழுது தம் சொந்தக்குமார
 னென்று வளர்த்து வருகிற சுலைமான் அபந்திக்குந் தெரிவித்
 தல் ஆவசியகமெனக் கருதி அவரை வரவழைத்து அவர்
 சொந்தத் தாய் பாத்தும் துல்ஹ்நூம் செய்தவைகளைச்
 சொன்னார் இதைக் கேட்டவுடன் அவர் திகைத்து, திட
 ரென இடி விழுந்தது போல கிரமித்து விசாரமென்னுங் கட
 லில் ஆழ்ந்தினவரானார். சற்று நோத்திற்குப் பின் தன்னறிவு
 தெளிந்து, குல்னூர்பனூனவர்களை நோக்கி, என்னன்பான
 தாயே! தாங்கள் என்னைப் பெருதுபோனாலும் என்னைப்பெற்
 றீர்களென்றே இதுவரையிலும் வளர்த்தாதரித்தீர்கள்.
 அடியேனும் தாங்களே என்னைப் பெற்ற தாயென்று நினைத்
 திருந்தேன். என்னைச் சிறுபிராயற் றள்ள்விட்டவளை
 நான் இனி தாயென்று கூறேன். தாங்களே அடியே
 னுக்குத் தாயாகவும், என் சகோதரனுக்கு உரித்தான மேன்
 மையையுங் கணத்தையும் அவரே பெற்றிருக்கவும் நான் என்
 சகோதரனுக்குக் கீழ்ப்படிந் திருக்கவும் எனக்கு
 இடந்தாருங்கள். என்னைத் தள்ளிவிடாதீர்களென்று கெஞ்சி
 யழுதார். இப்படிச் சொன்னவுடனே குல்னூர்பனூனுடைய
 மனமான்து உருகி, காண் ஓடிவந்து அவரைக் கட்டிக்
 கொண்டு மகனே நான் உங்களிருவரையும் என்னிரு கண்
 களைப்போல வைத்துக்கொள்வேன். ஒன்றுக்கும் பயப்பட
 வேண்டாமென்று சொன்னான். இங்கிப்படியிருக்க பாஷா
 அவர்கள் தன் வண்டியுல் ஐகுபறை அழைத்துக்கொண்டு
 வரும்படி தன் பணிவிடைக் காரர்களுக்குக் கட்டியிட்டார்
 ஐகுபர் வந்தபோது மிகவும் மரியாதைசெய்து அஸன் தம்
 முடைய மகனென்றும், களவுபோன செய்தியையும் அபஷி
 சொன்ன விவரங்களையிஞ் சொன்னபோது ஐகுபா அல்லா
 வைப் புகழ்ந்து, அஸன் சிறுபிராயமாயிருக்கும்போதே
 அவருடைய மேன்மையான நடத்தைகளையும் உத்தமமான
 குணத்தையும் பார்த்து அவர் இராஜவம்சத்திலுள்ளவரா
 யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன்; இந்த மகிழ்ச்சி

கொண்டாடுவதற்கு இந்நேரம் என்னருமையான மனைவி இல்லையே என்று கண்ணீர்விட்டழுதார்.

பின்பு பாஷா அவர்கள் அஸனைத்தேட ஷாமுக்குப் போகிறேனென்று சொல்ல ஜகுபரும் நானும் வருகிறேனென்று சொன்னார்.

பாஷா அவர்கள் பயணத்துக்குத் தேவையானவைகளை யெல்லாம் ஆயத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது அவர் மனைவி நான் பத்துமாதம் வயிற்றில் வயித்திருந்த என்னீரக் கொழுந்தை நான் காணாமலிருக்க என்மனஞ்சகிக்காது நானும் தங்களுடன் வருவேனென்று பயணப்பட்டார்கள்.

மறுநாட்காலமே கேயிரேப்பட்டணத்திற் பிரசுரங் செய்கிற புதினப் பத்திரிகையை யூசுபுபாஷா அவர்கள் வாசிக்கும் போது அதில் பேறுத்துக்குந் திமிஷ்கிற்குமிடையே பிரயாணிகளை யடித்துப் பறித்துவந்த கள்ளர் கூட்டத்தை திமிஷ்கிலிருந்து ஒரு கம்பேனி போர்ச்சேவர்கள் போய்ப் பிடித்தார்களென்றும், அவர்களைப் பிடிப்பதற்குக் காரணர்களாக விருந்தது அஸன், அப்துஸ்ஸமது ஆகிய இரண்டு வாலிபர்களென்றுங் கண்டிருந்தது. இதை வாசித்தவுடனே பாஷா சந்தோஷப்பட்டு நம்முடைய மனைவியிடம் போய்ப் புதினப் பத்திரிகையை வாசித்துக் காண்பிக்க அவர்களும் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். சற்றுநேரஞ் சென்றபின் ஷம்ஷுனஹாருடைய தகப்பனாகிய அப்துல்காசிம் பாஷாவும் அவர் மனைவியும், ஆகிய இவர்களை திமிஷ்கும்பட்டணத்து பாஷா அந்தட்ஷனம் அங்கு வரும்படி தந்தியனுப்பியிருப்பதால் அவர்கள் அப்பட்டணத்திற்குப் போகப் பயணமாயிருக்கிறார்களென்று யூசுபுபாஷாவுக்குத் தெரியவந்தது; அவர் அவர்களைக் கண்டுபேசி எல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து புறப்பட்டு கப்பலேறி பேறுத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் அங்கிருந்து தபால் வண்டிகளினேறி இரவும் பகலுமாய் திமிஷ்குப் பட்டணத்தில் பாஷாவுடைய மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். திமிஷ்கு பாஷாவானவர் அவர்களுக்கு மிகவும் ஆசார உபசாரஞ்செய்து அழைத்துக்கொண்டு போய் ஓர் சபாமண்டபத்திலிருக்கச் செய்து அவர்களைப் பார்த்து நான் மணியடிக்கும் வரையில் நீங்கள் இங்கிருக்கும் படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு அடுத்த சாலையில் அஸனையும் பாளினையும் அழைத்து வரும்படியும்,

அப்துஸ்ஸமது பேறாத்துக்குப்போய் ஷம்ஷுன்னஹாரை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்ததால் அவர்களையும் அழைத்துவரும் படியும் நம்முடைய கோஜாக்களுக்குக் கட்டளைகொடுத்தனர். அப்படியே அவர்களெல்லோருஞ் சற்று நேரத்திற்குள் வந்து கூடினார்கள்.

அப்போது பாட்சா அஸனைப்பார்த்து, “நீர் உம்முடைய சிறுபிராயமுதல் இதுவரையிலும் நடந்த சங்கதிகள் சகலத்தையும் ஒளியாமற் சொல்லும்” என்று கேட்டார். அப்படிச் சொன்னவுடன் அஸன், தனக்குச் சிறுபிராயமுதல் சம்பவித்த காரியங்க ளெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லத் தொடங்கித் தன்னை வளர்த்த தாய் தந்தையர்களாகிய ஜகுபுக்குக்கும் ஆயிஷாவுக்கும் நேரிட்ட செய்திகளையும், இபுருகீம், அலீ, பார்ஸீ ஆகிய இவர்கள் தன்னைக்கொல்ல இரண்டு முறை பிரயத் தனப்பட்டதையும், தான் கல்கத்தாவுக் கோடியதையும், அங்குக் கவர்னர் ஜனரலோடு சிநேகமாய் நடந்த காரியங்களையும், பின்பு பம்பாய்க்கு வழக்குக்காக வந்ததையும், மரியம், காசீம், மைமுன், ஜுலைகா ஜலிகுரு, அப்துல் அமீது இவர்களுடைய செய்திகளையுஞ், பாளின் லார்டு டெலிங்டன் ஆகியவர்களுடைய செய்திகளையுஞ் சொல்லி, அதன்மேல் பாளினுந் தானும் நடனவிருந்திற்குப்போன செய்தியைச் சொல்லும்போது அங்கு நடந்த சங்கதியை வெளிப்படுத்து தற்கு வெட்கப்பட்டுத் தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டு பேசாமலிருந்தான். அதைக் கண்டு பரளினும் வெட்கத்தினால் முகம் வெளுத்துத் தரையைப் பார்த்தான்.

அப்போது பாட்சா, அஸனைப்பார்த்து, “அஸனே! நீர் உண்மையைப் பேசுகிறவர்; ஆதலால், ஒன்றையும் ஒளியாமற் சொல்லும்” என்று சொல்ல, அஸன் தடை செய்யக் கூடாமையால் நாக்குளறிக் குளறி பாளின் ஒரு வாஸிபனோடு ஆடுவதைக்கண்டு மனஞ்சகிக்காமல் தான் வேதனைப்பட்டதையும், பின்னால் இருவருடைய உயிரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்ததுபோல ஆசையுண்டாயிருந்ததை எண்ணிப்பயந்து, இருவரும் ஒருவரை யொருவர் காணாமற் பிரிந்திருப்பதே நலமென்று சடுதியாய்த்தான். கல்கத்தாவை விட்டுப் புறப்பட்டதையும், பாளின் இஸலாமானதையும், தான் மிஸ்றுக்கு வந்து ஹோட்டலில் தங்கியிருந்ததையும், பற்பல கல்விகளைக் கற்றதையும், தான் தன் தாய் தந்தையரைத்தேடி இராப்பகலாய்த் தெருக்கடோறும் சந்துகடோறும் உலாவித் திரிந்ததையும், ஒரு நாள் ஓர் அபஷியையும் அலீயையும் கண்ட

தையும் அது முதல் தனக்கு அச்சமுண்டானதையும், ஹோட்டலில் கனவு கண்டு பயந்ததையும், “நீ உன்னைப் பெற்றவர்களைத் தேட வேண்டாம்; அவர்கள் இந்தப் பட்டணத்திலேயே யிருக்கிறார்கள்” என்று தன் தாயிடமிருந்து ஒரு கடிதமுள் தன் செலவுக்குப் பணமும் வந்ததையும், தன் தாயின் கட்டளைப்படி அது முதல் அவர்களைக் தேடாமலிருந்ததையும், தான் ஹோட்டலிலிருக்கும் போது மோசவழியால் பைத்தியக்காரர் ஆஸ்பத்திரியி லடைக்கப்பட்டதையும், அங்கே ஐகுபரையும் இபுரஹீமையும் கண்ட செய்தியையும், பின்னால் நடந்த அலியுடைய கெடுதியையும் ஷம்ஷுன்ன ஹாரோடு பேராத்துக்கு வந்ததையும், பாளீனைக் கள்ளர் கொண்டு போனதையும், தான் அவளைத் தேடிப்போயிருக்கையில் கள்ளர்கள் கழுத்திற் கயிற்றைப் போட்டுத் தூக்கினதையும், பின்பு மேசையைச் - சுற்றி யிருத்துகொண்டு கள்ளருடைய தலைவன் பாளீனைப் பெண்ணாக வைத்துக் கொள்ள மற்றக் கள்ளர்கள் சமமதப்பட்டதையும், பாளீன் அவனுடைய அறையிலிருந்து தொழுது கொண்டிருந்ததால் அவனுடைய தீங்ககவிட்டுத் தப்பிக் கொண்டதையும், பின்பு தப்பியோடி வந்த விதத்தையும் சொல்லி முடித்தான். அப்படி முடித்தவுடனே பாளீன் தான் இஸ்லாமார்க்கத்தில் சேர்ந்ததைத் தகப்பனாரிடத்தில் தெரிவிக்காமல் மறைத்து வந்தவளாதலால், ஓடிவந்து, தகப்பனைக் கட்டிக்கொண்டு, அவர் முகத்தைப்பார்த்து, “என் அன்பான தந்தையே! என்னை மன்னியுங்கள்; நான் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் சேர்த்து சில வருடங்களாகியும் தங்களுக்கு கறிவிக்காமல் மறைத்திருந்தேன்; நான் அறபி பாஷையைப் படித்த பின்பு அந்தப் பாஷையிலுள்ள கிதாபுகளை (வேத புத்தகங்களைப்) பார்த்து அது உண்மையான வேதமென்று என்மனம் உறுதிகொண்டதால், ஈமான் கொண்டு அந்த நாயகனையே வணங்கி வருகின்றேன். இதற்காக என்மீது கோபங்கொள்ளாதேயுங்கள்” என்று சொன்னாள். அமற்கவர் அவளை நோக்கி என்கண்மணியான மகளே! அஸனிப்போது சொன்னவைகளையெல்லாங்கேட்டதின் பின் நீ விசிவாசித்திருக்கிற நாயகன் ஒப்புவமை பில்லாத தயாபரன் என்பது என்மனதுக்குறுதியாகிவிட்டது; அந்தக் கள்ளர்கள் கையினின்று உன்னைக்காப்பாற்றின வனவனே; நீ யவனைத்தொழுது இரந்ததினாலேயே அந்தத் தலைவனுடைய தீங்கக விட்டும் அந்தநாயகன் உன்னை மீட்சி செய்தான்: அந்த நாயகை நானும் புகழ்கின்றேன்; அந்த நாயனுக்கு “நானும் வழிப்பட்டு ஈமான் கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவளை யிடது பக்கத்திலும்! அஸனை வலது பக்கத்திலும் சேர்த்து நெஞ்சோடனைத்து அவர்களை

நோக்கி “என்பிள்ளைகளே! நாயன் உங்களிருவர் மனதையு மொன்றாக்கிவிட்டான்; உங்களிருவருக்கு மிடையிலுள்ள அன்பைப்போன்ற அன்பு மற்ற யாரிடத்திலுமிராது” என்று கசால்லிப் பின்பு அஸனை மாத்திரம் நோக்கி, “என் அன்பான அஸனே! நீர் என் மகளின் உயிரைக் காப்பாற்ற முயன்று அதற்காக இரண்டு முறை உம்முடைய உயிரைப் பவியாகக் கொடுக்க விரும்பினீர்; அதனால் இந்தப் பெண்ணை உமக்கே உரியவளாக்கிக் கொண்டீர்; ஆதலால், உமது இருதயத்திற்கு உவப்பான இந்தப்பெண்ணை உமக்கே தந்துவிடுகிறேன்; நீங்களில்வுலகத்தில் செல்வமாய் வாழ்ந்து மறுலோகத்திலும் பாக்கியம் பெற்றவர்களா யிருப்பீர்களாக” என்று ஆசீர்வதித்தார்.

இப்படி லார்டு டெலிங்டன் சொல்லி முடிந்தவுடனே, பாஷா அவர்கள், அஸனைப் பார்த்து, “மாட்சிமை தங்கிய சுல்தான் அவர்கள் நீர் செய்த சாமார்த்தியங்களுக்காக மெச்சி உமக்கு ‘பே’ என்னும் பட்டங்கொடுக்கும்படி ஓர் உத்தரவு அனுப்பி யிருக்கிறார்கள்; ஆகையால், இன்று முதல் உமக்கு ‘அசன்பே’ என்றபட்டம்வழங்கக்கடவது” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சுல்தானவர்கள் பட்டங்கொடுத்த தற்குகாரணம், அஸனைப்பற்றிபாஷா அவர்கள், அவர்களுக்கு எழுதியிருந்த கடிதம் தான். இதனோடு அப்து ஸமதைப்பற்றியும் எழுதி நல்லுத்தரவுவரவழைத்திருந்தார்கள்.

பின்பு அந்த பாஷா அவர்கள், அப்துஸ்ஸமதைப் பார்த்து, “ஓ வாலிபரே! சுல்தான் அவர்கள் உம்மைப் பற்றி நல்லுத்தரவுபிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அதில், உம்முடைய சமர்த்தைப் புகழ்ந்து துதிக்கிற நீர் செய்த குற்றங்களைமன்னித்ததாக அறிவித்திருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்தார். அதைக்கேட்டு அப்துஸமது ஆனந்த மடைந்தான். பின்பு பாஷா அவர்கள் அஸன் பேயைப்பார்த்து, “உம்முடைய தாயுந் தகப்பனும் இன்னாரென்றறிய நீர் விருப்பமாயிரும்பீர்; உம்முடைய தகப்பனார், கேயிரு விசிறுக்கிற கீர்த்திபெற்ற பூசுபுபாஷா; உம்முடைய தாய் அவர்கள் பத்தினியாகிய குல்னார் பனூன்; இவர்களை நீர் காணுதற்கும் பிரியமாயிருப்பீராதலின், இதோ நான் காண்பிக்கிறேன்” என்று, ஓர் மணியைக் கையிலெடுத்தாட்டினார். அப்படி ஆட்டியவன், அடுத்த அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டு அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் வந்து இவர்களிருந்த அறைக்குள்ளே புகுந்தார்கள்; இந்த அறையிலிருந்தவர்க ளெல்லோரும் அதிசயித்தார்கள்;

அப்போது குல்லூர் பனூன் ஓடிவந்து அவனைக் கட்டியனைத்து, “என்மகனே” என்று அழுதாள். அப்துல் கரீமுடைய மனைவி, தன் மகன் ஷர்ஷுலின் னஹாரைப் பிடித்தனைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்; அகுமது அபந்தீயுடைய மனைவி ஓடிவந்து அப்துஸ் ஸமதைக்கட்டிக்கொண்டு, “இழந்து போன என் மகனே! அப்துஸ் ஸமதே!” என்று கூச்சலிட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்; யூசுபு பாஷா, அப்துல்கரீம், ஜகுபர், அஸன், சுலைமான் அபந்தி, திமிஷ்குப் பாஷா ஆகி இவர்களெல்லோரும் தத்தம் மனமுருகிக் கண்ணீர் சொரிய அதனைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிச் சற்றுநேரஞ் சென்றபின், அஸன்பேபிறந்த செய்தியையும், அவன் களவுபோன செய்தியையும் பின்னால் அவனைத் தேடியறிந்த செய்தியையும் குல்லூர் பனூன் அங்குள்ளவர்களிடம் சொன்னான். அப்படிச் சொல்லி முடித்தவுடன் சுலைமான் அபந்தி, எழுந்து போய் அஸன்பேயுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு “நான் இதுவரை தங்கள் தாயை என் தாயென்றே நினைத்திருந்தேன்; இப்பொழுது தான் என்னுடைய தாய் செய்த அநியாயங்களெல்லாம் வெளியாயின; ஆதலின் அவளை நான் வெறுத்துவிட்டேன்; இனி நமது தந்தையவர்களின் சுதந்தரத்துக்குத் தாங்களே உரித்தானவராயிருக்கவும் நானுங்களுக்குக் கீழமைந்தவனுயிருக்கவும் தீர்மானித்திருக்கிறேன்; ஆதலின் என்னை விலக்காது சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னான். அப்படிச் சொல்லவே அஸன்பே, அவனைக் கட்டியனைத்து, “அல்லா குத்தாலா எனக்கு அதிக பாக்கியத்தைத் தந்திருக்கிறான்; நான் கலியாண முடிக்கப்போகிற மண்ணுக்கு அங்கு திரவியமிருக்கிறது; ஆகையால் இதுவரையிலும் நீங்களிருந்தபடியே என் தகப்பனருடைய ஆஸ்திகளுக்கும் மேன்மைகளுக்கும் உரித்தானவராய் வாழ்ந்திருப்பீராக” என்று சொன்னான். அதன் பிறகு, பாஷா அவர்கள் காறியையும், உலமாக்களையும், சில பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களையும் அழைத்து இஸ்லாமார்க்கத்தில் சேரவிரும்பிய லார்டுடெலிவ்டனுக்குக் கலிமாவையும், இஸ்லாத்தின் அறிவுகளையுஞ் சொல்லிக் கொடுத்து, அப்துர் றகுமான் என்ற பெயரையுங் கொடுத்து, அதன்மேல், பாளீனை அஸன்பேய்க்கு நிக்காகு முடித்து அவட்கு ஆமீனென்னும் பெயர் சூட்டினார்கள்; ஷர்ஷுலின் னஹாரை அப்துஸ்ஸமதுக்குக் கல்யாணஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறானவுடன் எல்லோருஞ் சந்தோஷத்தினால் பூரித்தவர்களாய்த் தங்கள் தங்களுக்குண்டான துன்பங்களை யெல்லாம் விட்டு

நீங்கி அல்லாகுத்தாலாவைப் புகழ்ந்திருந்தார்கள். ஆகிலும் லார்டுடெலிங்டனாகிய அப்துர் றகுமான் அவர்களுக்குண்டாயிருந்த நோயைப்பற்றிச் சிறிது விசனங் கொண்டிருந்தார்கள். அன்று இரவு பாஷா வீட்டில் எல்லோருக்கும் விருந்து நடந்தது.

மறுநாட்காலமே திமிஷ்குப் பட்டண முழுவதிலும் இந்தப் புதுமையான செய்திகள் பிரபலமாகி அங்குள்ள சகலரும் இவர்களைப் பார்ப்பதற்காக பாஷா அவர்களுடைய மாளிகையைச் சுற்றிலந்து கூடி இவர்களைப்பார்த்து, உபசாரங்கூறிச் சோபனம் சோபனமென்று சத்தமிட்டுச் சந்தோஷம் கொண்டாடினார்கள். அதன் மேல் பதினைந்துநாள் வரையிலும் இவர்களுக்கு விருந்துகளும் வேடிக்கைகளும் நடந்துவந்தன. இதனிடையில் லார்டு டெலிங்டன் சவுக்கியமடைந்தார்; ஆயினும் தேகம் இயற்கைபோல நல்லஸ்திதிக்கு வரவில்லை. ஆதலால், அதற்காகச் சீக்கிரத்தில் இங்கிலாந்துக்குப் போகவேண்டுமென டாக்டர்மார்கள் அவரைத் தூண்டினார்கள். அதனால், அவர் இங்கிலாந்துக்கும் மற்றவர்கள் மிசுறுக்கும் போக ஆயத்தமானார்கள். அவ்வாறானவுடன் திமிஷ்கு பாட்சா அவர்களுடைய உத்தமமான நடக்கைக்காக எல்லோரும் வரைப் புகழ்ந்து, துதி கூறி, அவரிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு, பேறாத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து இங்கிலாந்துக்குப்போகிற இஸ்ஹமரில் லார்டு டெலிங்டன் ஏறினார். மற்றவர்கள் மிசுறுக்குப்போகிற கப்பலிலேறிப்பறப் பட்டார்கள் அப்படிப் புறப்படும்போது பாளீனாகிய லேடி அமீனா, தன் தகப்பனைவிட்டுப் பிரிவதற்காகப் பட்டதுயரம் அளவிடக் கூடாததாயிருந்தது அதை விரிக்கிற பெருகுமென்று எழுதாமல் விட்டுவிட்டோர்; இவ்வாறு பிரியும்போது லேடி அமீனா, தன் தந்தைமீதிருந்த ஈருப்பத்தால், மூன்று மாதத்துக்குள்ளாக அஸன்பேயுடனே தானும் இங்கிலாந்துக்கு வந்து சேருவதாய் வாக்குக் கொடுத்தனுப்பினாள் பின்பு, லார்டு டெலிங்டன் புறப்பட்டு லண்டனுக்குப் போய்விட்டார். அமினா முதலிய எல்லோரும் மிசுறுக்குப் பிரயாணமாகிப் போனார்கள்.

இப்படி இவர்கள், மிசுறுக்குப்போன செய்தி தெரிந்து அவர்களை மிகச்சிறப்புடனே எதிர்கொண்டழைக்க, அங்கிருந்த இவர்கள் உறவினர்களும், பெரிய உத்தயோகஸ்தர்களும் ஆபத்தமாயிருந்து எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். இவர்கள் மேற்கண்டவாறு போய்ச்சேர்ந்தவுடன் எல்லோரும் கொண்

டாடத் தலைப்பட்டதால் அந்த மிசறுப்பட்டணத்தில் இவர்களுக்கு ஒரு மாதம் வரையிலும் விருந்துகளும், வேடிக்கைகளும் நடந்து வந்தன. அப்படி ந-ந்துவருங் காலத்தில் அஸன்பேயும் லேடி அமீனாவும் அழகிலும் கல்வியிலும் நாகரீகத்திலுஞ் சிறந்தவர்களா யிருந்ததால் எந்தச் சபையிலும் இரண்டு நட்சத்திரங்களைப்போற் பிரகாசித்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கும்போது ஜகுபர் எந்நேரமுந் தம் மனைவி யுடைய கபுறைப்போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்ததால் அதற்காக அஸன்பேயும், லேடி அமீனாவும் அவரை அழைத்துக்கொண்டு சூரத்துக்குப் புறப்பட உத்தேசித்தார்கள்; அதை யறிந்து அஸன்பேயுடைய தாயுந்தகப்பனும், சகோதரனும், ஷம்ஷுன்ன ஹாரும் அப்துஸ்ஸமதும், அவர்களிருவர்களுடைய தாயுந் தகப்பனும், “நாங்களும்வருகிறோம்” என்று அவ்விருவருடன் புறப்பட்டார்கள். அதன் மேல் இவர்க ளெல்லோருங் கப்பலேறிச் சூரத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு சேர்ந்தவுடன் அஸனுக்கு வேண்டியவர்களாகிய அலீயுடைய மனைவியும், அவள் பிள்ளைகளும், மரியம், காசீம், முகம்மது ஆகிய இவர்களும், இன்னும் அந்தப்பட்டணத்திலுள்ள அஸனுடைய நேயர்களெல்லோரும் வந்து எதிர்கொண்டழைத்துச் சோபனங்கூறினார்கள். ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள்; புஷ்பங்களை வீசினார்கள்; அத்தர், பன்னீர்களைச் சொரிந்தார்கள். இப்படியே பலவிதமான ஆனந்தச் செய்கைகளை நுத்தி அந்தச் சூரத்துப்பட்டணத்திலுள்ளவர்கள் அந்த நாளை ஒரு பெருநாளாகக் கொண்டாடினார்கள். அப்போது லேடி அமீனா வுடைய நயகுணமும், மதுரமான பேச்சும் அங்குள்ள எல்லோர் மனத்தையும் வசப்படுத்திக் கொண்டன இவளையும் அஸனையும் தம்பதிகளாக்கி வைத்ததற்காக நாயனைப் புகழ்ந்து அவனுக்குத் துதி கூறினார்கள்.

இப்படியிருக்கும்போது ஜகுபர் தம் மனைவியுடைய கபுறடியில், ஓர் மகாமைக்கட்டி, அதிலே குடியிருந்துகொண்டு, அவருடைய காலமுழுவதையும் வணக்கத்திலும், கவர்ண்மெண்டார் ஒப்புக்கொண்டிருந்த தம்முடைய ஆஸ்திகளைக், கொண்டதான தருமஞ் செய்வதிலும் செலவாக்கி வந்தார். மற்றவர்களோ சூரத்தில் ஒரு மாதமிருந்து அவர்களுள் அஸன்பேயும், லேடி அமீனாவும் லண்டனுக்கும், மற்றவர்கள் மிசறுக்கும் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்

மேற்கண்டபடி சென்ற அசன்பேயும் அமீனாவும் லண்ட

னுக்கு போய்ச்சேர்ந்து சந்தோஷித்திருந்தார்கள். அவ்வாறிருக்கும்போது சிலமாதங்கள் சென்றபின் லார்டு டெலிங்டன் டவுத்தானர்; அல்லாகுத்தாலா அவருக்கு நற்பதவியைக் கொடுத்தான். அதன்மேல், அவருடைய ஆஸ்திகளெல்லாவற்றையும் அஸன்பே யொப்புக்கொண்டு சிலவருடங்கள் அங்கே வசித்துப்பின்பு அந்த ஐரோபாவிலிருந்து அமீனாவோடு புறப்பட்டுப் பல தேசங்களுக்குப் பிரயாணஞ்செய்து முடிவில் மிசுறுக்குத் திரும்பிவந்து, அங்கே சிலகாலந் தங்கியிருந்த மறுபடியும் லண்டனுக்கே போய்விட்டார்கள். அவர்களுக்கீப்போது இரண்டு பிள்ளைகளிருக்கிறார்கள்! அல்லாகுத்தாலா அவர்களுக்கு இவ்வுலக சம்பத்துக்களைக் கொடுத்தருளியது போல ஆகிறத்திலும் டூரணபாக்கியத்தையும் பெரிய வாழ்வையும் கொடுத்தருள்வானாக; ஆமீன்.

அசன்பே சரித்திரம்.

முற்றுப் பெற்றது.



